RAMONA KISSY

Prețul iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de
IULIA MĂRGINEAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era o după-amiază frumoasă de sfârșit de vară, dar China, întorcându-se la apartamentul lui Clare, era îngrijorată și mult prea procupată ca să se bucure de cerul senin, de aerul curat și reconfortant. Se plimbase puțin pe malul râului ca să cumpere ziarul de la magazinul din sat, sperând în zadar că va găsi o slujba potrivită, dar a rămas dezamăgită și de această dată.

Ziarul inutil era acum în buzunarul de la haină, iar ea mergea alene, cu capul în pământ, împrăștiind supărată primele frunze căzute cu tocurile de la cizme. Nu avea nevoie doar de o slujbă, de fapt aceasta era una din cele mai mici probleme ale sale, se gândea cu durere în timp ce sărea peste o poartă șubredă de lemn, îndreptându-se din nou către drum. Cea mai urgentă nevoie a ei era o locuință, pentru că peste vreo două săptămâni, atunci când Clare se va căsători, va rămâne pur și simplu pe drumuri. Dumnezeu știe cum o să rezolv toate aceste probleme atât de neplăcute, își zise ea și simți dintr-o dată că nu mai rămâne nimic din încrederea ei în sine, care oricum fusese slabă și în vremurile mai bune.

A cotit pe alee și mergea agale spre strada principală. Se

gândea că a fost o prostie din partea ei să renunțe la slujba din Italia, dar nu prea a avut de ales.

În aerul răcoros al după-amiezii, și-a lăsat din nou gândul să se întoarcă la perioada pe care a petrecut-o la Roma. Au fost vremuri atât de frumoase și însorite. A fost fericită acolo, își spuse cu furie, întrebându-se în același timp de ce trebuie să se agațe atât de disperat de amintirile ei fericite.

I-a fost atât de ușor să găsească o slujbă atunci când a părăsit orfelinatul de la mănăstire, la vârsta de optsprezece ani. A răspuns unui anunț dintr-o revistă cunoscută, pentru a fi dădacă la doi copii italieni. A fost foarte surprinsă când a primit o scrisoare în care era rugată să participe la un interviu care urma să aibă loc la un hotel din Londra. S-a întâlnit cu domnul și doamna Cencelli, atmosfera a fost prietenoasă și informală, iar după două săptămâni amețitoare, China s-a trezit la Roma, avându-i în grijă pe Franco, de șase ani, și pe Giulia, de patru ani – doi copii frumoși cu ochi negri, pe care i-a îndrăgit imediat.

Cei doi ani pe care i-a petrecut cu familia Cencelli au zburat pur și simplu. Încet, încet China a început să iubească imensul lor apartament din apropierea orașului. Călătorise în multe locuri din Europa împreună cu familia, învățând limba italiană foarte repede.

Totul a fost perfect; ei au primit-o ca și cum ar fi făcut parte din familie, lucru pe care nu-l mai trăise până atunci, se simțea dorită și chiar iubită. Adele Cencelli era doar cu vreo doi ani mai în vârstă decât China și au devenit în scurt timp prietene foarte bune. Pierderea prieteniei Adelei o durea cel mai tare. Și faptul că a trebuit să-i părăsească pe copii.

Chiar și acum, după atâtea luni, China simțea un fior de repulsie când se gândea la ultimele săptămâni petrecute în Italia.

Totul a fost atât de urât și de șocant pentru că nu se îndoise nicio clipă că familia Cencelli avea o casnicie fericită și nu observase niciodată cum o privește uneori domnul Cencelli. Probabil datorită naivității de care era adesea acuzată.

Când Adele s-a internat în spital pentru o mică operație, China și domnul Cencelli era singuri în fiecare seară, iar ea a început să se simtă stingherită. Atât de stingherită, încât a început să ia cina singură, în camera ei. Apoi, într-o seară, i-a făcut avansuri destul de evidente, dar foarte neașteptate pentru ea. China a simțit că i se face rău, l-a pălmuit și s-a închis în cameră, șocată și tremurând din tot corpul.

După refuzul ei evident și disprețuitor, el a devenit dezgustător pentru că-i rănise foarte tare orgoliul, și a început să-i facă viața un coșmar – era furios, îi făcea observații crude; au fost vremuri îngrozitoare pentru ea. Chiar și acum era puțin scârbită când se gândea.

Toată această poveste neplăcută a pus-o într-o poziție foarte dificilă. Ar fi vrut să demisioneze, să plece imediat, dar nu voia s-o facă să sufere pe Adele, care, acum că era bolnavă, avea nevoie de ea mai mult ca oricând. N-ar fi trebuit să-și facă griji, își spunea acum cu amărăciune, pentru că domnul Cencelli a pus capăt acestei situații într-o seară, la puțin timp după ce Adele a ieșit din spital.

După ce i-a dus la culcare pe Giulia și pe Franco, China s-a întins pe balconul apartamenului, încercând să-și adune energia pentru a se schimba pentru cină. Domnul Cencelli a apărut brusc în fața ei. China a sărit în picioare, speriindu-se de ce a citit pe fața lui întunecată, disperată să scape. Dar el a încolțit-o, a încercat s-o sărute, privind-o cu ochi obraznici și încercând s-o prindă cu mâinile lui fierbinți, lipicioase. S-a luptat ca o pisică sălbatică, însă

doar suspinul șocat al Adelei, care s-a auzit în spatele lor, l-a făcut pe domul Cencelli să-și vină în fire.

Adele s-a simțit foarte rănită și a fost foarte furioasă. A urmat o ceartă de proporții. China și-a strâns lucrurile și a plecat a doua zi, șocată, speriată și foarte tristă.

Toate acestea s-au întâmplat cu două luni în urmă, iar China a venit la Clare,cea mai bună prietenă a ei, singura prietenă de la orfelinat. Clare a fost atât de bună cu ea, atât de drăguță, încât China simțea că nu o va putea răsplăti niciodată. A insistat să rămână la ea cât timp va dori, a ajutat-o să se adune, să uite ce s-a întâmplat la Roma.

Știa că ar fi fost cel mai bine să uite toată acea perioadă, dar gândul îi zbura mereu și mereu într-acolo. Domnul Cencelli i-a distrus iluziile romantice pe care și le făcuse în tinerețe despre bărbați; nu mai avea încredere în ei acum, deși undeva în inima ei era încă sigură că nu puteau fi toți atât de răi. Dar era speriată de iubire și de ce putea să-i facă aceasta unui om, lăsându-l pradă sentimentelor. Iubirea nu era cu siguranță pentru ea și nu va înțelege niciodată de ce s-au petrecut lucrurile așa cu familia Cencelli. Adele era atât de frumoasă și de iubitoare, o soție perfectă. De ce?

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu și-a dat seama că a ajuns la strada principală. În secunda următoar, un claxon lung și strident, însoțit de un înspăimântător scârțâit de frâne i-au întrerupt reveria. S-a uitat mirată în jur, cu ochii mari, albaștri și fără expresie, și a constatat că se află doar la câțiva centimetri distanță de o mașină gri, care ar fi lovit-o cu siguranță dacă nu s-ar fi oprit astfel.

În timp ce șoferul cobora din mașină, China se pregătea în gând să-și ceară scuze. A fost vina ei, nu s-a uitat pe unde merge

și a fost un miracol că n-a fost ucisă sau măcar accidentată grav.

Pe măsură ce își dădea seama de toate acestea, a început să tremure, șocată. Șoferul se îndrepta spre ea, iar ea a ridicat ochii spre el. Era înalt, brunet și foarte nervos.

– Prostuță mică! a izbucnit el. De ce nu te uiți pe unde mergi?

China s-a încruntat, șocată de furia lui. Era negru de furie, slăbuț și osos, cu un nas mândru și ochi de chihlimbar, cu gene lungi, care aruncau fulgere de sub sprâncenele negre și încruntate.

Văzându-i furia, nu i-a răspuns, cuvintele i s-au oprit în gât. Tăcerea ei aparent calmă se pare că l-a înfuriat și mai tare. S-a apropiat de ea și a prins-o brutal de umeri, iar degetele lui puternice i se înfigeau în carne. A scuturat-o până când tot părul ei blond i-a acoperit fața, până când i-a sărit țandăra datorită unui asemenea comportament exagerat. Dar înainte să poată spune ceva, bărbatul a țipat:

– Ce naiba se întâmplă cu tine? La dracu, mai aveam un centimetru sau doi și te omoram!

China era și ea nervoasă, acum. Și-a ridicat capul, dându-și pe spate părul, și s-a smuls din strânsoarea străinului.

– Presupun că aceste întrebări ridicole nu așteaptă un răspuns. Nu crezi că exagerezi puțin cu reacția ta? a întrebat ea liniștită, deși ochii ei albaștri luceau de furie.

Bărbatul a privit-o uimit, dar nu se putea citi altceva în ochii lui ciudați, aurii.

– Acesta e un drum de țară, a continuat China, și sunt sigură că aveai viteză mult prea mare. A aruncat o privire disprețuitoare peste umărul lui, la mașina gri, strălucitoare – un Porche – l-a recunoscut pentru că citise de curând un articol într-un ziar despre această mașină. Era o mașină făcută pentru viteză și pentru

o clipă a simțit că acest lucru era în favoarea ei. Bărbatul a zâmbit vag, dar amuzamentul său aparent nu i se putea citi în ochi, care au rămas în continuare goi și reci. El o privea, iar China și-a ridicat bărbia delicată în semn de provocare, privindu-l și ea. S-o creadă el că poate s-o intimideze!

I se părea un bărbat atrăgător, în felul său arogant și dominator. Era cu siguranță foarte bogat. Îl trădau mașina și costumul bine croit pe care-l purta.

– Mă acuzi cumva de ceva? a întrebat-o el, iar vocea i-a devenit brusc destul de calmă și de normală. Aparent calmă, își spuse China, neliniștită. Era aspră, iar acest lucru o făcea mult mai înfricoșătoare decât furia lui.

S-a simțit brusc plictisită de această confruntare ridicolă. A fost vina ei și și-ar fi cerut scuze imediat dacă el n-ar fi reacționat atât de violent. Dar s-a ajuns prea departe, el era evident un bărbat excesiv și era convinsă că era îndreptățită să facă tot ce poate pentru a salva ce mai rămăsese din mândria ei.

L-a privit curajoasă.

– Ia-o cum vrei, i-a răspuns rece, speriată de ce a văzut în ochii lui reci de chihlimbar. Și acum, te rog să mă scuzi... Voia să se îndepărteze de el și cu cât mai repede cu atât mai bine. El o ținea încă de umeri, dar nu era nicio urmă de violență în atingerea lui. S-a eliberat ușor din brațele lui și i-a întors spatele.

– Nici să nu te gândești să pleci! În următoarea secundă se afla din nou în fața ei. Era foarte aproape de ea, aproape se atingeau, și putea să simtă furia clocotind în el, iar aceasta o înspăimânta, pentru că-i amintea prea mult de ceea ce s-a petrecut în Italia. Era prea devreme ca să fi uitat totul. Frica i-a făcut ochii să strălucească, o sclipire albastră pe fața ei palidă. Era ca și cum aceste două întâmplări separate s-ar fi contopit, iar ea se afla

acum din nou în fața domnului Cencelli.

Străinul a întins mâna s-o prindă din nou, dar ea s-a dat înapoi, speriată. Mâna lui îi strângea brațui, ținând-o parcă prizonieră. A încercat să se elibereze, lovindu-i inconștient pieptul lat cu cealaltă mână.

– Ia-ți mâna de pe mine! a țipat ea, palidă de teamă, cu ochii strălucind de furie.

A privit-o cu ochi pătrunzători și curioși, dar nu i-a ascultat rugămintea. China l-a privit un timp în ochi și și-a amintit cine era el de fapt. Nu era domnul Cencelli, deci n-avea niciun motiv să se teamă de el. Probabil am început s-o iau razna, își spuse.

A început să se calmeze. S-a uitat la mâna care o strângea de braț. Era puternică, bronzată și cu degete lungi.

Bărbatul a privit-o cu atenție, apoi i-a dat drumul. China era confuză și obosită. Era sigură că s-a făcut de rușine. Nici nu mai îndrăznea să se uite la el, probabil râdea de ea.

– Te simți bine? a întrebat-o el liniștit.

Și-a ridicat ochii spre el, încercând să pară calmă. Nu părea c-o ia peste picior, dar ceva din fizionomia lui îi trezea o durere surdă în suflet.

– Întotdeauna ești atât de impulsiv?

Gura lui frumos modelată a schițat un zâmbet, ca și cum ar fi spus ceva nostim. Chiar mă ia peste picior, își zise ea furioasă, incapabilă să-și oprească lacrimile.

– Nici măcar nu știam că sunt impulsiv, i-a răspuns necunoscutul.

– Atunci, înseamnă că ți se potrivește foarte bine. Aștepți cumva să-mi cer scuze? Știa că s-a comportat ca un copil, dar nu putea să se abțină. Se simțea imatură și vulnerabilă, și ceva din bărbatul acesta trezea emoții contradictorii în ea. Era evident că și

reciproca era valabilă pentru că gura lui s-a strâmbat auzindu-i întrebarea obraznică.

– Aș fi îndreptățit, a răspuns el cu răceală, dar nu mă pot aștepta la nimic de la un copil nebun ca tine.

A insultat-o intenționat și ar fi vrut să-l plesnească. A simțit însă că-l cunoaște instinctiv, iar asta a oprit-o. Era sigură că într-o altă circumstanță ar fi reacționat mai rău decât el. Drept urmare i-a zâmbit, arătându-și dinții impecabili.

– Într-adevăr ești o brută, i-a zis ea calm, dar răspicat. Sper doar că nu voi mai avea ghinionul să te întâlnesc din nou.

Dacă se aștepta la un răspuns pe măsură, a fost dezamăgită. În mod surprinzător, bărbatul și-a lăsat capul saturnian pe spate și a început să râdă.

L-a privit un timp, întrebându-se care din ei doi, dată fiind această situație ciudată și tensionată, era mai nesăbuit. El dădea din cap.

– Ești nebună, a murmurat el, încă foarte amuzat.

În acel moment China l-a urât mai mult decât urâse vreodată pe cineva. Părea atât de ușor pentru el s-o facă să se simtă naivă și prostuță.

– N-am de gând să-mi petrec toată ziua aici pentru a fi insultată de tine, i-a spus ea fără să-și dea seama cât de disprețuitor suna această replică.

Ochii lui aurii au săgetat-o:

– Te reții eu cumva? a întrebat-o el, privind-o din cap până-n picioare. China a simțit că se înroșește sub ochii lui și că începe din nou să se enerveze. Nu înțelegea de ce, dar se simțea atât de caraghioasă cu haina ei de blană și cu pantalonii uzați din catifea verde, vârâți în cizme lungi de piele. Știa că e ridicol, dar ar fi vrut să arate foarte bine.

Această ciudată dorință ca el s-o placă a fost picătura care a umplut paharul. I-a întors spatele și a plecat fără să mai spună nimic. N-a avut curajul să privească înapoi. N-ar fi putut suporta zâmbetul lui disprețuitor. Când a trecut pe lângă mașina lui strălucitoare, abia s-a abținut să nu-i dea un picior.

Cu siguranță, mi-am subestimat capacitățile de a amuza oamenii, își spuse ea furioasă. Câteva secunde mai târziu, fără să privească înapoi, a auzit mașina pornind. Și apoi, cu un zgomot surd, atât mașina cât și necunoscutul furios au dispărut, iar China a răsuflat ușurată. Dar o parte din ea regreta încă această întâlnire atât de neplăcută.

A trebuit să facă un efort considerabil pentru a se aduna, mustrându-se că a fost atât de prostuță. Cel mai bine era să uite cât mai repede această după-amiază penibilă. A pornit repede spre apartamentul lui Clare. Nu se putea abține să nu se gândească la bărbatul din Porche. Și asta era deja prea mult pentru liniștea ei.

A ajuns acasă imediat. Mersese mai repede ca de obicei, pentru că era încă puțin nervoasă. Clare locuia într-o casă victoriană care fusese împărțită în apartamente cu cinci ani în urmă. Apartamentul ei mare și spațios era la etaj. China ar fi vrut să-l închirieze ea după ce se va căsători Clare, dar nu a avut noroc. Contractul lui Clare expira la două săptămâni după nunta ei, iar proprietara voia apartamentul pentru fiica ei, recent divorțată.

China a deschis oftând ușa imobilului și a urcat scările în fugă. A ajuns în fața unei uși galbene cu numele lui Clare pe ea. A scos cheile din buzunar și a intrat.

– Clare! M-am întors! strigă ea în timp ce își dădea jos haina.

– Ai avut noroc azi? Prietena ei a ieșit zâmbitoare din bucătărie, cu un bol în mână și cu părul prins.

– Nici azi, din păcate.

– O să găsești ceva, draga mea, sunt sigură.

China schiță un zâmbet.

– Știu. Doar că mi-aș dori să nu dureze atât de mult. Te ajut cu ceva? A schimbat repede subiectul. Nu înțelegea de ce, dar simțea că va începe să plângă și avea nevoie de ceva să-i distragă atenția. Dacă pritena ei continua să fie tot atât de drăguță, probabil că ar fi izbucnit în lacrimi.

– Ai cumpărat broccoli?

– O, Doamne! Am uitat! Am uitat complet! Îmi pare rău, o să merg acum. China s-a apropiat de ușă, gata să se îmbrace din nou.

– Lasă! De fapt, doamna Collins ne-a adus niște varză de la ferma soțului ei chiar după ce ai plecat. Deci, o putem folosi la cină. Nu-ți face griji, oricum îmi place mai mult varza, adăugă Clare, văzând figura vinovată a Chinei.

China începu să râdă și intrară amândouă în bucătărie. Venea un miros apetisant din cuptor.

– Friptură de vită,spuse Clare drept răspuns la întrebarea nerostită a Chinei.

– Cu ce să te ajut? China își punea deja șorțul.

– Vrei să cureți cartofii? se strâmbă Clare, pentru că nu-i făcea plăcere să întrebe așa ceva.

– Da. China s-a pus pe treabă. A scos un cuțit și o plasă de cartofi din dulap. Câți vom fi la cină?

– Bună întrebare. Nu știu sigur – patru sau cinci.

Și pentru că China o privea mirată, adăugă:

– Paul a invitat un bun prieten de-al lui în această seară la cină și poate va veni și fratele acestuia, care se va întoarce sau nu la Londra.

Felul în care a spus toate acestea a făcut-o pe China să râdă.

Clare știa exact cum să reacționeze la răspunsurile vagi ale lui Paul, care erau caracteristice felului său minunat de a fi. Se cunoscuseră cu un an în urmă la facultatea de arte, frecventau amândoi cursul de modă. Clare povestea adesea cum aproape rataseră prima întâlnire, pentru că Paul s-a dus în alt loc. Clare îl aștepta la cinema și l-a văzut într-un autobuz care s-a oprit la semafor. Mergea la un alt cinema, dar Clare a urcat repede în autobuz și l-a ajuns din urmă. Faptul că a crescut la orfelinat, exact în același timp cu China, a făcut-o pe Clare practică și eficientă, perechea perfectă pentru Paul.

Privindu-și prietena,China se bucura foarte mult pentru ea. Clare avea iubire și siguranță, lucruri pe care China și le dorea dintotdeauna. O, Doamne, iar încep să-mi plâng de milă, își spuse ea cu durere și începu să curețe cartofii din fața ei.

După ce au terminat de pregătit mâncarea, au pus masa în sufrageria imensă. Clare cumpărase niște flori în acea dimineață și China a făcut un aranjament. A ieșit ceva elegant și drăguț, iar masa arăta foarte bine. Apoi, China a plecat să facă un duș scurt înainte de a se schimba pentru cină.

Zece minute mai târziu, își usca părul blond cu foehnul lui Clare, gândindu-se cu ce o să se îmbrace. Se întreba de ce n-a pomenit nimic despre întâlnirea umilitoare cu necunoscutul arogant. Fața lui slabă și furioasă i-a apărut în fața ochilor. Era fără îndoială un bărbat foarte atrăgător – bogat, plin de succes și plin de el. Cu toate că nu-și dorea, China se trezi că își pune întrebări despre el, că vrea să afle mai multe despre el. Era însă prea târziu. Era sigură că n-o să-l mai întâlnească niciodată. Bine că am scăpat de el, își spuse ea. Oprit foehnul și începu să se uite în oglindă.

Nu se machia niciodată prea mult și n-avea de ce să facă excepție în această seară. Avea prea multe probleme ca să se

ocupe de fața ei. S-a dat cu puțin rimel și cu luciu de buze, apoi s-a îndreptat către dulap. A răscolit puțin prin haine, întrebându-se cu ce să se îmbrace. Nu putea să-și scoată din minte figura străinului, iar acest lucru o enerva. Se trezi că își amintește lucruri despre el, detalii nesemnificative pe care aproape nu le observase când fusese cu el – grația sa naturală, ochii lui ciudați, nervoși. Nu știu ce se petrece cu mine, își spuse; nici măcar nu-mi place de el.

Alese în sfârșit rochia cu care se va îmbrăca în acea seară. Era o rochie din bumbac cu imprimeuri delicate, în culori pale, cu fire argintii care străluceau în lumină când se mișca.

S-a îmbrăcat cu ea și era mulțumită că îi vine foarte bine. Se potrivea cu părul și-i accentua ochii frumoși.

Și-a prins la gât un lănțișor subțire de argint, de care a agățat medalionul ei preferat – singurul lucru pe care-l avea de la mama ei, conținând fotografia mică și decolorată a unei femei pe care n-a cunoscut-o niciodată. A încălțat o pereche de sandale cu toc. Era gata. S-a dus în bucătărie să verifice mâncarea.

Totul părea în regulă – Clare era un bucătar foarte competent. Tocmai se uita la cartofi să vadă dacă sunt gata, când sună interfonul. Era Paul. Apăsă butonul care deschidea ușa de la intrare și-i spuse să urce, apoi o strigă pe Clare.

– Ești drăguță să le oferi ceva de băut? Sunt gata în cinci minute, strigă Clare din dormitor.

– Ok, nu te grăbi. O să-i țin de vorbă, răspunse China, încercând să-și liniștească prietena.

Se bătu la ușă, iar ea se duse să deschidă. Era Paul, împreună cu un tânăr pe care China nu-l cunoștea.

– Bună, Paul, zâmbi ea. Intră, te rog.

– Bună, draga mea, ce mai faci? Se apropie de ea și o sărută

pe obraz.

Paul îi era foarte drag. Era cald, prietenos și generos. Era puțin zăpăcit, dar Clare era acolo pentru a-l corecta. L-a privit. Era foarte frumos, blond și îmbrăcat elegant. I-a întins Chinei două sticle de vin.

– Mă gândeam că ne vor prinde bine. Nu știam ce vom mânca, așa că am adus și vin alb și vin roșu, adăugă el râzând.

– Minunat. Trebuie să le pun la rece?

O tuse discretă se auzi în spatele lui Paul, întrerupându-le conversația și aducându-l pe Paul cu picioarele pe pământ.

– James, dragul meu prieten, îmi pare rău, trebuia să vă fac cunoștință. Îi ceru scuze din priviri Chinei, care se străduia să fie serioasă. Era tipic pentru Paul să uite complet de prietenul pe care l-a adus la cină.

– Trebuie să fii Clare. Paul mi-a povestit atâtea despre tine, iar acum îmi dau seama că n-a exagerat deloc. Tânărul se apropie de China și-i strânse mâna, zâmbindu-i plin de farmec.

– Îmi pare rău, dar nu sunt Clare, răspunse ea. Dar cine ești tu?

– O, Doamne, e numai vina mea, interveni Paul. Mai bine o iau de la capăt. China, el e James Galloway. James, ea e China Harmon, prietena cea mai bună a lui Clare și colega ei de apartament.

– Iertați-mă, domnișoară Harmon, deși trebuie să recunosc că sunt foarte recunoscător că nu sunteți dumneavoastră Clare. Era evident că flirtează cu ea, dar China si-a dat seama că asta n-o deranjează deloc.

– Te rog, spune-mi China, răspunse ea, retrăgându-și mâna căreia el părea că nu mai vrea să-i dea drumul.

– Doar dacă îmi spui și tu James.

– Bine, James. Acum vă rog să veniți în sufragerie amândoi, să vă pregătesc ceva de băut.

– Unde e Clare? întrebă Paul, în timp ce China le lua hainele.

– Acum se schimbă, va fi gata în câteva minute. Puse hainele pe hol și vinul în frigider, apoi pregăti ceva de băut. Atunci apăru și Clare. Arăta superb în rochia mov de mătase, cu părul proaspăt spălat prins în vârful capului.

Prezentările începură din nou, iar Paul fu certat fără milă pentru incidentul de mai devreme.

China se duse în bucătărie să vadă dacă mâncarea e gata. La întoarcere, profită de ocazie și începu să-l studieze pe James Galloway. Părea să aibă spre treizeci de ani, iar fața lui slăbuță și plină de viață i se părea atrăgătoare. Din discuția lui cu Clare și Paul, China putu să-și dea seama cu ușurință de felul său de a fi.

Părul lui negru, pieptănat spre spate, tăsăturile feței și nasul semeț îi aminteau puțin de ... Ce nebunie! Trebuie să mi-l scot din minte pe bărbatul din Porche, își spuse ea, făcând un efort pentru a-și întoarce atenția spre James. I se părea că gura îl face să arate supărat, dar poate era prea critică.

I-a admirat și gustul în a-și alege hainele. Era îmbrăcat cu niște pantaloni maro din catifea reiată, o vestă asortată și o cămașă deschisă la culoare, care era evident din mătase. Cu alte cuvinte, arăta foarte bine, tânăr, încrezător în sine și era foarte atrăgător, iar China era sigură că l-ar plăcea dacă ar ajunge să-l cunoască mai bine.

În tot acest timp, China a rămas într-un colț al camerei. Exact când a terminat "analiza" minuțioasă, James s-a uitat spre ea și a observat că este singură. I-a zâmbit, a privit-o din cap până în picioare plin de admirație, s-a ridicat în picioare și a venit spre ea.

– Singură? a întrebat-o încet.

– Nu, îmi place să ascult, i-a răspuns sincer.

– De când o cunoști pe Clare? Ochii lui o priveau pătrunzător, iar ea s-a simțit brusc fericită. James Galloway era un bărbat foarte simplu, probabil exact ce avea ea nevoie.

– De când aveam șase ani, iar ea șapte.

– A, sunteți prietene din copilărie, ce norocoasă ești, China. Singurul prieten pe care-l mai am de când eram copil este fratele meu. Părea atât de trist, încât China începu să râdă.

– Bietul de tine! Dar ce s-a întâmplat cu toți prietenii tăi?

James ridică din umeri, foarte amuzat și el:

– E atât de trist, nu-i așa? Singur pe lume, având-l doar pe fratele meu drept companie. De fapt, când eram copil ne-am mutat de multe ori prin țară, dar și prin alte țări. Doar când am ajuns la facultate am reușit să rămân mai mult timp într-un loc, astfel încât să-mi pot face prieteni. Dar să știi că nu mă plâng, a încheiat el, strâmbându-se puțin.

– Cu ce se ocupa tatăl tău? l-a întrebat China, curioasă. Era foarte interesată de familiile celorlalți, probabil pentru că niciodată n-a avut una. Ar fi fost în stare să călătorească mereu, să se mute dintr-un loc într-altul, dacă ar fi avut o familie iubitoare.

– Era diplomat, răspunse James strâmbându-se.

– Totuși, cred că era interesant să călătorești așa de mult.

James a privit-o serios, simțind tristețe în vocea ei.

– Cred că da. Dar tatăl tău cu ce se ocupa?

China lăsă capul în pământ:

– Nu l-am cunoscut, dar cred că era doctor.

James i-a luat mâinile în ale lui într-un gest instinctiv de susținere și simpatie.

– Îmi pare rău, China. Sunt așa de insensibil uneori, sporovăind despre familia mea.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Îmi place să ascult povești despre familiile celorlalți. Povestește-mi despre fratele tău. El e cel despre care Clare credea că va veni la cină în această seară?

Trecuse momentul penibil și văzu ușurarea din ochii lui James, care era bucuros că n-a rănit-o.

– Da, se numește Ben. Are o casă prin apropiere, una imensă, ca un labirint, la care a făcut niște reparații în ultimele două săptămâni. Din păcate, a primit un telefon de la Londra și a trebuit să plece urgent acolo, în această după-amiază.

– Ben Galloway. Numele mi se pare cunoscut.

– Cu siguranță, îți este. De fapt, e un miliardar foarte cunoscut, răspunse James cu mândrie în glas.

– Așa e! Parcă am citit ceva despre el în ziar, săptămâna trecută.

– Cu siguranță. Dar să știi că toate știrile picante despre el sunt de fapt niște prostii, crede-mă – are doar o imagine de libertin.

– Îți este foarte drag, nu-i așa? întrebă China, zâmbind.

– Da, răspunse James simplu. Chiar atunci China a zărit-o pe Clare făcându-i semne din bucătărie. S-a ridicat în picioare.

– Iartă-mă, dar trebuie s-o ajut pe Clare cu cina.

Totul era gata în bucătărie. Urmau să servească la felul întâi o supă de vânat, iar China a turnat-o într-un bol vechi, care fusese al bunicii lui Paul.

– Se pare că te înțelegi foarte bine cu James, observă Clare cu un zâmbet plin de subînțeles.

– E foarte atrăgător, răspunse China vag.

– Așa este, și se pare că nu poate să-și ia ochii de la tine.

China începu să râdă, întrebându-se dacă e adevărat. Nu observase nimic, dar un zâmbet ușor i-a apărut pe față.

În timpul cinei, printre complimente la adresa mâncării și pahare de vin, atmosfera a devenit caldă și deschisă. La un moment dat Paul întrebă:

– Ai găsit o slujbă și o locuință, China?

– Din păcate, nu. Știi care este situația cu locurile de muncă și să nu mai vorbim despre locuințe... Sper totuși că va apărea ceva până la urmă.

– Sunt sigur de asta, spuse Paul încurajator.

James, care a ascultat conversația, a intervenit cu un zâmbet până la urechi:

– Dacă tocmai cauți un loc de muncă și o casă, cred că știu exact de ce ai nevoie.

S-a lăsat brusc tăcea la masă, iar China se uita la el fix, fără să înțeleagă ce a vrut să spună.

– Ce... ce vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă ai nevoie de o slujbă cu locuință inclusă, atunci te pot ajuta.

– Haide, James, spune-ne despre ce e vorba! interveni Clare, cu glasul plin de emoție.

– Păi, nu știu ce să spun... Dar îmi place să fiu în centrul atenției, adăugă James, tachinându-le. Și apoi, uitându-se la fața, îngrijorată și plină de speranță a Chinei, continuă. Ben și-a cumpărat de curând o casă în apropiere, probabil o știi, Aspenmere Hall. Și are nevoie de o menajeră care să locuiască acolo. I-am spus în această după-amiază că o să încerc să găsesc pe cineva cât timp el este la Londra. China, dacă vrei, slujba e a ta.

Capitolul 2

A doua zi, la ora unsprezece fix, mașina lui James opri în fața casei. China îl aștepta plină de nerăbdare. A coborât și a deschis ușa înainte ca el să aibă timp să sune.

Petrecuse o noapte aproape albă, ațipind doar puțin în zori. Gândul îi zbura și-și punea o mie de întrebări despre slujbă și despre casă, rugându-se în sinea ei ca acesta să fie sfârșitul problemelor ei. Chiar dacă reușise să doarmă doar vreo două ore, ardea de nerăbdare, era strălucitoare din cauza entuziasmului când s-a întâlnit cu James.

– Bună dimineața, frumoaso! i-a spus el zâmbitor, sorbind-o din ochi. Arăta foarte bine în pantalonii negri de catifea care îi scoteau în evidență coapsele pline, cu cizme negre până la genunchi și cu haina scurtă din piele de oaie.

– Bună, James. Mergem?

– Nu mă inviți sus la o cafea? a întrebat-o el în glumă, privind-o cu ochi strălucitori.

China abia reuși să-și ascundă dezamăgirea:

– Sigur... hai sus, răspunse, schițând un zâmbet.

James o privi o clipă și începu să râdă. Era atât de ușor să-i

citești sentimentele pe față.

– Glumeam doar. Nu mi-e deloc sete.

– Prostuțule! Adevărul e că abia aștept să văd casa.

– Înțeleg cum te simți, dar m-am tot gândit și mă întrebam dacă îți dai seama ce îți asumi dacă accepți slujba. Casa aceea e foarte mare, să știi, și vei fi singură când Ben e plecat... Nu vreau să-ți tai elanul, draga mea, dar vreau să știi că aceasta nu e singura slujbă din lume, și dacă nu-ți place ceva, sunt sigur că te pot ajuta să găsești altceva. La naiba! Te-am amețit de tot!

China îi strânse mâna ușor, atentă să nu-l deranjeze la condus:

– Apreciez tot ce mi-ai spus, James, și sunt conștientă că sunt prea preocupată de casa fratelui tău, dar nu mă pot abține. Îmi caut ceva de lucru de când m-am mutat la Clare și nu e ușor să fii dezamăgită în fiecare zi. Vezi tu, nu cunosc prea multă lume, deci nu prea am cui să cer ajutor. Și de aceea mă bucur foarte mult că te-am cunoscut.

– Și eu, răspunse James, luându-și ochii de la drum o secundă pentru a-i zâmbi. Sunt sigur că vom fi buni prieteni.

A urmat o tăcere de câteva momente, deoarece China nu știa ce să-i răspundă și se gândea la cuvintele lui. Brusc, și-a încruntat sprâncenele și s-a întors agitată spre el:

– Fratele tău știe despre mine? L-ai sunat aseară?

– Am încercat, dar n-am reușit să dau de el. Dar m-am oferit să-i găsesc o menajeră, iar el n-a avut nicio obiecție.

China oftaă. Părea prea ușor totul, mai ales după atâtea luni de căutări.

– Dar dacă nu mă place? întrebă ea, simțindu-se dintr-o dată foarte îngrijorată.

– Nu prea sunt șanse să nu te placă. James părea foarte serios

și relaxat. Nu era exact răspunsul pe care-l aștepta ea, dar probabil că știa bine ce face, deci hotărî să lase totul în seama lui. La urma urmei, n-avea niciun motiv să-și facă griji.

Un sfert de oră mai târziu, mașina părăsi șoseaua principală. Au trecut de o poartă cu stâlpi de piatră pe care se odihneau vulturi sculptați, pe care timpul își lăsase amprenta, apoi au intrat pe o alee pavată cu pietriș și umbrită de copaci. China studie cu interes grădinile sălbatice și neîngrijite care se vedeau de o parte și de alta a aleii. Apoi văzu casa. Părea enormă, iar James și-a dat imediat seama că era foarte surprinsă.

– Drăguță, nu-i așa? i-a zis râzând.

– Sper doar că nu mi-am asumat mai mult decât pot duce, răspunse China.

– Ți-am spus deja că nu e obligatoriu să accepți slujba. Știu că pare emormă, dar să știi că e destul de mică în comparație cu alte case din zonă.

China privi din nou clădirea, de data aceasta mai obiectiv, și-și dădu seama că James avea dreptate. Nu era chiar așa de mare și părea destul de compactă.

– Probabil am comparat-o cu apartamenul lui Clare.

– Hai să mergem s-o vedem, vrei? a întrebat-o el.

Ușa principală, uriașă și solidă, era vopsită în alb. James a deschis-o și au intrat înăuntru. Plimbându-se prin holul enorm de la intrare, China avu o tresărire. Deși era redecorată și mirosea încă a vopsea, casa părea pustie. Era evident că Ben Galloway avea gusturi foarte bune.

– De cât timp locuiește fratele tău aici? Se întoarse spre James și-l surprinse privind-o cald și amuzat.

– Nu s-a mutat aici încă. A cumpărat casa abia acum vreo două luni și de atunci o renovează și o redecorează. După cum vezi,

totule gata acum și cred că o să se mute în curând.

Aceasta era explicația aerului pustiu al casei.

– Dar unde locuiește acum?

– Are o casă în Londra. În ultimii trei ani a locuit acolo și prin străinătate. James părea plictisit, iar China nu-l mai întrebă nimic, dar îl rugă să-i arate restul casei.

Nu era atât de mare după cum se aștepta, dar era foarte impresionantă și fusese modernizată fără a-i afecta farmecul. Salonul era imens. Tavanul cu bârne și pereții zugrăviți în nuanțe de maro, se asortau cu covorul și cu fotoliile din piele. Camera era decorată cu plante exotice enorme, unele înalte cât un copac, cu sculpturi, picturi și alte obiecte de artă. Întreaga încăpere avea un aer de bogăție și seninătate, dar era și foarte masculină. Era foarte frumoasă.

China și James s-au plimbat împreună prin toată casa, iar ea era foarte încântată. Se pare că nu se făcuse deloc economie la bani când se arnajase casa.

Biroul avea lambriuri de stejar pe pereți și rafturi de jur-împrejur. Podeaua era din parchet, acoperit parțial cu un minunat covor chinezesc. Lemnele erau aranjate deja în șemineu, mai era nevoie doar de un chibrit.

Erau atâtea camere încât China era ametită. Le-a pierdut șirul la un moment dat, rămânând doar cu impresia unei frumusețe pline de gust. Piscina a fost cea care a surprins-o cel mai mult, deși nu era sigură de ce. Sera imensă din spatele casei fusese transformată într-o piscină acoperită și încălzită, înconjurată de plante luxuriante și mobilă din trestie. Pe un perete erau cabinele de schimbat, vopsite în culori vii. Apa limpede și albastră parcă o chema.

– E incredibil! exclamă ea, încercând să-și imagineze cum ar

fi să înoate în acest paradis tropical iarna, când ninge afară.

– Ben are cu siguranță gusturi bune. Acum, hai să-ți arăt camerele servitorilor, glumi el, luând-o de mână și intrând din nou în casă.

La parter fusese amenajat un apartament complet separat de restul casei. Avea o sufragerie cu ferestre mari care dădeau spre grădini, cu șemineu, un dormitor cu un pat imens, dulapuri vechi și telefon privat. Baia era albastră, inclusiv mobila. Mai era o cameră cu o canapea ce se putea transforma în pat. China avea impresia că se află într-un palat și simți instinctiv că vrea neapărat să locuiască acolo.

– Dar e minunat! exclamă ea, privindu-l cu ochi strălucitori pe James. Vreau slujba asta și îți mulțumesc foarte mult că mi-ai oferit-o mie. O să muncesc din greu și promit să nu te dezamăgesc.

James nu-și putea lua ochii de la ea.

– N-ai cum să mă dezamăgești.

– Știi ce am vrut să spun! China începu să râdă, refuzând să-l ia în serios.

El s-a apropiat de fereastră și a început să privească dealurile din depărtare. Deși era amiază, era destul de întuneric afară, iar norii grei de pe cer vesteau ploaie.

– Nu te deranjează să fii așa de izolată aici?

– Încerci cumva să tragi de timp?

– Nu, bineînțeles că nu! Vreau doar să fii sigură, răspunse el serios, întorcându-se către ea și așteptând un răspuns.

– Nu mă deranjează să locuiesc aici singură, de fapt sunt sigură că o să-mi placă foarte mult. Toată viața am trăit cu oameni pe care nu i-am ales eu și de aceea cred că e minunat să-mi iau viața în mâini și să trăiesc aici.

James ridică din umeri:

– Păi, dacă ești sigură...

– Sunt foarte sigură. Deci, mă angajezi? Te rog, fă-mă fericită, îl implora ea.

– Cu o singură condiție, răspunse James cu un zâmbet misterios, iar China se încruntă.

– Și care ar fi aceasta?

– Să iei cina cu mine în această seară. Părea foarte serios, iar China izbucni în râs.

– Prostuțule! Mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu tine.

Odată stabilit acest lucru, mai rămâneau de discutat doar detaliile privind slujba James se duse în birou să-l sune pe fratele său, iar China nu avu curajul să asculte conversația, de teamă că Ben Galloway ar putea să se răzgândească în ultimul moment. De aceea s-a dus să vadă bucătăria pe care o va folosi atât ea cât și stăpânul casei. Era minunată – oricum nu se aștepta la altceva după ce văzuse restul casei. Fusese modernizată în întregime și avea în dotare toate dispozitivele posibile, inclusiv unele pe care China nu le cunoștea. "E o bucurie să gătești și să speli într-o astfel de bucătărie", își spuse ea, amintindu-și bucătăriile demodate și urâte de la orfelinat.

Se opri în mijlocul bucătăriei, închise ochii și strânse pumnii. "Te rog, te rog, fă ca Ben Galloway să mă angajeze", se ruga ea. James a găsit-o în această poziție. L-a auzit intrând și s-a întors spre el, privindu-l cu ochii ei mari, albaștri. În acel moment, acesta era cel mai important lucru din lume pentru ea. Trebuia neapărat să obțină slujba aceasta!

James rămase tăcut un timp dar ea nu putea suporta această tăcere.

– Deci? l-a întrebat nerăbdătoare, cu voce stinsă.

– Slujba e a ta, spuse el zâmbind.

– Oh, James, mulțumesc! Fără să-și dea seama ce face, China îl luă în brațe, plină de bucurie și ușurare.

James a îmbrățișat-o și el, iar China a simțit că găsise în sfârșit un prieten adevărat. Era un sentiment foarte plăcut, pe care-l va prețui mult timp de acum înainte.

– Ce a spus fratele tău? întrebă ea când i-a dat drumul din brațe.

– Păi ... a spus că ar fi preferat un cuplu căsătorit, pentru că soțul s-ar fi putut ocupa de grădină și de întreținerea casei, dar i-am spus că ești foarte pricepută și descurcăreață, că vei face o treabă bună și că nu va găsi pe altcineva mai potrivit. A fost de acord, dar m-a întrebat dacă știi să gătești. I-am spus că da. Deci, știi să gătești?

– Sigur că da. De fapt, sunt o bucătăreasă foarte bună – sau cel puțin așa mi s-a spus. Dar mi se pare că nu prea era dispus să mă angajeze, adăugă ea, supărată.

– Doar pentru că ar fi vrut un cuplu. Dar te-a angajat, deci ce mai contează acum?

– Ai dreptate, nu mai contează, a răspuns ea, fericită din nou.

– A vrut o persoană în care să poată avea încredere. Tu ești demnă de încredere și i-am spus și lui asta. Și pe cuvânt că a fost foarte fericit!

– Va veni să discute cu mine? zise China, întrebându-se cu ce o să se îmbrace ca să-l impresioneze pe fratele cel bogat al lui James.

– Nu. Din păcate, e prins cu treburi pentru moment, iar mâine va zbura spre Italia, așa că mi-a spus să-ți dau ție cheile. Poți să te muți aici când vrei – o să te ajut, bineînțeles. Apoi îi întinse o bucată de hârtie. Acesta este salariul pe care ți-l oferă.

Mi-a spus că dacă nu ești mulțumită, o să rezolvați problema când se întoarce acasă.

China despături bucata de hârtie și rămase cu gura căscată când văzu cifra scrisă pe ea. Îl privi pe James cu ochi mari de uimire.

– E... e mult prea mult, murmură ea, întrebându-se dacă nu cumva visează. Probabil se va trezi curând, tot în apartamentul lui Clare, și tot șomeră.

– Mie nu mi se pare o sumă excesivă și sunt sigur că Ben te va face să muncești pentru banii aceștia.

– Mai e ceva ce trebuie să-mi spui? întrebă ea, ametită de un asemenea noroc.

-Ăăăă ... a, da! Mai e o anumită doamnă Stephenson care vine aproape în fiecare dimineață. Ea face aproape toată curățenia în casă, deci tu nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Și mai e asta. I-a dat ceva ce semăna cu un teanc imens de bancnote. Acesta e salariul pe o lună în avans și ceva bani în plus ca să cumperi mâncare în casă și pentru eventualele cheltuieli care vor apărea.

– Dumnezeule mare! China se așeză imediat, pentru că simțea că n-o mai țin picioarele. Nu pot să cred că toate astea sunt adevărate, șopti ea, iar banii i-au alunecat din mână pe masă.

– Și cred că asta e tot, încheie James. Toate aceste lucruri minunate și nebunești care păreau atât de obișnuite pentru el, ei abia îi venea să creadă. Toate problemele ei se rezolvaseră în douăzeci și patru de ore. Era mai mult decât își imaginase ea vreodată.

– Orice altă problemă o vei rezolva cu Ben când se întoarce acasă. Mai ai vreo întrebare?

– Încă nu pot să gândesc, recunoscu ea. N-o să pot să-ți mulțumesc niciodată, James, pentru tot ce ai făcut pentru mine.

– Pentru asta sunt făcuți prietenii, răspunse el, zâmbind. Nu știu cum te simți tu, dar eu mor de foame. Mergem să mâncăm ceva?

Au luat prânzul pe malul râului, la un han vechi cu șemineu cu foc de lemne. Au comandat amândoi friptură și, pentru că nu mâncase nimic la micul dejun din cauza emoțiilor, China avea o foame de lup. A vrut să plătească ea masa pentru a-i mulțumi astfel lui James, dar el n-a acceptat, ci a început să facă glume pe această temă:

– Ce bărbat aș fi dacă aș invita o femeie la masă și apoi aș lăsa-o pe ea să plătească? China a fost nevoită să se dea bătută.

Două ore mai târziu, James a condus-o înapoi la Clare acasă, dar n-a vrut să intre, pentru că avea o întâlnire de afaceri. Abia după ce mașina a plecat, China și-a dat seama că nu știe nimic despre viața lui. Încă de când s-au cunoscut, s-a interesat doar de ea și de fratele lui" Cât de egoistă pot să fiu, își spuse cu tristețe, amintindu-și tonul plictisit al vocii lui când a trebuit să răspundă la nenumărate întrebări despre fratele lui. Voi insista să vorbească despre el toată noaptea, hotărî ea, gândindu-se la întâlnirea pe care o aveau în acea seară. Sper că nu s-a simțit jignit."

Clare s-a bucurat foarte mult când a auzit vestea cea bună. China a găsit-o lucrând la mașina de cusut și i-a povestit tot imediat ce a intrat în casă.

– Oh, China, mă bucur așa de mult pentru tine! M-am simțit responsabilă cumva pentru că n-ai mai putut închiria acest apartament, dar iată că acum totul s-a rezolvat, i-a spus ea nerăbdătoare, sărind în picioare pentru a o îmbrățișa.

Și-au petrecut după-amiaza bând cafea și plănuind mutarea Chinei. N-avea niciun motiv să nu se mute la Aspenmere Hall în acea săptămână și a început să-și examineze imediat lucrurile. Nu

avea prea multe de mutat, probabil le va putea duce pe toate odată cu mașina ei veche și uzată.

– Acesta este unul din puținele avantaje ale unei vieți în mișcare, i-a spus lui Clare, zâmbind.

S-a pregătit atent pentru întâlnirea cu James. A îmbrăcat cu o rochie neagră simplă din crep, înfrumusețată cu o mică broșă cu diamant, un cadou de Crăciun de la Adele Cencelli. S-a machiat cu grijă, fardându-și ochii mai mult ca de obicei. Părul îi cădea în valuri în jurul feței alungite și pe umeri. Cu siguranță arăta foarte bine, iar ochii lui James i-au confirmat asta atunci când a venit s-o ia la opt fix.

În timpul cinei delicioase la un restaurant extrem de scump, a aflat că James este contabil și că și-a început de curând o afacere. Se întreba în sinea ei de ce nu lucrează împreună cu fratele lui, dar a simțit că James este foarte competitiv; voia să se descurce singur, și nu putea să-l condamne pentru asta. A mai aflat că locuiește într-un apartament într-o clădire nouă și luxoasă în afara orașului. Era pe drumul bun spre succes, dar era calm, isteț și ambițios. China n-avea nicio îndoială că va deveni la fel de cunoscut ca fratele lui. În ciuda ambițiilor sale, era o companie plăcută și amuzantă, iar ea a râs foarte mult în acea seară.

El a întrebat-o când se va muta la Aspenmere Hall, oferindu-se s-o ajute. I-a răspuns că va fi acolo până la sfârșitul săptămânii, dar a refuzat politicos ajutorul lui. Nu avea prea multe de mutat și ar prefera s-o facă singură; era timpul să-i arate că e independentă.

– Am douăzeci de ani, i-a spus ea, și e timpul să fiu pe picioarele mele, în loc să mă bazez pe bunătatea celorlalți.

– Atât de bătrână și atât de înțeleaptă, a glumit James. A înțeles că ea simte că trebuie să facă singură acest pas și n-a mai

insistat.

China nu-și amintea să fi râs vreodată atât de mult ca în acea seară. I-a mărturisit asta lui James când au ajuns la poarta casei lui Clare. L-a invitat la o cafea, dar el a refuzat, explicându-i că a doua zi avea treabă de dimineață. A sărutat-o tandru pe frunte și a promis să treacă pe la Aspenmere Hall imediat ce se va muta acolo. De fapt, o va suna la Clare înainte să plece, iar până atunci se vor întâlni cu siguranță la nuntă.

China i-a făcut cu mâna până când a dispărut în noapte. A intrat apoi în casă și și-a dat seama că e foarte obosită. Se pare că noaptea nedormită și tot ce se întâmplase în acea zi au epuizat-o. Clare nu era acasă, așa că s-a dus direct în pat și a adormit imediat.

***

China a hotărât să se mute în casa lui Ben Galloway în ziua în care se căsătorea Clare, la exact o săptămână după ce a obținut slujba. A fost o nuntă restrânsă, simplă, iar James a fost cavaler de onoare.

Clare era foarte frumoasă și strălucitoare în rochia albă de voal, iar China a ascultat cu lacrimi în ochi cum Clare și Paul își jurau iubire eternă. Păreau atât de fericiți împreună, iar ceremonia a fost atât de emoționantă, încât nu s-a putut abține să nu plângă.

Imediat după aceea s-a organizat o mică masă festivă la casa lui Paul, iar China și-a petrecut aproape tot timpul sporovăind cu James. L-a întrebat dacă știe când se va întoarce fratele lui la

Aspenmere Hall, dar James i-a spus că Ben era încă în Italia și nu știe ce planuri are.

Când s-a terminat petrecerea, Paul și Clare au pornit spre aeroport ca să prindă avionul spre Mexic. Acolo urmau să-și petreacă luna de miere. China, împreună cu câțiva prieteni, au rămas în fața casei pentru a-și lua rămas-bun. Apoi au plecat cu toții.

– Deci, azi e ziua cea mare? a întrebat-o James când au rămas singuri.

– Da, o să mă mut după-amiază. China era foarte nerăbdătoare.

– Ești sigură că nu vrei să te ajut? James s-a uitat la ceas.

– Sunt foarte sigură. Iar tu ești foarte ocupat zilele astea. Dar mulțumesc oricum, i-a zâmbit ea.

– Atunci, ieșim la cină diseară?

– Sigur! Ar fi minunat.

În timp ce vorbeau, o limuzină neagră a oprit lângă ei, iar șoferul a coborât geamul pentru a-l saluta pe James. El s-a întors spre China, zâmbind trist.

– Ai mașină?

– Da, e acolo, a răspuns ea, arătând spre partea cealaltă a străzii.

– Trebuie să plec, acum. Ne vedem diseară la opt, când vin să te iau. Îți plac câinii?

– Da, dar... N-a avut timp să termine întrebarea, pentru că el a sărutat-o pe obraz și a urcat repede în mașină. A lăsat-o pe China privind mirată în urma lui, întrebându-se dacă nu cumva a înnebunit. Dar nu mai avea rost să încerce să ghicească ce a vrut să spună și s-a îndreptat spre mașina, ei .

Apartamentul lui Clare era gol, exceptând lucrurile ei adunate

în sufragerie. Era foarte trist totul. China s-a schimbat într-o pereche de blugi comozi și o bluză albastră. Și-a făcut o cafea și s-a așezat la fereastră, tristă. Paul strânsese toate lucrurile lui Clare într-o mașină închiriată și, cu o seară înainte, le-a dus la el acasă. China privi în jur; fusese foarte fericită aici și-i va fi foarte dor de Clare. Și-a aprins o țigară și a fumat-o încet, până și-a terminat cafeaua. Apoi a spălat ceașca și și-a adunat lucrurile. Era un nou început pentru ea, nu era timp pentru a fi sentimentală.

A aranjat totul cu grijă și și-a dat seama că au încăput toate în mașină. Era suficient un singur drum. S-a mai uitat o dată prin casă, luându-și rămas-bun și asigurându-se că n-a uitat nimic. Apoi a închis ușa pentru ultima dată și a lăsat cheile celor care locuiau în apartamenul de la parter. Tristețea i-a dispărut pe măsură ce se apropia de Aspenmere Hall, fiind înlocuită de presentimente bune. Era sigură că a făcut foarte bine acceptând această slujbă.

A parcat mașina în spatele casei și a intrat pe ușa din dos. Era mult mai aproape de camerele ei și era mult mai ușor să-și care lucrurile pe acolo. I-a luat o oră să despacheteze hainele și să le așeze în dulapurile elegante și în sertare. Era un sentiment plăcut să-și vadă hainele aranjate și diverse lucruri împrăștiate prin cameră. A agățat cea mai valoroasă posesiune a ei, o pictură abstractă a unui celebru artist italian, pe peretele din fața patului, ca s-o vadă în fiecare dimineață când se trezește. Și-a aranjat cosmeticele în baia albastră, apoi a făcut focul în sufragerie. Era o după-amiază întunecată și bătea vântul. Se înserase, așa că a tras draperiile grele și a aprins lămpile din cameră.

Casa era caldă, confortabilă și frumoasă. Și-a făcut o cafea după ce a terminat totul și s-a așezat lângă foc s-o bea, ascultând vântul șuierând prin copaci. A cuprins-o un sentiment de căldură și siguranță. Probabil a ațipit, pentru că a trezit-o soneria. S-a uitat

speriată la ceas și a constatat că e ora opt. Sigur era James la ușă, gata s-o scoată în oraș, iar ea nici măcar nu se schimbase.

Și-a aranjat puțin părul și a sărit în picioare. Soneria a mai sunat o dată, iar ea s-a grăbit să deschidă. Era James la ușă, cu un coș într-o mână și o pungă de hârtie în cealaltă.

– Oh, James, îmi pare rău! Cred că am adormit și încă nu m-am spălat și nici nu m-am schimbat, a explicat ea repede. Apoi a văzut că plouă, iar părul lui era ud. Intră, nu știam că plouă. Ce ai acolo? l-a întrebat curioasă, arătând spre lucrurile pe care le avea în mâini.

– Așteaptă și ai să vezi, i-a răspuns el misterios, apoi a adăugat: Nu mai spune nimic. Nu m-ai lăsat să deschid gura de când am venit. Părea atât de serios, dar ochii îi străluceau de bucurie, iar China a început să râdă.

– Îmi pare rău, dar m-am speriat puțin când m-am trezit și am văzut ce târziu e. Haide, intră!

Au intrat în sufragerie și James a început să studieze cu interes felul în care aranjase ea totul, în timp ce China a mai pus niște lemne pe foc.

– E foarte frumos aici la tine, a remarcat el, lăsând jos coșul și dezbrăcându-se de haina udă.

– Mulțumesc. Vrei o cafea? Dar înainte ca el să răspundă, adăugă: Oh, spune-mi, te rog, ce ai adus, că nu mai am răbdare!

James a luat-o ușor de umeri și a făcut-o să se așeze pe un scaun:

– Stai jos, liniștește-te, și o să-ți spun. M-am gândit că s-ar putea să fii prea obosită pentru a ieși la cină, așa că în acea pungă – arătă cu degetul punga de hârtie – e tot ce am nevoie pentru a pregăti repede o masă pentru două persoane, ca să nu mai vorbesc despre vin și desert. Iar aici... A îngenuncheat în fața

coșului și a început să desfacă legăturile. Aici se află cadoul care îți va lumina casa.

China s-a uitat înăuntru și a văzut un cățeluș adorabil care o privea cu niște ochi căprui imenși.

– James, e atât de drăguț! A luat în brațe cățelușul, care a început imediat s-o lingă pe bărbie. Deci, despre asta vorbeai azi-dimineață?

– Exact. Așa n-o să te mai simți singură și cred că va fi un câine bun de pază atunci când vei fi singură acasă. Și în plus e bine crescut, așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic.

– Cum să-i pun numele?

– Ce zici de Noroc? sugeră James. În cinstea noii tale vieți.

– Noroc! a încercat China, iar cățelușul a ciulit urechile și a lins-o pe nas, bucuros. Se pare că-i place. Atunci, așa îi va rămâne numele.

James a privit-o jucându-se cu câinele și o lumină ciudată i s-a aprins în ochi. China i-a surprins privirea și și-a dat seama imediat că o dorește. A respins imediat gândul, dezgustată. Îl iubea pe James ca pe un prieten, nimic mai mult. Crezuse că el a înțeles.

– Spuneai că vrei cafea sau nu? l-a întrebat ea cu voce stinsă și speriată.

– Nu, mulțumesc. Privirea ciudată și flămândă din ochii lui dispăruse la fel de repede cum apăruse și totul a reintrat în normal. Cred că mai bine aș începe să pregătesc masa.

– Vrei să te ajut?

– Mai bine ai grijă de Noroc și arată-i noua lui casă.

– Nu știam că te pricepi la gătit, glumi China.

– Sunt un bărbat cu multe calități, iar majoritatea sunt ascunse.

China a făcut duș, și-a spălat și pieptănat părul, iar Noroc a urmărit-o peste tot, privind-o cu ochii plini de iubire. Se pare că erau deja prieteni, iar China era foarte fericită. Va trebui să-i cumpere o zgardă, o plăcuță cu nume și o lesă. Se vor distra de minune.

Masa pregătită de James a fost un succes. Așa cum a spus, era un bucătar priceput. Au mâncat carne de miel cu sos și legume, tort de ciocolată – pe care a recunoscut că nu l-a făcut el – brânză și fructe. Era o atmosferă relaxată și plăcută, iar China, oricât a fost de atentă, n-a mai văzut nicio urmă din expresia pe care a surprins-o înainte de cină. Spera că a fost doar imaginația ei.

S-a trezit devreme a doua zi dimineață, neștiind în prima clipă unde se află. Privind în jur, a văzut tabloul pe perete. A simțit un fior de fericire străbătând-o când și-a reamintit totul. Era o zi mohorâtă și ploioasă. A privit pe fereastră și a văzut copacii aproape desfrunziți. Se apropia iarna.

A sărit din pat, fredonând o melodie. Nici măcar vremea urâtă nu-i putea alunga bucuria de a se afla în această casă minunată. I-a dat să mănânce lui Noroc în bucătărie și a făcut cafea, întrebându-se dacă doamna Stephenson va veni în acea zi. Va face un duș, se va îmbrăca, apoi va explora din nou fiecare cameră din casă. Iar după prânz va merge să cumpere mâncare, pentru a fi pregătită la întoarcerea necunoscutului Ben Galloway.

În timp ce sorbea cafeaua, se întreba cum e oare acest bărbat. Poate o copie mai bătrână și mai bogată a lui James? Ar fi drăguț să fie așa, deși nu și-l putea imagina semănând cu James. "Sper din toată inima că ne vom înțelege bine, se gândea îngrijorată. O să-l fac să mă placă și voi face totul atât de bine, încât va fi foarte mulțumit sau poate chiar fericit că sunt menajera lui."

Cu această atitudine pozitivă, și-a terminat cafeaua și s-a dus

în baie să facă un duș înainte de a se îmbrăca. A deschis robinetul de apă caldă, dar nu s-a întâmplat nimic. S-a auzit doar un zgomot metalic de țeavă. A închis robinetul, a așteptat puțin, apoi l-a deschis din nou. Tot nimic. "La naiba, își spuse ea, nu e un început promițător al zilei." A încercat apoi apa caldă de la chiuvetă, cu același rezultat – nu curgea niciun strop. Nu înțelegea ce se petrece, pentru că apa rece funcționa, dar într-o zi ca aceasta, nici nu se punea problema să facă un duș rece.

Apoi i-a venit ideea că ar putea încerca o altă baie din casă. Nu va afla nimeni. Și-a luat niște prosoape, șamponul și, asigurându-se că Noroc era închis bine în bucătărie, a urcat repede scara monumentală, în cămașă de noapte.

A intrat într-o cameră care era în mod evident dormitorul lui Ben Galloway. Era foarte masculin și luxos, cu pereții vopsiți în roșu-închis și un pat imens cu așternuturi din satin roșu. Chiar și ferestrele aveau jaluzele din lemn de culoarea vinului, iar China a început să râdă singură, întrebându-se ce fel de bărbat ar putea avea o cameră ca aceasta.

Nu s-a putut abține să nu se așeze pe pat, iar așternuturile erau reci, moi și senzuale sub degetele ei. "Oare are iubite? s-a întrebat ea, privind tablourile cu imagini agresive de pe pereți. Cu un asemenea pat, fără îndoială că are iubite."

Mobila era foarte elegantă, iar China a studiat întreaga cameră, încercând să ghicească personalitatea noului ei șef. Și-a amintit cu greu de duș, a sărit în picioare și a intrat în baie. Și aceasta era decorată în roșu-închis, cu oglinzi mari și lucruri bărbătești împrăștiate peste tot.

" Cu siguranță, e un bărbat căruia îi place foarte mult roșul", își spus ea, privindu-se în una din oglinzile imense. Părea ridicol de feminină în acea încăpere de o masculinitate agresivă. Părul îi

era răvășit, ochii îi păreau foarte strălucitori și mari pe fața mică, iar trupul ei mlădios și subțire părea seducător acoperit de haine. Parcă era o străină. " Ce efect ciudat poate avea o cameră", se gândi ea.

A dat drumul la apă și, miracol! Funcționa. S-a dezbrăcat repede – petrecuse prea mult timp visând – și a intrat sub dușul potrivit de fierbinte.

Tocmai își dăduse cu șampon pe păr și se clătea pentru ultima dată, când a auzit pe cineva intrând în dormitor. A înghețat de spaimă. A închis ochii o clipă, dar apoi și-a amintit de doamna Stephenson și a oftat ușurată. O clipă mai târziu, liniștea ei a fost spulberată pentru că a auzit foarte clar un fluierat masculin în cameră, apropiindu-se de baie.

"Probabil e James", își spuse ea, dojenindu-se că n-a încuiat ușa la baie, rugându-se ca el să nu intre acolo. Ar fi fost prea jenant.

– Sunt în baie, James. Ies imediat, strigă ea tare, pentru a-l avertiza.

Fluieratul s-a oprit și, înainte ca China să își dea seama ce se întâmplă, ușa de sticlă de la duș se deschise și o voce puternică și nervoasă, pe care China și-o amintea foarte bine, a întrebat:

– Ce naiba faci la mine în baie?

Capitolul 3

Acesta era cel mai penibil moment din viața ei. Întregul corp i-a înțepenit privindu-l pe bărbatul din Porche care aproape o accidentase cu vreo săptămână în urmă și care se afla acum în fața ei. Nu putea nicicum să răspundă întrebării lui brutale și era atât de șocată încât nu putea nici măcar să întindă mâna să ia un prosop pentru a-și acoperi trupul gol.

– Ți-ai pierdut glasul? a întrebat-o el cu o voce suavă, iar China s-a înroșit până în vârful nasului.

Ochii lui aurii o studiau încet, din cap până-n picioare, iar ea era prea uimită ca să mai poată face ceva. Îi privea pur și simplu fața arogantă. Ochii lui erau hipnotici și, spre rușinea ei, trupul răspundea parcă privirii lui intime. Era atât de intensă, încât semăna cu o mângâiere.

Privirea lui i-a fixat apoi fără milă ochii, fără să-i dea voie să-i plece. Apa caldă i se scurgea în continuare pe trup. Apoi gura i s-a strâmbat într-un zâmbet:

– Foarte frumoasă! Ești cu siguranță diferită de restul femeilor pe care le place fratele meu.

Vocea lui era rece, iar în acel moment China și-a venit în fire.

Parcă tocmai scăpase de o vrajă care o paralizase un timp. A înhățat un prosop roșu de pe suportul de lângă duș, s-a învelit repede cu el, cu fața arzându-i încă de rușine.

Când apăruse atât de brusc, s-a gândit că poate e un hoț, dar atunci când a pomenit de "fratele lui", adevărul crud i se revelase. Era Ben Galloway, noul ei șef. Își dorea cu disperare să fie oricine altcineva din lume în afară de el.

– Mă gândeam că e cam târziu acum să mai faci pe modesta, a remarcat Ben Galloway, privind-o cinic.

China a plecat capul pentru că această remarcă o umilise. Nu știa ce să-i răspundă, simțea un nod în gât și dorea din toată inima să se deschidă pământul de sub picioarele ei și s-o înghită. Cu o mișcare grațioasă, s-a întors cu fața către el. Și-a umezit nervoasă buzele, știind că trebuie să spună ceva. El stătea lângă ea, perfect nemișcat, privind-o. Aștepta o explicație.

– Îmi ... îmi pare rău... începu ea timid, simțindu-se tot mai stingheră. Din părul blond îi picura apă rece pe pielea înfierbântată, făcând-o să tremure, cu toate că trupul îi ardea.

Ochii ei au început să-i cerceteze fața. Era foarte enigmatic, rece și închis, dar ochii dureros de vii o priveau insistent. Se întreba dacă îi face plăcere această situație. Cu siguranță, îi făcea plăcere. A încercat din nou:

– Îmi ...

– Știu că îți pare rău, dar nu crezi că e cam târziu pentru asta, draga mea? Fratele James e jos, pregătește micul dejun, nu-i așa?

China nu înțelese imediat cuvintele lui, dar când și-a dat seama ce a vrut să spună, a simțit furia crescând în ea și, înainte să se întrebe ce face, s-a întins și i-a dat o palmă lui Ben Galloway, fără să-i pese că prosopul i-a alunecat, descoperindu-i un sân. Nu avusese forța necesară pentru a-l răni, bineînțeles, dar s-a simțit

triumfătoare o clipă, citind surpriza în ochii lui reci. Bucuria a durat puțin, pentru că el a prins-o de mână, strângând-o cu degetele, fără s-o lase să se îmbrace. Dacă și-ar fi mișcat cealaltă mână, prosopul ar fi alunecat de tot.

Stând acolo, și-a amintit întâlnirea lor nefericită. Și atunci vrusese să-l lovească, dar ezitase, temându-se de reacția lui. A început să regrete comportamentul ei impulsiv. Încercă să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, dar a fost inutil și nu îndrăznea să facă prea multe mișcări de teamă că îi va cădea prosopul.

– Dă-mi drumul, nesimțitule! a șuierat ea, mai supărată decât fusese vreodată.

– Ca să mă lovești din nou? Nu prea cred. Și în plus, îți stă foarte bine cu acest prosop, i-a răspuns obraznic, cu ochii pironiți pe sânul ei descoperit.

China și-a dat seama că lupta e pierdută. Nu-l cunoștea pe acest bărbat și dacă nu era atentă, probabil o va umili din nou.

– Dacă ai nevoie să folosești această forță brutală, atunci n-ai decât să te uiți cât vrei, i-a spus cu o voce glacială, sperând că această replică va avea asupra lui efectul scontat și că o va lăsa în pace. Iar ea va fugi să se ascundă și să încerce să uite această scenă nefericită care o va urmări cu siguranță nopți de-a rândul.

Din nefericire, replica ei usturătoare n-a avut niciun efect. Ben Galloway abia a schițat un zâmbet și i-a răspuns amuzat:

– Îți merge mintea, nu glumă! Mă întreb dacă asta îl atrage pe fratele meu la tine.

O insultase intenționat, dar i-a dat brusc drumul la mână, ca și cum atingerea ei îl dezgusta.

– Îmbracă-te! i-a spus rece, privindu-i cu un vag dezgust trupul slăbuț. A căutat în buzunar și a scos un portigaret, a scos o

țigară, a pus-o în gură și a aprins-o. China îl privea pe sub gene, așteptând să iasă din baie. Semăna cumva cu un țigan, foarte departe de bărbatul distins, îmbrăcat într-un costum scump, pe care și-l amintea. Purta blugi strâmți și o cămașă neagră din bumbac, descheiată, scoțând la iveală un piept musculos, cu păr scurt. Era evident că se pregătea și el să facă un duș.

Era neras și părea obosit, cu cearcăne sub ochii de o culoare ciudată. I-a privit chipul. Înconjurat de păr lung, negru, avea pomeții proeminenți și un maxilar puternic. Privindu-l, China a simțit o durere surdă în zona inimii și nu-și explica de ce. Nu se mișcase din loc. Stătea și fuma, scoțând nori de fum pe gura frumos desenată, privind-o cum îl studiază.

– Vrei, te rog, să mă lași singură? l-a întrebat tăios, săgetându-l cu o privire furioasă.

– Dacă insiști. Deși nu mai are rost, nu crezi? Ochii lui de chihlimbar au mai privit-o o dată din cap până-n picioare, făcând-o să înțeleagă foarte bine ce a vrut să spună. Apoi s-a întors și a părăsit încăperea fără grabă.

Imediat ce a rămas singură, China s-a așezat pe marginea căzii, acoperindu-și fața cu mâinile. Ce jenant! Cu siguranță, nu își imaginase că așa va decurge prima întâlnire cu șeful ei. Îl recunoscuse imediat, bineînțeles, și acesta a fost șocul cel mai mare – că această brută rece și arogantă e fratele lui James. Era de necrezut și nu părea un semn bun. Se întreba dacă a recunoscut-o și el. Ar fi fost de mirare să nu-și amintească de ea. Sau poate așa conduce de obicei. Dar, pe de altă parte, dacă a recunoscut-o, de ce n-a spus nimic?

S-a ridicat încet în picioare, dându-și seama că tremură toată. Era sigură că nu va fi de acord să muncească pentru el. Și ea nici nu se gândea la asta. S-a șters repede și s-a îmbrăcat în cămașa de

noapte, care cu siguranță lui i se va părea foarte urâtă lui. "Of, de ce nu mi-am adus măcar halatul?" se întreba ea. Dar era prea târziu să se gândească la ce ar fi trebuit să facă. A tras aer în piept, tremurând încă, a deschis ușa de la baie și a pășit în dormitorul lui Ben Galloway, cu capul sus. La urma urmei, mândria era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Privirea lui se plimba pe trupul ei zvelt și crispat, ascuns sub dantela seducătoare. S-a uitat apoi la pat, iar China, urmărindu-i privirea, a observat cu neliniște urma clară a corpului ei, acolo unde se așezase mai devreme. Abia atunci a înțeles ce a vrut el să spună. Credea că a dormit cu James în patul lui.

– Domnule Galloway ... începu ea, încercând să-i explice.

– Deci știi cine sunt, i-a tăiat-o el scurt.

– Vă rog să mă lăsați să vă explic...

– Explicațiile nu mai sunt deloc necesare. Vreau să pleci, draga mea. Acum! Ai înțeles? Îmbracă-te și pleacă.

China a oftat și apoi a încercat din nou:

– Domnule Galloway, James mi-a dat...

A făcut un pas spre ea, iar ea s-a lipit și mai tare de perete. Trupul lui puternic era amenințător, dar, cu toate că era foarte nervos, și-a dat seama că se putea controla.

– Ai auzit ce am spus? Vreau să pleci acum! Și chiar nu mă interesează ce a spus sau ce a făcut James, și nu mă interesează dacă te culci sau nu cu el, atâta timp cât n-o faceți în patul meu. Ai înțeles?

– Cum îndrăzniți să spuneți așa ceva? izbucni China, nefiind în stare să-și mai păstreze calmul. Și în caz că vă interesează, domnule Galloway, nu m-am culcat cu James și n-am nicio intenție s-o fac, și ... chiar dacă aș face-o, n-aș alege în niciun caz patul dumneavoastră, puteți fi liniștit. Așternuturile acestea roșii

mi se par îngrozitoare! încheie ea, ca un copil furios.

Sprâncenele lui s încruntară:

– Poate mă așteptai pe mine, atunci. A mai făcut un pas spre ea, dar nu se putea citi nimic pe fața lui. Dacă James tot nu e prin preajmă, aș putea să-l înlocuiesc eu. La urma urmei, nu găsesc în fiecare zi când mă întorc acasă o femeie goală la mine în baie.

China și-a dat seama că o tachinează.

– Mă surprind cuvintele dumneavoastră. Se pare că vă gândiți mult la persoana dumneavoastră. Ce vă face să credeți că ați putea să-l înlocuiți pe James? Nu v-aș atinge nici măcar dacă ați fi ultimul bărbat din lume – nu mi se pare că sunteți atrăgător deloc. Vă e clar acum? l-a întrebat tăios. Știa în inima ei că minte în legătură cu tot ce spusese. El era un bărbat foarte atrăgător, iar o parte din ea a răspuns șarmului său magic, chiar dacă-l ura, iar asta o făcea să fie și mai nervoasă.

Se citea un cinism amuzat pe fața lui, ascultând-o.

– Vrei să mă impresionezi? Apoi adăugă, ca și cum un gând îi trecuse prin minte: Și dacă nu ai venit aici cu James, cum naiba ai trecut de menajeră? Sau e și ea o altă "alegere înțeleaptă" a lui James?

China inspiră profund. Aceasta era șansa ei:

– Eu sunt menajera dumneavoastră. Iar dacă m-ați lăsa să vă explic ...

– Oh, nu, a întrerupt-o Ben, surprins. Scutește-mă de detaliile picante. Îmi pare rău dacă fratele meu a vrut să facă o glumă, dar ești concediată.

S-a întors cu spatele, făcându-i semn să plece. China a devenit palidă, regretând tot ce i-a spus. Știa că aparențele o incriminau, dar își dorea să-i dea voie să-i explice totul. Doar cu o oră mai devreme, viața ei fusese perfectă și credea că problemele ei au

luat sfârșit. N-avea unde să meargă, dacă ar fi trebuit să plece acum. Ce o să facă?

Ben Galloway se întoarse spre ea și o privi.

– Nu ai auzit ce am spus? a întrebat-o răbdător. Ești concediată. O să-ți dau recomandările necesare și salariul pe o lună, dar te rog să pleci – acum. Furia lui trecuse, era distant și-i vorbea pe un ton oficial.

– Nu mă puteți concedia! a murmurat China, speriată.

– Tocmai am făcut-o.

Și-a ridicat capul, mândră, și l-a privit în ochii aurii, fără expresie.

– Sunt o menajeră foarte bună – puteți să vă uitați prin casă. Și sunt și o bucătăreasă foarte pricepută, a adăugat, amintindu-și ce-i spusese James.

– Poate, dar nu ești ce caut eu, i-a răspuns el, ridicând nepăsător din umeri.

– De ce? l-a întrebat ea, tristă.

– Chiar trebuie să-ți spun pe litere? Ești prea tânără, prea volubilă și te-ai încurcat cu fratele meu. Iată trei motive bine întemeiate pentru început, i-a zis rece, insinuând că are prea multe defecte ca să vorbească despre ele.

– Nu-mi dați nici măcar o șansă? Pot să vă explic ce s-a întâmplat cu dușul – n-am avut nicio intenție rea. A privit-o sceptic, dar nu a spus nimic, așa că ea a continuat. Nu venea apă caldă la mine la baie. M-am gândit că nu va fi nicio problemă dacă folosesc baia dumneavoastră. Nu mă așteptam să vă întoarceți așa de curând...

– A fost foarte evident că nu mă așteptai acasă. Dar oricum nu mai contează. Uite, domnișoară...

– Harmon, spuse China repede.

– Domnișoară Harmon, sunt obosit, mi-e foame și n-am chef de explicații lungi și dramatice. Îmi pare rău dacă James v-a dat speranțe, dar nu puteți rămâne aici.

China oftă, neputând să-și oprească lacrimile. Dar el exclamă, nervos:

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar nu e sfârșitul lumii! Există și alte locuri de muncă. Și sunt sigur că o să poți locui cu părinții tăi un timp, până se rezolvă toate.

China îl privi, cu două lacrimi alunecându-i pe obrajii palizi.

– N-am părinți, murmură ea, întrebându-se cum poate fi un om atât de rece și de dur.

– Biata orfană! zise el. Era evident că n-o crede.

China nu-și mai putea ascunde durerea, așa că i-a întors spatele și a fugit spre ușă, dar s-a împiedicat în cămașa de noapte. Ar fi căzut lată dacă Ben Galloway n-ar fi fost pe față. S-a mișcat surprinzător de repede pentru un om cu fizicul lui, a prins-o și a ajutat-o să se ridice. Fără să-i dea drumul, a privit-o un timp, citindu-i durerea pe fața palidă și în ochi. Apoi a oftat prelung.

– O, Doamne, îmi pare rău! N-am vrut să te supăr, micuțo. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Du-te și îmbracă-te, prăjește niște ouă, fă niște cafea și așteaptă-mă în bucătărie. Vocea îi era foarte blândă dintr-o dată, iar China l-a privit mirată printre lacrimi. Chiar vorbea serios? Nu mai conta oricum, va face ce i s-a spus și poate va ieși ceva bun și din întâmplarea asta nefericită.

A dat din cap, pentru că nu putea să spună nimic, și a fugit jos. Și-a prins părul într-o coadă ca să n-o încurce și s-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albaștri din bumbac și un pulover de lână tot albastru, care-i punea ochii în evidență. S-a uitat apoi în oglindă, foarte mulțumită de imaginea pe care a văzut-o. Arăta curată și eficientă, dar puțin cam tânără. Nu s-a gândit deloc la

Ben Galloway. Chiar dacă îl ura, avea mare nevoie de această slujbă, așa că era mai bine să nu-și mai amintească toate lucrurile urâte pe care i le-a spus. Ar fi putut să-și caute totuși alt loc de muncă sau poate o să-i dea voie să rămână aici până găsește ceva. Se ruga în gând să fie așa. "Trebuie să mă controlez mai bine, își spuse ea. N-o să-l las să mă supere, indiferent ce spune. O să fiu tăcută și eficientă și, cu puțin noroc, poate n-o să-l văd prea des."

Când a intrat în bucătărie, era deja mult mai calmă. L-a scos pe Noroc în grădină și a început să pregătească micul dejun. Când a apărut Ben Galloway, tocmai îi punea în farfurie ouăle, alături de șuncă, un cârnat și niște ciuperci, iar mirosul de cafea proaspătă umplea bucătăria. L-a privit bucuroasă și l-a servit. Părea încă foarte obosit, dar mai bine. Se răsese, iar părul negru îi era încă ud. Se îmbrăcase cu niște pantaloni negri și un pulover negru, pe gât. Era întunecat și puternic și, fără să înțeleagă de ce, inima Chinei începu să bată mai tare când a privit-o. I-a turnat cafea în cană, iar el a reușit să schițeze un zâmbet.

– E foarte bună mâncarea. Tu nu mănânci nimic? China a dat din cap:

– Nu pot, nu mi-e foame.

S-a ridicat în picioare, a luat încă o cană din dulap și i-a turnat și ei cafea. Apoi a așezat cana pe masă, în fața lui.

– Ia loc și bea, a ordonat el.

China l-a ascultat. Simțea cum ochii lui o cercetează. Era palidă dar calmă, și știa că nu poate să citească nimic pe fața ei, iar asta îi dădea încredere.

– Spune-mi, cum ai ajuns aici? a întrebat-o brusc.

– M-am mutat aici ieri. James m-a făcut să înțeleg că slujba e a mea. V-a sunat. Apoi s-a oprit. Nu voia să pară că-l acuză de ceva.

– De cât timp îl cunoști pe fratele meu?

– De aproape două săptămâni.

– Și ce simți pentru el? A privit-o insistent, vrând parcă să-i citească gândurile. Ea s-a înroșit sub ochii lui pătrunzători, condamnându-se singură. Am înțeles, a adăugat el, interpretând greșit reacția ei.

Și-a aprins o țigară și i-a oferit și ei una. Ea a acceptat-o pentru că nu știa ce să facă cu mâinile. Nu i-a răspuns nimic. Putea să creadă ce vrea despre ea și James, oricum n-avea o părere prea bună despre ea. L-a privit pe sub gene; el se sprijinea de speteaza scaunului, urmărind-o.

– Ne-am mai întâlnit și înainte, i-a spus ea, surprinsă că a îndrăznit. Prezența lui o făcea să se simtă foarte nervoasă.

– Da, îmi amintesc, i-a răspuns el, amuzat.

– Nu credeam că vă mai amintiți, a adăugat ea, abținându-se să nu zâmbească.

– Te-ai înșelat. Vocea lui era ciudat de tandră.

China a stins țigara și s-a ridicat de la masă.

– O să spăl vasele.

– Stai jos! i-a ordonat ferm Ben Galloway. James mi-a dat de înțeles că ești mai în vârstă. Poți să-mi explici de ce?

– Cred că voia să mă ajute. Aveam mare nevoie de o slujbă și o locuință. Vă rog să nu vă supărați pe el, l-a rugat ea.

– Câtă grijă! a remarcat el, luând-o peste picior. Și cum ai ajuns într-o asemenea situație critică?

– Știu că nu m-ați crezut mai devreme, dar chiar sunt orfană, i-a spus ea demn, dându-i de înțeles că nu voia mila lui.

– Îmi pare rău. Ben Galloway părea atât de sincer, încât China s-a înroșit din nou.

– După ce am terminat școala, am muncit un timp în Italia, dar a trebuit să plec de acolo. N-a vrut să îi povestească nimic

despre familia Cencelli. Oricum avea o părere proastă despre ea și probabil ar fi învinuit-o pentru ce se întâmplase. M-am întors și am locuit la prietena mea cea mai bună. Ea mi l-a prezentat pe James. Dar ea s-a căsătorit de curând – și așa am ajuns în această situație critică, a încheiat ea, repetându-i cuvintele.

– Știi italiană?

China s-a încruntat, mirată.

– Bineînțeles.

– Mai cunoști și alte limbi străine?

– Doar franceza, dar de ce ...?

– Am nevoie de o secretară competentă, care să vorbească fluent cel puțin două limbi străine, ca să lucreze aici, acasă. Știi să dactilografiezi?

– Da, dar ...

– Niciun dar, domnișoară Harmon. Părea că luase o decizie. Pentru că e foarte evident că ai nevoie de acest loc de muncă, poți să rămâi aici, dar o să am nevoie de tine și ca secretară. Adică vom lucra aproape în fiecare dimineață și oricând am nevoie. Ai înțeles? N-o să țin socoteala orelor pe care le vei petrece la birou, dar poți fi sigură că o să te plătesc foarte bine pentru tot ce faci. A zâmbit pentru prima dată de când s-au cunoscut. Chinei i s-a tăiat respirația, citind puțină căldură pe figura lui impunătoare. Cuvintele lui au uimit-o. Se aștepta s-o dea afară, dar el tocmai îi oferise două slujbe. Își dorea foarte mult să-l poată refuza și să plece din Aspenmere Hall pentru totdeauna. Fiecare celulă o avertiza de pericolul care o paște dacă va rămâne acolo.

Ben Galloway era un bărbat periculos și atrăgător, pe care îl ura din instinct. Se pare că dacă va rămâne acolo, va fi tot timpul în preajma lui. Nu suporta să se gândească la asta, dar era nevoită să accepte oferta lui. N-avea altă variantă. Ochii i s-au umplut de

lacrimi de ciudă, dar s-a abținut. Va supraviețui cumva și va pleca de acolo cu prima ocazie, nu înainte de a-i spune lui Ben Galloway tot ce crede despre el. Măcar avea ceva la care să se gândească.

– Mulțumesc, domnule Galloway, accept, a spus ea. Îl ura și nu voia să-l privească în ochi, de teamă ca el să nu-i ghicească nemulțumirea. Dar el a zâmbit ca și cum a înțeles ce se petrece cu ea.

– Care e prenumele tău? a întrebat destul de amabil.

– China.

– Un nume foarte frumos. Ți se potrivește.

– Mulțumesc. De fapt, e singurul lucru care mă leagă de părinții mei, a murmurat ea, înduioșată de atitudinea lui.

În acel moment, l-a auzit pe Noroc la ușa de la bucătărie.

– Oh, Doamne! Domnule Galloway, am uitat să vă spun că am un câine. Îl implora din ochi să nu se supere pe ea. S-a ridicat în picioare, a deschis ușa, iar cățelul a dat buzna în bucătărie.Vă deranjează?

El a dat din cap, întinzând mâna spre Noroc, care a început imediat s-o lingă.

– Ce naiba! Azi-dimineață eram liber ca pasărea cerului. Acum am o menajeră orfană și un câine. De ce să mă supăr? China a zâmbit pentru prima dată, iar ochii îi străluceau.

– Te rog să îmi spui Ben. China a făcut ochii mari.

– În regulă.

– Acum, trebuie să dorm puțin. Ne vedem mai târziu, i-a spus. Apoi a plecat.

China a rămas un timp la masă. Era confuză, dar fericită. Nu știa cum va fi această slujbă, dar era sigură că va fi interesantă.

Capitolul 4

Ben Galloway a dormit până târziu în acea zi. În acest timp telefonul a sunat de mai multe ori. Când a sunat prima dată, China tocmai terminase de spălat vasele. La capătul celălalt al firului era o femeie răgușită, foarte surprinsă că i-a răspuns China la telefon. Voia neapărat să vorbească cu Ben Galloway, așa că China s-a dus să vadă dacă s-a trezit. A fugit repede sus și a bătut încet la ușa lui. N-a primit niciun răspuns, așa că a deschis ușor ușa și s-a uitat înăuntru. Jaluzelele erau trase, era întuneric în cameră, dar a văzut că Ben dormea încă. Era întins în pat și i se vedeau umerii goi și senzuali sub așternutul de satin.

Respira regulat. Fără să-și dea seama ce face, China s-a apropiat de el în liniște și s-a așezat pe marginea patului. L-a privit îndelung, neavând curajul să respire de teamă să nu-l trezească. Părea mai tânăr și mai drăguț, cu figura mai puțin dură. Părul lung și negru era împrăștiat pe pernă. Spre surprinderea ei, China voia să memoreze fiecare părticică din portretul lui. Ochii i-au zăbovit pe cearcănele de sub ochi. Obrajii îi erau proeminenți, gura fermă și bărbia bine conturată. Și-a dat seama că inima a început să-i bată mai repede privindu-l și s-a îngrozit. Era ridicol, pentru că

nici măcar nu-l plăcea.

Apoi și-a amintit de femeia răgușită care aștepta la telefon și a trebuit să se abțină să nu râdă. Era evident că n-avea curajul să-l trezească pe Ben, așa că a ieșit tiptil din cameră, a închis încet ușa în urma ei și a coborât repede scările. I-a spus doamnei care sunase că va trebui să lase un mesaj, pentru că domnul Galloway nu poate fi deranjat. Femeia nu părea prea încântată, dar nu avea ce face, așa că a lăsat un mesaj și apoi a trântit receptorul.

Privind caietul pe care a notat mesajul, China se întreba cum arată această Olivia. "Probabil că e foarte frumoasă", își spuse ea, privindu-se în oglinda de deasupra telefonului și oftând dezamăgită. N-avea nicio îndoială că iubitele lui Ben Galloway sunt foarte posesive. Și-a alungat cu greu din minte chipul lui. Apoi s-a dus în bucătărie și a început să facă o listă de cumpărături.

S-a întors acasă din oraș după ora patru. A parcat mașina în spatele casei, ca de obicei. A intrat în bucătărie cu două sacoșe pline, obosită și transpirată. Acolo l-a găsit pe Ben, care făcea cafea și răsfoia nepăsător un ziar. S-a ridicat în picioare când a văzut-o și i-a luat sacoșele.

– Mă descurc și singură, a protestat ea. A simțit un gol în stomac când l-a privit și a încercat să-l pună pe seama foamei. Dar știa și ea că nu era adevărat.

Arăta mult mai bine odihnit, mai puternic și mai relaxat, iar cearcănele aproape îi dispăruseră de sub ochi. Se întreba câți ani are. Probabil treizeci și cinci sau treizeci și șase, dar era greu de spus. El n-a luat-o în seamă și a pus sacoșele pe masă.

– Arăți de parcă ești gata să te prăbușești, a remarcat el. Părea sincer.

A turnat cafea în două cești, iar China s-a așezat

recunoscătoare pe un scaun. Se întreba de ce e așa de stânjenită cu el. Știa foarte bine că nu s-ar fi putut descurca cu sacoșele dacă n-ar fi ajutat-o el. Dar avea de fiecare dată o reacție defensivă față de el. Ședeau în tăcere, savurând cafeaua. China era obosită. "A fost o zi lungă" își spuse ea, căscând. Ben a observat imediat.

– Ești sigură că slujba asta nu e prea solicitantă pentru tine?

– Știu că începutul nu e promițător ... începu ea. Insistența lui o supăra. Dar Ben n-a lăsat-o să continue.

– E în regulă. Nu trebuie să te enervezi. Uită ce te-am întrebat.

" Nu e chiar așa de ușor," își spuse China.

– Ai găsit mesajul pe care l-am lăsat? l-a întrebat ea după un timp. Nu mai suporta tăcerea care se lăsase între ei.

El a dat din cap, amuzat:

– Ești foarte eficientă.

Ea l-a săgetat cu privirea, apoi a început să despacheteze cumpărăturile. "De ce nu poate să fie pur și simplu politicos? Nu va fi ușor să avem o relație normală dacă o să-mi sară țandăra așa de repede. Și n-o să mă pot abține dacă se poartă așa în continuare."

– O să cinezi acasă? l-a întrebat politicos, amintindu-și de telefonul de la Olivia. Spera că va mânca în oraș.

– Da. Ești dezamăgită?

– Am întrebat pentru că trebuie să știu câtă mâncare să pregătesc. Era foarte confuză, din cauza sentimentelor contradictorii care o încercau. Voia ca el să plece, s-o lase singură, dar în același timp era bucuroasă că n-o să-și petreacă seara cu Olivia.

– Da, da, bineînțeles. S-a ridicat în picioare, încordându-și mușchii brațelor, vrând parcă să-i arate cât e de puternic. A întins mâna spre ea și a mângâiat-o tandru pe obraz. E bine de știut că

ești așa de atentă. Apoi i-a întors spatele și a plecat.

China a privit în urma lui cu ochi mari. Locul unde o atinsese o ardea, ca și cum degetele lui erau de foc.

Câteva ore mai târziu a pus masa în sufragerie. A trebuit să facă focul în toate camerele, pentru că seara era răcoroasă. Un sentiment necunoscut de siguranță a încercat-o în timp ce aprindea lămpile și trăgea draperiile. Nu-l mai văzuse pe Ben, dar știa că și-a petrecut după-amiaza în birou, lucrând. Erau pregătite toate în bucătărie și era sigură că mâncarea va fi delicioasă. Era și timpul ca el să vadă că poate face ceva cum trebuie.

Când a vrut să plece din cameră, l-a văzut pe Ben în ușă. O privise tot timpul cât aranjase masa, cântând singură. Ochii lui de chihlimbar se uitau când la masă, când la ea.

– Vrei să iei cina cu mine, China? Nu-mi place să mănânc singur, a rugat-o el. Vocea lui puternică și imperativă îi dădea fiori. Folosise pentru prima data numele ei de botez și suna așa de bine în gura lui.

– Pot să mănânc și în bucătărie, a murmurat ea, surprinsă de rugămintea lui.

– Ți-e teamă? Ea s-a înroșit și a simțit că se enervează din nou.

– Bineînțeles că nu mi-e teamă.

– Mai pune un tacâm, atunci. Și poți să te prefaci că iei cina cu James.

Remarca lui a rănit-o. A scos tacâmuri din sertar și le-a așezat cât mai departe de el. S-a abținut cu greu să nu trântească ușa în urma ei. El îi privea trupul grațios mișcându-se prin cameră. Părul îi strălucea în lumină, iar în ochi i se putea citi furia. Când a terminat de aranjat masa, a vrut să plece, dar el nu se mișca din ușă.

– Vreau să trec! A încercat să fie cât mai acidă, dar era foarte

greu, pentru că ochii i s-au umplut de lacrimi de furie și de neputință.

Ben nu s-a mișcat deloc, privind-o. China era gata să izbucnească în plâns și nu era în stare să-i mai spună nimic. A prins-o de bărbie cu degetele-i lungi și subțiri și i-a ridicat capul. Inima ei s-a oprit în acel moment și a simțit că se sufocă. El a văzut că are lacrimi în ochi și a întrebat-o:

– Ce s-a întâmplat? Ți-e așa de frică să iei cina cu mine? Încerca să fie drăguț pentru a o înveseli. Se putea citi tandrețe în ochii lui.

– De ce nu poți fii și tu drăguț? a șoptit ea, încercând să-și înghită lacrimile.

– Dar m-am purtat urât cu tine? De ce vrei să fiu drăguț cu tine, China?

– Nu știu, i-a răspuns ea sincer. El i-a zâmbit și i-a șters lacrimile cu cealaltă mână.

– Nu mă așteptam să știi, a șoptit el. Apoi s-a aplecat încet spre ea, și-a apropiat buzele reci și senzuale de gura ei parfumată și a sărutat-o.

Când buzele lor s-au atins, China s-a cutremurat și un fior de plăcere însoțită de durere i-a străbătut corpul. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze cu brațele lui puternice, s-o sărute mai apăsat, s-o dorească... Aceste idei au șocat-o. S-a desprins din îmbrățișarea lui, țipând, și a fugit din sufragerie.

În timp ce făcea duș și se pregătea pentru cină, mai simțea încă atingerea lui Ben. Și-a atins buzele cu degete tremurătoare, uitându-se în oglindă. Rochia violet din cașmir părea sofisticată și scumpă și-i punea în evidență trupul zvelt. Și-a lăsat părul pe spate, s-a fardat cu puțin rimel și ruj. Arăta bine, dar îi era puțin teamă să-l întâlnească pe Ben Galloway. Și-a studiat fizionomia în

oglindă, încercând să pară cât mai calmă. Dar nu reușea nicicum, iar el era prea inteligent ca să-l poată păcăli. Avusese o zi plină, era să izbucnească în plâns de vreo două ori.

S-a dus în bucătărie să pregătească legumele. Încerca să se calmeze, pentru că trebuia să petreacă mult timp cu Ben. Apoi l-a simțit brusc în spatele ei. Avea obiceiul de a se mișca foarte silențios și repede, încât China nu știa niciodată dacă e cu adevărat singură.

– Lasă-mă să te ajut, a rugat-o el, zâmbind. Se schimase și el într-o jachetă foarte elegantă și pantaloni negri. Cămașa albă strălucea pe pielea lui bronzată. Părea puternic și amenințător, iar China a simțit un nod în gât privindu-l.

– Nu mai e mare lucru de făcut. Și, în plus, sunt plătită să fac asta, i-a răspuns ea ferm.

– Cum dorești. O să mă ocup de vin, atunci. Era puțin iritat. Arăți foarte bine, a adăugat el, zâmbindu-i.

– Mulțumesc. China s-a apropiat repede de chiuvetă. Remarca lui o făcuse să se înroșească, dar era hotărâtă să nu-i arate cât de mult o afectează.

Din fericire, mâncarea a fost foarte bună. Spre surprinderea ei, China se simțea foarte bine și chiar a râs la glumele lui Ben. Era foarte drăguț, iar asta a ajutat-o să se simtă în largul ei. A contribuit și vinul. Când s-a ridicat să aducă desertul, a simțit că i se învârte puțin capul.

China îl asculta, privindu-l uimită. Se simțea din ce în ce mai atrasă de el. "Dar nici măcar nu-mi place de el", își spunea ea, încercând cu disperare să nu se mai uite la el.

După ce au terminat de mâncat, Ben a făcut cafea, spunând că ea făcuse deja destul. Așa că China s-a așezat lângă foc. Era foarte relaxată și nu-și mai amintea de când nu mai fusese așa de fericită.

I-a zâmbit când el a adus tava cu cafea lângă ea, iar în ochi i se putea citi fericirea. El era puțin încordat și o privea cu ochi enigmatici.

– Mâncarea a fost excelentă, a remarcat el.

– Ți-am spus că știu să gătesc, a răspuns ea, zâmbind.

– Da, mi-ai spus, dar probabil nu te-am ascultat. Ești o fată foarte ciudată, China, i-a spus el râzând. Spune-mi de ce o persoană ca tine vrea să se izoleze aici de bunăvoie și să facă pe menajera într-o casă ca asta?

– Fac ce-mi place. Și cred că această casă e minunată, mai ales apartamentul în care locuiesc eu. N-am avut niciodată camera mea ... S-a oprit brusc. Oricum, n-ai înțelege, gândi ea.

– Eu cred că aș înțelege, a spus el încet. China și-a dat atunci seama că vorbise cu voce tare. S-a înroșit foarte tare și nu mai știa ce să spună. Te înroșești foarte repede, a murmurat el, fără să-și ia ochii de la ea.

– Îmi pare rău, a șoptit China.

– Nu voiam să te critic. Era doar o observație. Era exasperat, dar amuzat.

L-a privit cum trage cu poftă din țigară, cum ochii i s-au îngustat în spatele perdelei de fum care l-a învăluit. Avea o influență prea mare asupra ei și o atrăgea ca un magnet, aproape împotriva voinței sale. Nu mai fusese niciodată atât de atrasă de un bărbat. Era un sentiment periculos, cu atât mai mult cu cât simțea că repulsia ei inițială față de el se transforma în altceva. Iar dacă nu-l mai ura, trebuia neapărat să lupte împotiva sentimentelor ei. Și-a băut repede cafeaua, intenționând să spele cât mai repede vasele și să se retragă în camera ei, hotărându-se brusc să stea cât mai departe de Ben Galloway. Ușor de zis, greu de făcut!

– Lasă vasele, o să mă ocup eu de ele, i-a spus el cu o voce fermă, când ea a început să le adune pe tavă.

– Nu e nevoie, n-o să îmi ia mult timp să le spăl, a răspuns ea la fel de ferm, continuându-și treaba.

– Ai muncit din greu astăzi și apreciez tot ce ai făcut, așa că lasă-le, a continuat el calm, enervând-o.

– Vreau să le spăl eu, i-a spus ea, săgetându-l cu privirea.

– Ești atât de încăpățânată! a izbucnit Ben cu răceală. Chiar și eu mi-am dat seama că ești epuizată. Pentru Dumnezeu, fă și tu o dată ce ți se spune!

China s-a înfiorat auzind aceste cuvinte dure.

– Tocmai asta fac, a început ea nervoasă. Vreau ca îndatoririle mele în această casă să fie foarte clare. Mă plătești pentru a mă ocupa de treburi gospodărești, iar spălatul vaselor se numără printre ele. Nu sunt servitoare, sunt o angajată – și mă plătești ca să spăl vasele. Ai înțeles? Nu îndrăznea să-l privească pentru că știa că-l enervase foarte tare.

Ben s-a ridicat în picioare, rece și distant.

– E mult mai clar acum totul, a răspuns el și a ieșit din cameră. China a continuat să adune vasele pe o tavă, dar mâinile îi tremurau și era foarte tristă. Petrecuseră o seară atât de frumoasă; de ce a trebuit să strice totul?

A spălat vasele cu atenție, concentrându-și întreaga atenție asupra lor. Nu voia să se gândească la Ben. Când a terminat, a stins lumina la bucătărie și a intrat în dormitorul ei. Voia să doarmă. Ben avusese dreptate și de data asta: chiar era foarte obosită. Fusese o zi plină. " Poate că mâine va fi mai bine", își spuse ea, strângând pumnii copilărește. A trecut destul de mult timp până a reușit să adoarmă. Se zvârcolea în pat, întorcându-se de pe o parte pe alta. Oricât s-a străduit, n-a reușit să audă niciun

zgomot în restul casei, așa că s-a gândit că Ben e probabil în biroul lui.

A reușit în sfârșit să ațipească, dar era chinuită de coșmaruri, vise întunecate, neclare, care o făceau să țipe și să-și încrunte fruntea de teamă. A visat că era în Italia, iar domnul Cencelli o urmărea, privind-o cu ochi plini de dorință. Nu putea să scape de el și a început să țipe, să țipe...

S-a trezit luptându-se cu Ben. O ținea cu mâinile de umeri, încercând s-o liniștească. L-a privit speriată, iar el s-a aplecat spre ea. Abia atunci și-a dat seama ce se întâmplă. El o privea îngrijorat, iar lumina slabă ce intra pe fereastră îi dădea un aer enigmatic.

– Ben ... a șoptit ea. A inspirat adânc, încercând să-și liniștească bătăile inimii.

– A fost doar un vis, ești în siguranță acum, i-a spus el cu o voce curios de tandră. S-a întins și a aprins veioza de lângă pat. China s-a lăsat din nou pe pernă, răsuflând ușurată, și l-a privit. Era îmbrăcat cu un halat negru din mătase, destul de decoltat ca să i se vadă pieptul puternic cu puțin păr, și destul de scurt ca să nu-i acopere picioarele musculoase. China a oftat și și-a aranjat părul care-i acoperea fața.

– Îmi pare rău, a spus ea cu voce tremurândă. Avea un nod în gât, simțindu-l atât de aproape.

Dar el i-a zâmbit, liniștind-o.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Ce-ai visat? a întrebat-o.

Ea a ezitat o clipă, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună sau nu.

– Ceva ce mi s-a întâmplat în Italia, a murmurat ea într-un târziu, întorcându-și fața în altă parte.

Ben a prins-o de bărbie și i-a întors capul din nou spre el.

– Povestește-mi, a rugat-o.

Pivindu-l în ochii întunecați, dar plini de tandrețe, China a simțit că poate avea încredere în el și că își dorește cu adevărat să-i povestească totul.

– Am muncit ca bonă la Roma. Îmi plăcea foarte mult. Adele, cea care m-a angajat, îmi era prietenă bună, iar copiii erau minunați. Privea în gol în timp ce își depăna amintirile. Dar domnul Cencelli mi-a ... mi-a făcut avansuri ... a fost oribil. S-a supărat foarte tare când l-am respins ... Adele l-a văzut când încerca să ... să ... China și-a dat seama că nu putea vorbi despre ce s-a întâmplat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Așa că m-a concediat. A fost una din cele mai bune prietene ale mele ...

Ben a oftat. În ochi i se putea citi mânia, iar gura i se subțiase.

– Și încă mai visezi asta? Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

China a dat din cap aprobator:

– Nu pot să scap de el nici în vis. Lacrimile îi curgeau pe obraji și se întreba de ce i-a povestit toate acele lucruri.

El a început s-o mângâie pe obraji.

– Scumpa mea! i-a spus el foarte încet, stergându-i lacrimile cu degete incredibil de tandre. A fost picătura care a umplut paharul. Ceva în ea s-a rupt, simțea că nu poate suporta așa ceva din partea lui. A început să plângă în hohote.

Tânjea după îmbrățișarea lui. Iar Ben a oftat și a strâns-o la piept, între brațele lui puternice și calde, ca și cum i-ar fi citit gândurile. O mângâia pe păr, șoptindu-i cuvinte care erau ca un balsam pentru ea. Iar China își odihnea obrajii fierbinți pe umărul lui fin și rece.

A ținut-o în brațe până când s-a liniștit, apoi i-a șters lacrimile și a așezat-o pe pat. S-a ridicat în picioare cu o mișcare mlădioasă.

– O să îți aduc ceva de băut, i-a spus zâmbind. O să te ajute să dormi.

– Ben ... Îi era teamă să rămână singură, iar el a ghicit imediat.

– O să dureze doar câteva minute, până încălzesc laptele. Poți să mă strigi dacă vrei, a glumit el, încercând s-o liniștească, mângâindu-i obrajii delicați și palizi. I se citea în ochi îngrijorarea.

Apoi a plecat, iar China s-a simțit atât de singură, încât chiar a vrut să-l cheme înapoi. Noroc că îl auzea fluierând prin bucătărie. Făcea asta pentru ca ea să nu se teamă. Bunătatea lui i-a topit inima.

S-a întors după câteva minute, așa cum îi promisese, cu o cană de ciocolată caldă.

– Bea-o toată! i-a spus el ferm.

S-a așezat pe marginea patului, privind-o cu ochi insondabili cum bea. Ciocolata era delicioasă, caldă și dulce și simțea cum o liniștește.

– Ești foarte drăguț cu mine, a șoptit ea, privindu-l cu ochi mari, albaștri.

– Nu aveai aceeași părere mai devreme, i-a răspuns Ben. Ea a încercat să protesteze, dar n-a lăsat-o să vorbească. Bea ciocolata, nu spune nimic. N-o să-ți folosească la nimic dacă se răcește.

Ea l-a ascultat, apoi i-a dat înapoi cana, lingându-se pe buze, fără să-și dea seama că astfel îi atrage atenția, fără să vadă că el o privea foarte atent. Era somnoroasă, dar încă îi era teamă să adoarmă. Ben s-a apropiat și a sărutat-o pe frunte.

– Acum trebuie să dormi, micuțo, i-a spus, ridicându-se în picioare.

– Te-am trezit cumva? l-a întrebat China repede, pentru că nu voia să-l lase să plece.

– M-ai strigat în somn, i-a răspuns, iar ea s-a înroșit. Chiar îl

chemase? Era destul de jenant, unei menajere nu-i era permis să facă așa ceva. Dar nu dormeam, a adăugat Ben râzând.

– Îmi pare rău, a murmurat China. Se simțea foarte prost. N-am vrut să te deranjez.

– Știu.

El era acum la ușă, gata să plece. Fără să se gândească la consecințe, temându-se doar că o să rămână singură pe întuneric, China l-a rugat:

– Ben, nu pleca! Rămâi cu mine! Ochii ei frumoși străluceau, iar el s-a oprit, șocat.

– Nu știi ce îmi ceri, China, a spus el încet, trecându-și mâna prin păr.

– Ai dreptate, n-ar fi trebuit să te rog așa ceva. Îmi pare rău, a adăugat ea, luptându-se cu lacrimile care amenințau s-o copleșească din nou.

– Pentru Dumnezeu, nu te mai scuza atât! a izbucnit Ben, iar în secunda următoare era din nou lângă ea, strângând-o la piept. China tremura ușor în brațele lui. Apoi a început să se relaxeze, învăluită de căldura trupului său. Auzea cum îi bate inima, puternic și regulat. Nu voia să adoarmă, voia să savureze apropierea lui, puterea lui, dar era așa de obosită...

Când s-a trezit în zori, era încă la pieptul lui Ben, iar brațele lui musculoase o îmbrățișau protector. A rămas puțin nemișcată, amintindu-și tot ce se întâmplase în ziua precedentă. Ben dormea încă, pieptul i se mișca regulat sub obrazul ei. Pielea îi era fierbinte. Încăperea era inundată de o lumină suavă, iar China putea să vadă tabloul agățat pe perete fără să-și miște capul. Se întreba ce ar trebui să facă, privind pictura. A oftat, fericită; era așa de bine în brațele lui. Nu înțelegea însă cum s-a strecurat acest gând în mintea ei, așa că l-a alungat repede. Cum s-a putut gândi

la așa ceva? El e așa de rece și arogant, iar ea nici măcar nu-l place, dar cu toate acestea era în brațele lui, după o noapte petrecută împreună. Ce nebunie! A simțit cum începe să se enerveze și abia s-a abținut să nu izbucnească în râs și astfel să-l trezească.

Era însă prea târziu. Mișcările ei, chiar dacă au fost discrete, l-au trezit, iar bratele lui au strâns-o și mai tare, instinctiv, într-un gest protector. China l-a privit. O privea și el cu ochi calmi și somnoroși, iar ei i s-a tăiat respirația. Ar fi vrut să spună ceva drăguț și amuzant, să-l facă să râdă și astfel să pună capăt acelei situații jenante. Dar nu-i trecea nimic prin minte și parcă rămăsese fără glas.

– Bună dimineața, China, i-a spus el, iar vocea lui semăna cu o mângâiere suavă. Dar tot nu i-a dat drumul din brațe.

China a rămas tăcută. Oare asta le spune tuturor iubitelor dimineața când se trezesc în brațele lui? Se îndoia. Cu siguranță, ele se trezesc fericite și languroase, nu nemulțumite ca ea. Și-a mușcat buzele până la sânge când și-a dat seama ce gânduri îi trec prin cap. "Ce Dumnezeu se întâmplă cu mine?"

– Ți-ai pierdut glasul? a întrebat-o Ben.

– Dacă chiar vrei să știi, mă simt stânjenită, a răspuns ea supărată.

El a început să râdă.

– Și nu e nimic nostim în asta, a continuat ea cu durere. N-avea curajul să-l privească în ochi. A încercat să se elibereze din îmbrățișarea lui, avea nevoie să se îndepărteze de el, dar brațele lui erau parcă de oțel. Nici nu-i trecea prin cap să-i dea drumul.

– Ești așa de frumoasă în lumina dimineții, a remarcat el cu o voce neutră.

– Nici acest lucru nu mi se pare deloc nostim, a răspuns ea. Stătea liniștită acum, pentru că știa că e mult mai puternic decât

ea.

– Nu voiam să spun nimic nostim. Întotdeauna ești așa de prost dispusă dimineața? a întrebat el încet, sărutându-i părul.

– De ce mă iei peste picior? Și de ce nu-mi dai drumul? a continuat China, încercând să-și ignore inima care bătea tare, gata să-i sară din piept.

– Nu te iau peste picior și îmi place foarte mult să te țin în brațe, i-a răspuns el râzând.

China s-a înfuriat, speriată de reacția ei. Dacă avea de gând să-și bată joc de ea...

– Te urăsc! a țipat ea, îndârjită. Dă-mi drumul! Acum!

Gura lui s-a subțiat amenințător, iar trupul i s-a încordat brusc. China și-a dat seama că exagerase.

– Se pare că ai uitat, draga mea, că tu m-ai rugat să rămân, a venit răspunsul lui rece.

China l-a privit cu ochi mari, temători.

– Nu! a murmurat ea când mâna lui s-a strecurat în părul ei pentru a o ține nemișcată. Apoi și-a aplecat capul spre ea, căutându-i gura.

Sărutul lui era fierbinte și pasional. I-a despărțit buzele cu ușurința unui cunoscător. În zadar se zbătea, părea un fulg la pieptul lui puternic. Mâinile îi erau prinse între trupurile lor și putea astfel să-i simtă inima bătând nebunește. China era răvășită, dar cu toate că s-a luptat din răsputeri, și-a dat seama că răspunde mișcărilor gurii lui.

După câteva secunde Ben i-a dat drumul din brațe și s-a întins pe pat din nou, cu mâinile sub cap. Se străduia și el să rămână nemișcat.

– La naiba, China! Mă enervezi așa de tare! a mormăit el plictisit.

Ea și-a atins buzele arzătoare cu degetele.

– Dar n-o fac intenționat, a murmurat speriată. Prezența trupul puternic și masculin de lângă ea o durea parcă.

În timp ce o sărutase, senzații noi și ciudate o asaltaseră. Nu mai putea să-i reziste, sângele îi fierbea în vine în timp ce el își revărsase furia pe buzele ei moi și nevinovate. Nu voia ca el să se mai oprească, ar fi vrut să facă dragoste cu el. A dat din cap, vrând să alunge astfel de gânduri, dar și-a dat seama că Ben o privea. S-a înroșit din nou, rușinându-se de ce îi trecuse prin cap.

– Poți să îmi citești gândurile? l-a întrebat. Era aproape convinsă că poate.

– Aș vrea să pot, a răspuns el, amuzat. China a oftat ușurată.

– "Atunci e bine", și-a spus ea.

– Dar dacă tu ai putea să-mi citești gândurile, ai afla cât de mult te doresc. Ben a rostit aceste cuvinte pe un ton atât de firesc, încât n-a înțeles ce a vrut să spună.

Când și-a dat seama de înțelesul cuvintelor lui, China l-a privit uimită, cu gâtul uscat și cu inima bătând nebunește.

– Eu ... cred că ar fi mai bine să pleci, a șoptit ea cu voce tremurătoare.

Ben a zâmbit:

– Așa e, mai bine plec, a rostit repede. S-a ridicat din pat și a pornit spre ușă. Apoi a dispărut, iar China s-a ghemuit în pat, tremurând. O dulce slăbiciune îi învăluia corpul.

Ben Galloway o dorea. Era cel mai nemaipomenit și mai nebunesc lucru pe care-l auzise vreodată. Încercând să-și controleze bătăile nebunești ale inimii, a țipat în camera goală:

– Îl urăsc!

Dar nici măcar ea nu mai credea asta.

Capitolul 5

– O să avem doi musafiri astăzi, a anunțat-o Ben după vreo două zile, la micul dejun. Nu știu cât timp o să rămână la noi. Crezi că o să te descurci?

– Bineînțeles că o să mă descurc, i-a răspuns China foarte calm, întrebându-se cine vor fi cei doi musafiri. Câte camere trebuie să pregătesc? Și vor rămâne la cină?

– Ești atentă la toate detaliile. Păi, pregătește o cameră cu pat dublu și vor cina aici, cred.

– În regulă. Conversația lor fusese foarte formală, așa că s-a întors cu spatele la el și a vrut să plece. Dar el a prins-o de mână, oprind-o.

– Pari foarte obosită, micuțo, a remarcat el îngrijorat, privindu-i cearcănele și fața palidă.

– Sunt bine, a mințit China, pentru că nu voia să-i spună că nu poate dormi noaptea. Atitudinea și sentimentele ei față de el se schimbaseră în ultimele zile și și-a dat seama că nu mai putea să fie indiferentă. Imaginea lui era tot timpul în mintea ei, iar noaptea stătea în întuneric, gândindu-se la clipele petrecute în brațele lui. Deși avusese mare nevoie, mângâierile lui i-au făcut

numai rău, pentru că acum se simțea atrasă de el, îi era dor de îmbrățișarea lui.

Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât era mai intrigată. Era foarte bogat, celebru și inteligent. China era uneori îngrozită de viteza cu care funcționa mintea lui ascuțită. Era puternic și brutal, încrezător în sine și seducător. Dar avea și o parte foarte sensibilă, care, împreună cu șarmul lui irezistibil, o deranjau foarte mult pe China, atât fizic cât și intelectual. Nu mai avea liniște.

– Poate că e adevărat, dar ești cu sigutanță mult prea încăpățânată ca să-ți fie cu adevărat bine, a continuat Ben, privind-o în continuare.

China se simțea parcă goală sub privirile lui, așa că s-a îndepărtat repede. Îi era teamă că ar putea citi ceva în ochii ei.

– De ce nu mă lași în pace? a murmurat ea, atinsă de îngrijorarea lui.

A plecat din bucătărie, tremurând din tot corpul. S-a oprit pe hol, cu o mână pe piept, unde inima îi bătea nebunește. S-a îndreptat spre ușa de la intrare și a deschis-o. Era o dimineață friguroasă, cu aer proaspăt. Pământul era acoperit de un strat de brumă, dar cerul era luminat de câteva raze de soare. Trebuia să iasă puțin din casă. Va merge să se plimbe puțin, să-și limpezească gândurile și să și-l scoată pe Ben din minte măcar pentru câteva ore. Și-a luat haina, mănușile, s-a încălțat, iar apoi l-a strigat pe Noroc, care a început să latre și să țopăie, văzând lesa.

Aerul dimineții îi făcea foarte bine, iar China a început să inspire cu lăcomie. Era așa de bine afară, se simțea mai liberă în acea dimineață, parcă fusese prizonieră în acea casă. Nu era vina lui Ben, bineînțeles, ci a ei. El se purtase foarte normal, rece, politicos, prietenos, dar destul de distant. Era perfect așa.

Zgomotul unei mașini a făcut-o să se trezească la realitate.

Spera să fie oaspeții lui Ben, pentru că astfel trebuia să-i întâmpine el personal. Dar se înșelase: era James.

China i-a zâmbit, surprinsă cât de mult se bucură să-l vadă. Era atât de natural și de deschis, exact ce avea nevoie. A ieșit din mașină, a luat-o în brațe și a sărutat-o pe obraji.

– Bună, draga mea. Ce mai faci? Cum merge treaba aici?

– Sunt bine, iar slujba ... China s-a strâmbat puțin.

James a început să râdă:

– Ben te exploatează deja, deci?

– Păi ... începu China, glumind.

– Spune-i tot, China. Abia aștept să aud cum mă port cu tine, a interventi brusc o voce rece, ironică, din spatele lor.

China s-a înroșit până în vârful urechilor, fericită că nu putea să-i vadă fața. James a observat însă reacția ei, iar ochii lui blânzi au devenit bănuitori.

– Ben! Mă bucur să te văd, frate! Când te-ai întors? S-a dus să-i strângă mâna.

– De vreo două zile. Vocea lui Ben era gravă și amuzată, iar China simțea cum o privește și de aceea nu avea curajul să se întoarcă.

– Mă duc să mă plimb puțin, a spus ea încet, parcă vorbind cu amândoi.

L-a chemat pe Noroc și s-a îndepărtat de ei. James a ajuns-o din urmă după câteva clipe.

– Credeam că ai venit să-l vezi pe Ben, a spus China.

– Nu, prostuțo, am venit să te văd pe tine, i-a răspuns James zâmbind, jucându-se cu părul ei.

– Cum mai e la serviciu? Tot la fel de mult muncești?

– De fapt, am vești bune, a zâmbit James. De aceea am venit să te văd. Îți mai amintești de prietenul meu, cel cu care am venit

la nunta lui Clare cu Paul? China a dat din cap aprobator. Ne-am asociat și am cumpărat un hotel în Atena, pe care o să-l administrăm împreună. Pe fața lui se putea citi entuziasmul.

– Dar tu nu te ocupai cu așa ceva, nu? a întrebat China, uimită de astfel de știri.

– Nu prea. James a ridicat din umeri. O să mă ocut de partea financiară, bineînțeles, dar aveam nevoie de o schimbare. Începusem să mă sufoc aici, a recunoscut el.

– Probabil că semeni cu tatăl tău mai mult decât credeai, i-a spus China.

– Poate, dar sunt sigur că asta este o ocazie nemaipomenită s-o iau de la capăt.

James era cam neliniștit, lucru pe care China nu-l mai observase la el până atunci, și nu înțelegea ce se petrece. Crezuse că o să se stabilească acolo, avea propria afacere, avea o casă – i se părea o nebunie să renunțe la tot. "Probabil că gândesc așa pentru că am crescut la orfelinat", își spuse ea cu amărăciune.

– Când pleci? l-a întrebat ea. Era tristă că o să piardă un prieten atât de bun, dar, în același timp, se bucura pentru el, pentru că făcea ceea ce-și dorea cu adevărat.

– Cât se poate de repede, a răspuns James, nerăbdător. Nu știu încă sigur. M-am întors de la Atena azi-dimineață. De aceea n-am mai trecut pe la tine zilele acestea. Dar o să plec imediat ce rezolv toate treburile aici!

– O să-mi fie dor de tine! i-a spus China cu tristețe. Ai fost un prieten foarte bun pentru mine.

– Chiar? James părea foarte mulțumit, dar și-a schimbat repede expresia feței când China l-a ciupit de braț.

– Știi ce vreau să spun.

– Și mie o să-mi fie foarte dor de tine ... Dar de ce nu vii cu

mine? O să avem nevoie de o fată așa de talentată ca tine.

China a început să râdă, simțindu-se flatată de o astfel de ofertă.

– Vorbesc foarte serios, draga mea. Dacă ai nevoie de o slujbă, vino cu mine! A luat-o de mână, încercând s-o convingă, dar ea a dat din cap.

– Am deja o slujbă, a răspuns ea. Dar s-a înfiorat când și-a dat seama că numai gândul că o să-l părăsească pe Ben o oprește.

– Cum vrei, dar oferta rămâne valabilă. Și, apropo, cum te înțelegi cu Ben?

– Nu prea bine, a recunoscut China, plecând capul.

– De ce? a întrebat el curios, privind-o cu atenție.

– Of, nu știu nici eu. Se pare că-l calc mereu pe nervi, și e așa de rece cu mine ... Spre rușinea ei, n-a putut termina fraza. A izbucnit în lacrimi, șocându-l pe James.

El a luat-o în brațe și a strâns-o la piept, neștiind ce altceva să facă. China și-a șters lacrimile, tremurând furioasă.

– Oh, Doamne, îmi pare rău! a murmurat ea, supărată că s-a comportat atât de prostește și pentru că l-a pus pe James într-o astfel de situație jenantă. S-a gândit că poate e așa de sensibilă pentru că nu mai dormise bine de mult. Sunt doar obosită și nervoasă și nu vreau să te simți prost, a continuat ea, controlându-și cu greu lacrimile.

– Nu m-ai făcut să mă simt prost, i-a răspuns James, politicos, dar ea și-a dat seama că minte. I se putea citi în ochi îngrijorarea, era foarte roșu la față, iar China se întreba de ce oare nu încercase până acum s-o sărute. Era o prostie, pentru că nu voia altceva de la James în afară de prietenie. Atunci, de ce era nemulțumită de atitudinea lui? "Probabil că nu sunt prea frumoasă", își spuse ea, iar inima începu să-i bată mai tare, amintindu-și sărutul lui Ben,

furia senzuală și fierbinte a buzelor lui.

James vorbea cu ea, și a trebuit să facă un efort ca să-l poată urmări.

– Ce spuneai? s-a scuzat ea, privindu-l cu ochi întrebători.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem. Noroc e foarte obosit, iar Ben e probabil îngrijorat. N-o să fie prea încântat că ai ieșit cu mine când ar fi trebuit să muncești din greu.

– Sunt sigură că n-o să se supere, a protestat China, sperând să aibă dreptate. Dar se aștepta la orice de la Ben Galloway.

Au pornit spre casă, braț la braț, sporovăind, urmați de Noroc, care abia se mai ținea după ei. China și-a umplut pieptul cu aerul proaspăt al dimineții, simțindu-se foarte fericită. La un moment dat s-a oprit să culeagă de pe jos câteva frunze uscate. James trebuia să se întâlnească cu un posibil cumpărător al apartamentului său, așa că a refuzat invitația Chinei la o cafea. I-a făcut cu mâna până când mașina lui a dispărut, apoi a intrat în casă.

Ben era foarte furios, așa cum spusese James. S-au întâlnit în hol. China i-a zâmbit instinctiv, cu obrajii îmbujorați de aerul rece. I-a întins mâna, spunându-i:

– Uite, frunze uscate! Nu-i așa că sunt drăguțe?

Ochii lui de chihlimbar au săgetat-o cu furie:

– Poate că sunt drăguțe, dar eu nu te plătesc să aduni frunze uscate! a izbucnit el. China l-a privit, copleșită de frumusețea lui aspră.

– Eu ... am fost doar la o scurtă plimbare, a îngânat ea, surprinsă de furia lui.

– O să găsești la mine pe birou un teanc de hârtii în italiană, care așteaptă să fie traduse și bătute la mașină. N-am timp de pierdut cu "scurtele tale plimbări" cu fratele meu, a adăugat el, cu

ochii pironiți pe fața ei.

Cuvintele lui au supărta-o foarte tare:

– Cred că exagerați puțin, domnule Galloway. N-am puteri paranormale, așa că nu știam că aveți nevoie de mine, a spus ea. Și dacă îmi amintesc bine, ați spus că n-o să avem program fix.

– Când e treabă de făcut, am pretenția să fii disponibilă, i-a spus Ben, trecându-și mâna prin păr, făcând astfel ca materialul din care era făcută cămașa să se întindă, punându-i în evidență mușchii puternici.

– Foarte bine, o să încep chiar acum, i-a răspuns China, furioasă. Și n-o să mă opresc până nu le termin pe toate. E bine așa, sau mai doriți și să-mi cer iertare în genunchi, domnule? A rămas și ea șocată de obrăznicia ei, dar o enervase atât de tare. Îi stricase atât de ușor buna dispoziție cu câteva cuvinte aspre și exagerate. Era pur și simplu fără inimă! Dar de data acesta mersese prea departe. Ben a prins-o de umeri, cu mâini crude și puternice, iar ea a gemut. A început s-o scuture, făcând-o să se înfioare.

– Nemernico! a țipat el, iar gura i s-a strâmbat de furie. A tras-o spre el, i-a prins bărbia și a sărutat-o pasional, până la sânge, descărcându-și furia.

China se simțea neputincioasă în brațele lui, șocată de o astfel de reacție brutală. Se întreba dacă îl provocase intenționat să facă aceasta. Dar sărutul lui s-a schimbat imediat, devenind mai tandru și cerând parcă un răspuns. A apropiat-o de el, oftând, și a început s-o mângâie delicat. Ea a simțit cum se topește în îmbrățișarea lui, iar o slăbiciune caldă și senzuală i-a cuprins trupul, facând-o să se abandoneze. Mâinile ei au început să-l mângâie singure, mai întâi pe umeri, apoi prin păr, apropiindu-l tot mai mult de ea. Își dorea să nu-i mai dea drumul niciodată.

– China ... a șoptit el, în timp ce gura lui fierbinte a început să-i exploreze obrajii. Dumnezeule, mă înnebunești! Știi asta? A oftat din nou, strângând-o și mai tare la piept, încât a ridicat-o de la podea

Un zgomot discret în spatele lor i-a anunțat că sosise doamna Stephenson. Îi privea dezaprobator, unul în brațele celuilalt. A trecut pe lângă ei, îndreptându-se spre bucătărie.

– Bună dimineața, domnule Galloway. Bună dimineața, China.

– Bună dimineața, doamnă Stephenson. Ben a înclinat capul, iar vocea îi era foarte suavă.

– Bună, a adăugat China. Nu se putea abține să nu râdă.

Ben i-a dat drumul din brațe, sărutând-o tandru pe obraji.

– O să merg acum să mă ocup de hârtii, și-a amintit ea, zâmbindu-i.

– Cred că ar fi mai bine să bem o cafea mai întâi, a spus Ben, luând-o de mână. Nu-și puteau dezlipi ochii unul de celălalt, plutind parcă într-o lume numai a lor. Ochii mari și inocenți ai Chinei se adânceau în abisul auriu și scânteietor al ochilor lui, unde se amestecau dorința nebună cu tandrețea, iar aceasta o făcea să i se taie respirația.

Parcă ieșiseră din timp, iar acel moment ar fi putut dura o veșnicie. Dar doamna Stephenson i-a trezit la realitate, țipând la Noroc, care făcuse mizerie în bucătărie.

Au băut împreună o cafea. China o plăcea pe doamna Stephenson care, deși voia să pară foarte dură, avea de fapt o inimă de aur. Era în stare să flecărească ore în șir, povestind mereu despre familia ei. China abia aștepta s-o întrebe nenumărate lucruri despre Ben, pentru că era extrem cu curioasă în această direcție, dar simțea că nu ar fi frumos din partea ei.

Spera că într-o zi doamna Stephenson va aduce singură vorba despre el. Erau șanse mari, pentru că-i plăcea să bârfească, iar astfel China aflase o mulțime de lucruri despre toți oamenii din oraș, probabil mai multe decât știau ei înșiși despre ei.

China îl privea pe Ben pe sub gene. Sporovăia cu doamna Stephenson, întrebând-o ce-i mai face familia. I-a spus că s-ar putea să aibă o slujbă pentru fiul ei mai mare, Geoff. Avea o frumusețe foarte masculină. El a început să zâmbească, iar privirea îi era caldă și seducătoare. Parcă simțise că-l privește, așa că s-a uitat spre ea, iar ochii i s-au luminat o clipă de un sentiment necunoscut, apoi i-a zâmbit. China a zâmbit și ea, simțind o căldură foarte plăcută în inimă.

Timpul trecuse mult prea repede și trebuia să se apuce de treabă. Au mers amândoi în birou, unde focul din șemineu umpluse camera de miros de lemn ars. Flăcările parcă dansau pe pereții placați cu stejar. Ben aranjase o masă lângă biroul său, cu o mașină de scris pe ea. Chinei nu i s-a părut că e o idee bună, pentru că simțea că n-ar fi putut munci cum trebuie atât de aproape de el. I-ar fi distras atenția dacă de fiecare dată când ridica ochii din hârtii l-ar fi văzut.

– Acestea sunt hârtiile ... N-a apucat să termine pentru că l-a întrerupt telefonul. China l-a privit vorbind la telefon, apoi plimbându-se cu o grație de felină prin cameră ca să ia niște hârtie dintr-un sertar. Era îmbrăcat cu niște blugi strâmți care-i scoteau în evidență coapsele puternice, și o cămașă de mătase, descheiată la piept, care îi punea în evidență ochii ciudați și frumoși.

Avea un corp superb, înalt și puternic, exact ca cele descrise în revistele pentru femei. Un astfel de bărbat ar fi putut avea orice femeie. " Iar eu nu sunt o excepție", își spuse ea, încercând să se adune. S-a așezat la masă și a început să scrie la mașină.

Traducerea i s-a părut foarte ușoară, așa că în scurt timp era absorbită de ceea ce făcea. L-a privit doar o dată pe Ben, care se uita pe fereastră, la grădina tomnatică, cu o expresie ciudată în ochi.

China terminase aproape tot ce era de făcut până la prânz. Muncise toată dimineața fără oprire, a refuzat chiar și invitația lui Ben la o cafea la ora unsprezece. N-a observat că o privea cu o tandrețe amuzată. Mai târziu, au mâncat împreună în bucătărie o supă delicioasă cu pâine și brânză, urmată de fructe proaspete și cafea.

În timp ce mâncau, l-a întrebat pe Ben despre afacerile lui. A muncit din greu după ce a terminat facultatea, a călătorit prin lume, câștigând bani și cumpărând proprietăți. Se pare că avea terenuri în aproape toate țările din lume.

După prânz, și-a continuat treaba și a terminat cam într-o oră. Apoi era liberă să aranjeze camera pentru musafiri, să se joace cu Noroc și să se gândească ce o să gătească la cină. Trebuia să fie ceva special, se gândea ea în timp ce aranja patul din camera de oaspeți, care era chiar lângă camera lui Ben.

După-amiază a fost foarte ocupată. A trebuit să meargă să cumpere niște legume proaspete. Când a intrat în curte, a văzut o mașină roșie, sport, parcată în fața casei. Erau cu siguranță musafirii lui Ben, care veniseră mai devreme. A încetinit, privindu-și cu durere blugii vechi și puloverul decolorat. Poate o să reușească să se strecoare cumva pe ușa din spate și să nu se arate până la cină. Dar Ben i-a stricat planurile, pentru că i-a făcut cu mâna să se apropie de ei. China a parcat mașina, oftând, și s-a privit cu durere în oglinda retrovizoare. Părul îi era prins neglijent într-o coadă, nu era machiată și nici prea bine îmbrăcată, așa că nu prea voia să-i întâmpine așa pe oaspeți. Dar Ben nu era

de aceeași părere, așa că a luat sacoșele și a ieșit din mașină.

Alături de Ben stăteau un bărbat și o femeie. Ben i-a strâns mâna și era evident că amândoi erau foarte bucuroși să se vadă. Cu siguranță, erau prieteni foarte apropiați. Inima ei tânjea după căldura care o citea în ochii lui Ben. Apoi el a salutat-o pe femeia foarte elegantă care coborâse din mașină. China a observat că expresia lui s-a schimat când a sărutat-o pe obraji pe acea femeie. Nu știa cum să interpreteze strălucirea din ochii lui și nici încordarea din corpul lui.

Apoi a observat-o și pe China și a privit-o din cap până în picioare, fără să-i scape niciun detaliu. Ea stătea cu sacoșele în brațe, ca și cum ar fi vrut să se ascundă în spatele lor.

– China, aș vrea să-ți prezint niște prieteni foarte buni, Olivia și Charles Daniels. Olivia, Charles, ea e China.

China a îngânat un salut politicos. Charles Daniels i-a strâns mâna și a privit-o îndelung, dar ea n-a observat nimic pentru că era atentă la Olivia. Imediat ce femeia a început să vorbească, China și-a dat seama că ea îl sunase pe Ben zilele trecute și-i lăsase un mesaj. Dar i se păruse că e o iubită furioasă, nu o prietenă, așa că s-a mirat foarte tare vazând că e căsătorită. I-a întins mâna, dar femeia a ezitat să-i răspundă.

– Îmi pare bine, domnișoară Harmon. Sau am greșit cumva spunându-vă domnișoară? "Vorbe mieroase, dar otrăvite", își spuse China, simțind o aversiune puternică și instinctivă față de Olivia Daniels.

– Bună ziua, doamnă Daniels. Și nu sunt căsătorită, a zâmbit ea.

Olivia Daniels fusese cu siguranță foarte frumoasă în tinerețe. Avea trăsături delicate, iar ochii îi erau foarte frumos machiați. Părul negru strălucitor îi era prins într-un coc care voia să-i dea un

aer sever, dar care, de fapt, îi evidenția delicatețea figurii. Era îmbrăcată cu niște pantaloni negri până la genunchi, un pulover de lână foarte fin și o jachetă de tweed, bijuterii delicate din aur și niște cizme până la genunchi. Arăta foarte bine, era frumoasă și sofisticată. "Exact așa cum nu sunt eu", își spuse China cu tristețe.

Olivia Daniels s-a îndepărtat repede, insinuând că nu-i pasă de ea, și l-a luat imediat pe Ben de braț. China a privit speriată cum i-a șoptit ceva la ureche, astfel încât nici ea, nici Charles să nu audă. Ben a zâmbit, iar ochii lui s-au întâlnit cu ai Chinei, unde putea să citească foarte ușor faptul că era puțin șocată. S-a desprins încet dar ferm din brațele Oliviei Daniels și a luat sacoșele din mâinile Chinei.

– Haideți înăuntru să bem ceva. Charles, o să descărcăm bagajele puțin mai târziu.

Crezând că invitația nu i se adresa și ei, China s-a dus la bucătărie, încercând să se concentreze la ce are de făcut. Dar și-a dat seama că nu-și poate lua gândul de la Ben și Olivia Daniels. Era foarte evident că era atrasă de Ben; nici măcar nu se uitase la soțul ei de când au sosit. Mai era și mesajul de la telefon, plus reacția lui ciudată când a salutat-o pe această femeie frumoasă. Foarte interesant!. "Poate că sunt amanți", iar acest gând i-a făcut inima să se strângă.

S-a prăbușit într-un scaun, șocată de propriile-i gânduri, gata să-l calce în picioare pe Noroc. Nu putea fie adevărat, era ridicol, și nu avea nicio dovadă care să susțină această idee. Dar nu putea să-și alunge îndoiala din suflet. Simțise cumva că între Ben și Olivia se întâmpla ceva, ca niște vibrații, ceva ce nu se putea exprima în cuvinte, ceva vag și atât de dureros. I-a înghețat sângele în vine numai gândindu-se că Ben și Olivia ar fi putut face dragoste.

– Oh, Doamne, a spus ea cu voce tare, e o prostie, nu mai vreau să mă gândesc la așa ceva!

– La ce să te gândești? Vocea caldă a lui Ben s-a auzit în spatele ei. S-a întors și l-a văzut stând în ușă, cu sacoșa cu legume într-o mână.

Inima a început să-i bată mai tare, văzându-l, așa de puternic, umplând camera cu prezența lui masculină.

– Ăăă ... la nimic. Gândeam cu voce tare, doar atât, a îngânat ea, conștientă că se putea citi totul pe fața ei.

Ben a ridicat nepăsător din umeri:

– Ești așa de secretoasă! a spus el, privind-o cu ochi insondabili. Vino să bei ceva cu noi. Aș vrea să-i cunoști mai bine pe Olivia și pe Charles.

– Nu sunt îmbrăcată cum trebuie, a protestat China, supărată pentru ce-i spusese mai devreme. Nu voia oricum să știe nimic despre acea femeie.

– Prostii! Eu cred că arăți foarte bine. A luat-o de mână, a ridicat-o de pe scaun, punându-i mâna după umeri ca din întâmplare, și au ieșit din bucătărie.

Apropierea lui era aproape de nesuportat. Atingerea lui parcă o ardea și-i era așa de greu să respire, să-și înfrângă dorința nebună de a se abandona în brațele lui, de a cerși cu buzele un sărut. Dar a mers lângă el calmă, fără să-și trădeze sentimentele, simțindu-și inima strânsă. Putea s-o influențeze atât de ușor.

– Obții întotdeauna ceea ce vrei, nu-i așa? l-a întrebat abătută, înfruntându-i cu răceală privirea mirată.

– Nu prea îți vine să crezi, draga mea? a răspuns el tăios, scrutând-o cu o privire rece.

– Ba da, cred. Probabil pentru că ești atât de autoritar și, la naiba, atât de încrezător în tine! a izbucnit ea, ieșindu-și din fire.

Nu va afla niciodată cât de mult ține la el, așa că nu se aștepta ca sentimentele să fie reciproce. Acest gând era greu de suportat și nu se mai putea controla, chiar dacă știa că fusese nedreaptă cu el.

Gura lui s-a subțiat, auzind insulta, și și-a luat mâna de pe umărul ei, ca și cum n-ar mai fi putut suporta atingerea ei.

– Ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat-o cu o voce calmă și răbdătoare, iar China a rămas dezamăgită. Ar fi vrut să-l plesnească. Se enerva atât de tare, ori de câte ori el încerca să-și controleze reacțiile.

– Bănuiesc că nu ți-a trecut prin minte că poate n-am chef să beau nimic și că nu vreau să am nimic de-a face cu prietenii tăi! i-a spus ea, recunoscând în sinea ei că nu vrea să concureze cu Olivia Daniels.

Privirea lui Ben era întunecată și nervoasă.

– Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. N-ai nicio obligație, bineînțeles. I-a întors spatele și a plecat.

China a rămas nemișcată un timp, șocată de obrăznicia ei, apoi a fugit după el fără să-și dea seama ce face și l-a prins de braț.

– Ben, iartă-mă, am fost foarte nepoliticoasă. Mi-ar face plăcere să beau cu voi și să-ți cunosc prietenii, i-a spus dintr-o suflare, cu ochi rugători.

El a privit-o, apoi a oftat, a luat-o de umeri și a strâns-o la piept.

– Și mie îmi pare rău. Probabil că am tendința de a fi prea autoritar, a zâmbit el.

Au intrat împreună în sufragerie. Charles Daniels era la fereastră, sorbânu-și băutura în liniște, cu privirile pierdute în zare. Olivia ședea lângă foc, fragilă și frumoasă, și s-a încruntat când a văzut că Ben o ține pe China de umeri. China a simțit că

cei doi au o relație tensionată, ca și cum se certaseră înainte ca ei să intre în cameră.

– Ce vrei să bei? a întrebat-o Ben zâmbind, simțind că are nevoie de încurajare.

– Apă tonică, te rog, i-a răspuns ea. Avea nevoie de ceva tare care s-o calmeze. Ben a privit-o surprins, dar n-a spus nimic. I-a dat un pahar, iar apoi și-a pus și lui niște whisky. Apoi s-au așezat, China față în față cu Olivia, iar Ben între ele. Charles li s-a alăturat și a început să vorbească cu China, vrând să detensioneze atmosfera din încăpere.

China și-a dat seama că Charles Daniels era un om bun. Era spiritual, drăguț și deschis. Olivia era tăcută, pretinzând că o doare capul, dar China simțea că ochii ei o înțeapă.

– Am înțeles că ești menajera lui Ben. De cât timp lucrezi aici? a întrebat-o ea brusc, iar gura frumoasă a schițat un zâmbet care nu era deloc amabil.

– Nu de mult, de fapt sunt aici de mai puțin de două săptămâni, a răspuns calm, înfruntând liniștită privirea femeii.

Olivia a ridicat o sprânceană.

– Bănuiesc că e mai ieftină decât o soție, nu-i așa Ben, dragul meu? Și e evident după cum arată că muncește din greu. Ochii ei verzi îi studiau părul și hainele vechi.

Ben nu a spus nimic, iar un zâmbet rece i se citea pe față. China spera să-i ia apărarea în fața acelei femei, dar a fost dezamăgită. Se simțea nesemnificativă și murdară, pentru că înțelesese aluzia Oliviei . "Aș vrea să fiu iubita lui, își spuse, iar în ochi i se putea citi totul, pentru că sunt sigură că asta te va surprinde și te va supăra așa de tare încât o să pleci din această casă."

Evitând privirea tristă și compătimitoare a lui Charles, și-a

terminat repede băutura. Era atât de grăbită, încât s-a înecat la ultima înghițitură, iar Olivia Daniels a început să râdă, umilind-o și mai tare. S-a ridicat în picioare, adunându-și ultimele rămășițe de demnitate, a inventat o scuză și a plecat, fără să-i pese ce va spune Ben.

A pregătit cina cu foarte mare atenție, asigurându-se că mâncarea nu va putea fi criticată în niciun fel. A hotărât să facă o supă consommé, urmată de somon prăjit în sos olandez, servit cu mazăre, broccoli, asparagus și cartofi. Urma apoi brânza și desertul. Și-ar fi dorit foarte mult să nu fi acceptat invitația lui Ben la masă. O invitase în acea dimineață, în timp ce dactilografia, iar ea a fost de acord, dar nu era atentă la ce spune. "Ce prostie din partea mea", își spuse, spălând nervoasă legumele. După ce a terminat totul, s-a dus în sufragerie și s-a așezat lângă foc, cu Noroc în poală, oftând. Era întuneric afară, dar încă nu a tras draperiile la geamuri. Auzea vântul prin copaci, iar ramurile băteau în geam. În cameră era așa de bine, cald și frumos. A privit cu drag toate lucrurile care erau în cameră – o vază cu flori pe care le culesese cu o zi înainte, când ieșise afară cu Noroc, o mică sculptură din fildeș pe care o primise de la Clare de ziua ei și o pernuță brodată pe care o făcuse ea în Italia. Își pusese amprenta pe acel loc, era al ei acum, și i se va rupe inima când va trebui să plece de acolo. Se simțea sfârșită și foarte deprimată. Apariția Oliviei Daniels o făcuse cumva să se simtă nesigură pe ea, dar, și mai grav, o făcuse să-și dea seama ce simte pentru Ben. Gândul că Olivia Daniels, sau oricare altă femeie putea fi iubita lui, îi strângea inima de durere. Iar aceasta nu putea fi decât gelozie. Era o descoperire șocantă și înspăimântătoare, dar trebuia să recunoască: se îndrăgostise nebunește și ireversibil de Ben Galloway.

Capitolul 6

A rămas nemișcată cam douăzeci de minute, analizându-și sentimentele în amănunt. Cum putea să-l iubească pe Ben? Îl cunoștea de foarte puțin timp, iar în aproape tot acest interval îi fusese nesuferit. Poate prea nesuferit. Era de asemenea foarte clar că el n-o iubea, iar asta o durea cel mai tare. "Trebuie să plec de aici", își spus ea, uitându-se în jur, dar și-a dat seama că n-ar putea face acest lucru. Lacrimi de durere i-au umplut ochii. Cum reușise să i se strecoare așa în inimă și să i-o umple? Cum reușise oare să-i întoarcă viața cu susul în jos, fără măcar să se fi străduit?

S-a ridicat în picioare, așezându-l pe Noroc pe covor. Voia să facă o baie, o baie fierbinte și lungă, ca să-și înece supărarea. În timp ce dădea drumul la apă, se gândea cu ce să se îmbrace la cină. Va arăta foarte bine, iar acest gând îi va da curajul să-i înfrunte pe Ben și pe Olivia Daniels.

S-a scufundat în apa fierbinte și parfumată și a rămas acolo mult timp. Apoi s-a spălat pe păr, dar nu reușea să și-l scoată pe Ben din minte. Când a ieșit din cadă, și-a privit trupul gol cu nemulțumire. Olivia Daniels era mult mai suplă decât ea, iar corpul ei era mai plin, cu sâni mari, cu talie subțire, coapse

puternice și picioare lungi. Pielea îi era de culoarea alabastrului, dar acum și-ar fi dorit să fie mai bronzată. S-a îmbrăcat cu halatul de baie, oftând, apoi și-a pieptănat părul.

Fața ei era alungită și slabă, cu ochi mari de un albastru-intens, cu nas mic și gură senzuală. "Nu sunt deloc frumoasă", își spuse ea strâmbându-se, dar de fapt nu era conștientă de farmecul ei.

S-a întors în sufragerie să-și usuce părul lângă foc și s-a așezat pe jos. Era atât de adâncită în gânduri, încât n-a auzit bătaia în ușă. L-a văzut doar pe Ben intrând, cu două cești în mână. Părea foarte obosit și tras la față. I-a zâmbit:

– Bună!

– Bună! Am adus niște cafea și mă întrebam dacă pot rămâne puțin cu tine, i-a spus el, întinzându-i o ceașcă.

– Mi-ar face plăcere, i-a răspuns ea, făcându-i semn să se așeze pe un scaun. Și mulțumesc pentru cafea.

Ben s-a așezat, privind-o cum stă la picioarele lui, pieptănându-și părul ud. Doar o lampă era aprinsă în cameră, scăldându-i pe amândoi în lumină roșie, iar în restul încăperii era întuneric.

– Unde îți sunt musafirii? l-a întrebat China, privindu-l peste ceașca de cafea.

– Se ceartă la ei în cameră, așa că am hotărât să nu stau prin preajmă, i-a răspuns Ben râzând.

– Povestește-mi mai multe despre ei. Îi cunoști de mult timp?

– Îl știu pe Charles din facultate. Ne-am întâlnit în a doua zi din anul întâi, iar de atunci am rămas prieteni. Îmi amintesc că nu voia de fapt să urmeze acea facultate, dar părinții lui nu erau de acord ca el să urmeze școala de arte. Acum e arhitect și are foarte mulți clienți. A făcut un compromis, probabil. Vocea îi era tristă

când vorbea despre prietenul său.

– Și Olivia? China s-a străduit să pară calmă, surprinsă că a îndrăznit să-l întrebe așa ceva.

– Am cunoscut-o pe Olivia acum patru ani, când s-a căsătorit cu Charles. Era fotomodel pe atunci, iar Charles a bătut-o la cap până a acceptat să se căsătorească cu el, a răspuns Ben, ca și cum Olivia n-ar fi însemnat nimic pentru el. Era foarte convingător, iar China l-a crezut. Apoi s-a uitat prin cameră, ca și cum s-ar fi plictisit să vorbească despre Charles și Olivia. I-ai dat acestei camere un aer liniștit și intim pe care nu l-a avut niciodată. Sper că nu te deranjează că am venit la tine, a continuat el.

– Nu, dimpotrivă. Îmi face plăcere că ai venit, a murmurat ea, sincer, dorindu-și să-l fi putut atinge. Părea atât de singur. Ben ... L-a privit în ochii aurii, dar a simțit un nod în gât și nu mai putea spune nimic.

Se priveau în ochi, iar China nu-și putea ascunde dorința. Ben s-a aplecat spre ea, șoptindu-i numele și a luat-o în brațe. A tras-o mai aproape de el și a lipit-o de pieptul lui puternic.

China a început să-i caute gura instinctiv, așa cum își imaginase de atâtea ori, iar buzele lui i-au răspuns cu săruturi flămânde. Apoi a oftat din adâncul sufletului, a strâns-o și mai tare le pieptul lui și a continuat s-o sărute tot mai apăsat, explorându-i gura și făcând-o să se lipească și mai tare de el.

– Strânge-mă în brațe, China, i-a șoptit el la ureche, iar ea, ghicindu-i dorința, l-a îmbrățișat plină de iubire, mângâindu-i spatele.

El a început s-o sărute pe obraji, apoi pe ochi, coborând spre gât, în timp ce descheia nasturii halatului ei de baie, ca să-i sărute cu buze fierbinți pielea parfumată de pe umeri. China a lăsat capul pe spate, cuprinsă de durerea dulce și senzuală care-i

umplea ființa. Era subjugată de iubire, iar inima îi bătea nebunește, oprindu-i mintea în loc. Ben a început din nou să-i caute gura, iar ea simțea că se topește în brațele lui. Focul îi făcea pielea albă să strălucească, iar el o privea cu ochi scânteietori. A tras adânc aer în piept și a murmurat:

– Ești atât de frumoasă!

Dorința din ochii lui era amestecată cu un fel de tandrețe, iar inima ei s-a oprit în loc. Trupul ei nu mai cunoscuse până atunci mângâieri atât de delicate și de intime.

– China, am atâta nevoie de tine! a gemut el, iar ea a simțit că ar da orice să-l facă fericit.

Cu degete tremurătoare, China i-a descheiat nasturii de la cămașă, ca să-i simtă căldura trupului. A început să-l mângâie timid, făcându-l să ofteze. El o strângea atât de tare la piept, încât abia mai putea respira.

– China, lasă-mă să te iubesc. Te doresc din prima zi de când te-am văzut ...

Ea l-a oprit cu un sărut, mângâindu-i umerii bronzați și puternici. Îl dorea și ea la fel de mult. Era singurul bărbat pentru care nutrea aceste sentimente și era sigură că va fi un iubit tandru, care o va învăța lucruri pe care nici nu și le imaginase. Dar el aștepta răspunsul ei, fără s-o forțeze, dar strângând-o la piept. "Îl iubesc așa de mult!", își spuse ea, nemaiputându-și controla sentimentele.

Dar telefonul a început să sune, lung și insistent, risipind farmecul în care erau învăluiți.

– Ben ... China nu voia ca el să plece. Din partea ei, telefonul putea să tot sune.

El i-a zâmbit, cu ochii plini de tandrețe, și s-a ridicat în picioare. Ea a rămas jos, privindu-l mișcânsu-se cu o grație de

felină. A intrat în dormitorul ei să răspundă la telefon. S-a întors lângă ea după un timp, privind-o cu ochi întunecați.

– James vrea să vorbească cu tine, i-a spus scurt, dar era evident că se enervase.

– Ben, te rog ... a început ea.

– Îmi pare rău, China, i-a răspuns el și a ieșit din cameră, trântind ușa în urma lui.

China abia s-a ridicat în picioare și și-a încheiat halatul cu degete tremurătoare. Se simțea atât de singură și de abandonată, încât îi venea să plângă. Oh, Ben! Inima o durea în piept.

James era foarte vesel și a invitat-o la cină în seara următoare, spunându-i că nu știe cât timp va mai rămâne în Anglia. Ea a acceptat invitația, dar i-a explicat că va trebui să vadă dacă Ben nu are treabă cu ea. Era totuși sigură că nu va avea nimic împotrivă. "Chiar va fi fericit să scape de mine într-o seară", își spuse cu disperare, ștergându-și lacrimile care-i alunecau pe obraji. Încerca să fie la fel de veselă ca James, dar nu putea. El s-a îngrijorat, dar n-a insistat să-i povestească ce a pățit.

Apoi a început să se pregătească pentru cină. Și-a aranjat părul și s-a machiat cu foarte mare grijă. Și-a pus în evidență ochii, folosind fard argintiu și mult rimel, iar buzele le-a colorat cu o nuanță deschisă. S-a îmbrăcat cu o rochie albă din mătase, foarte simplă, doar cu câteva imprimeuri de flori albastre la tiv. Și-a pus la gât un lănțișor de argint, iar părul l-a lăsat să-i cadă pe umeri. Când a fost gata, s-a privit în oglindă și era foarte mulțumită cum arăta. Părea încrezătoare și sofisticată, exact ce avea nevoie pentru a-și petrece seara în compania Oliviei Daniels.

S-a dus în bucătărie să verifice dacă mâncarea e gata și apoi în sufragerie să aranjeze masa. O auzea pe Olivia Daniels râzând în camera de alături, iar aceasta a făcut-o să se strâmbe. "Cu

siguranță, Ben o face să se amuze așa", se gândea ea cu amărăciune, trântind sertarul în care erau tacâmurile.

După ce a terminat de pregătit totul, mai avea cinci minute libere. Așa că și-a aprins o țigară și a început să fumeze, privind pe fereastră. Era o seară rece de început de iarnă, iar luna strălucea pe cer. "Ce să fac?", se întreba ea. "Dacă rămân aici, cu inima plină de iubire față de Ben, o să sufăr foarte mult."

A sărit de pe scaun când o mână a atins-o încet pe umăr. Ben era lângă ea, atras parcă de gândurile ei.

– Ești bine? a întrebat-o el, întorcându-i fața spre el ca s-o vadă mai bine.

China l-a privit tăcută, urându-l parcă în sufletul ei că a făcut-o să se îndrăgostească de el, fără măcar să se străduiască. Se schimbase pentru cină. Părul îi era ud de la duș și era îmbrăcat cu o haină albă, foarte elegantă, era strâns croită pe corpul lui musculos și cu niște pantaloni negri. Era atât de aproape de ea, încât îi simțea mirosul pielii, masculin și amețitor, iar inima a început să-i bată mai tare.

– Bineînțeles că sunt bine, a răspuns ea, cu un ton disprețuitor. Sau te așteptai să fiu distrusă după ce am fost puțin în brațele tale? Îl privea sfidător, iar pe buze i se citea un zâmbet neobișnuit de rece.

Tandrețea a dispărut din ochii lui Ben, înlocuită imediat de acea expresie severă cu care China se obișnuise deja. Nu trebuia să afle niciodată ce efect are asupra ei. Nu voia să-l rănească, dar dacă afla ce simțea pentru el, nu-i mai rămânea nici măcar demnitatea.

– Nu, nu mă așteptam la asta, i-a spus rece, strângând-o instinctiv de umăr. Am învățat să nu aștept nimic de la tine. Cuvintele lui o dureau, dar știa că ea era de vină. Se lupta cu

strânsoarea lui, încercând să-i ia mâna de fier de pe umărul ei, iar ochii i s-au umplut de lacrimi de furie.

– Ia-ți mâinile de pe mine, atingerea ta îmi face scârbă! a țipat la el, atât de rănită și nervoasă încât nu mai știa ce spune, dar simțea că trebuie să se răzbune.

Dar el nu i-a dat drumul, ci a privit-o cu ochi reci și furioși. În spatele acestei furii mai era însă ceva, ca o emoție care, dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, China ar fi putut-o lua drept durere.

– Atunci, ești o actriță foarte bună, draga mea. Aș fi putut jura că ai fost sinceră mai devreme, a murmurat el cu o voce stinsă.

– Dar te-ai înșelat și te urăsc! a șuierat China printre dinți, luptându-se cu dorința care creștea în ea, doar simțindu-l atât de aproape.

– Știu că mă urăști și că nu suporți atingerea mea. Ce transformare! Se pare că ai uitat ce s-a întâmplat între noi, că ți-am gustat gura și pielea albă. Nu poți să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, China, pentru că eu o simt ca pe urma unui fier înroșit. Cuvintele lui erau atât de suave, încât a simțit că se înroșește din nou, umilită.

– Ben, eu ... tu ... Glasul i s-a stins, văzându-i privirea agresivă.

– Ar fi trebuit să nu mă mai opresc, să-ți devorez trupul frumos atunci când am avut ocazia, a spus el, iar dorința îi ardea în priviri.

– Numai că n-ai avut ocazia.

– Am avut ocazia, iar tu nu m-ai fi oprit. Adică nu m-ai oprit. Mă doreai și tu, draga mea, aproape la fel de mult cum te doream eu. O privea cu ochi insolenți, ca și cum i-ar fi putut vedea trupul prin mătasea albă.

China a plecat capul. Nu mai era nimic de spus. Avea dreptate, chiar dacă acel adevăr era dureros. Nu putea să se mintă pe ea

însăși. Ben a oftat și i-a dat drumul, ca și cum era sătul de ceartă. Și-a aprins o țigară și a început să fumeze cu poftă, sprijinit de marginea mesei. O privea foarte atent, iar furia îi dispărea încet din priviri. China știa că atunci era momentul să fugă, să plece din cameră, dar și-a dat seama că nu vrea să se miște de acolo. Îl privea cum fumează, cum se străduiește să se calmeze. Era fascinată de puterea lui, de frumusețea lui masculină, era copleșită de iubirea ce i-o purta. Iar el i-a zâmbit brusc.

– Îmi pare rău, i-a spus. Nu știu ce se întâmplă cu noi, sar scântei de fiecare dată când ne întâlnim. Vrei să ieșim mâine seară în oraș, să cinăm împreună? A citit uimirea din ochii ei, așa că a adăugat: N-am nicio intenție ascunsă, micuțo, e doar o cină. Fără nicio obligație. Un nou început.

China voia din toată inima să accepte. Exact de asta aveau nevoie, de un nou început, care ar fi aranjat puțin lucrurile între ei. Dar și-a amintit de James, căruia îi promisese deja că va merge cu el la cină.

– Îmi pare rău, dar nu pot, a răspuns ea cu jumătate de gură, simțind că-i alunecă printre degete ceva foarte prețios.

– De ce nu poți? Spune-mi, China, abia aștept să aflu.

– O să ies cu James, i-a explicat ea, dar gândul acesta i se părea prostesc.

– Am înțeles. Vocea lui Ben era foarte ironică și abia mai putea să-și controleze furia. Și-a stins țigara cu un gest violent.

China a vrut să-i explice, să-l roage să amâne pe altă dată, dar el i-a tăiat vorba, înainte să poată spune ceva.

– Pentru Dumenzeu, scutește-mă de detalii! N-am nevoie de nicio explicație, a murmurat el și a plecat din cameră.

Cina care a urmat a fost un dezastru pentru China, chiar dacă mâncarea era delicioasă. Nu avea deloc poftă de mâncare, abia a

gustat câteva linguri de supă, iar somonul l-a învârtit în farfurie până când și-a dat seama că nu va fi în stare să-l mănânce. Noroc că trebuia să se ridice din când în când de pe scaun ca să-i servească pe ceilalți.

Olivia Daniels arăta foarte bine în rochia neagră de crep și cu bijuterii de aur cu diamante. Sporovăise tot timpul cu Ben, ca și cum nu ar fi observat prezența soțului ei, iar China era revoltată de o astfel de purtare. Era așezată în fața lui Ben, așa că-i putea studia reacțiile la asaltul Oliviei. Era fermecător și politicos, dar cu toate că nu putea citi nimic în ochii lui de chihlimbar, simțea că e încordat.

A vorbit mult cu Charles, fericită că putea să-i distragă atenția de la comportamentul soției lui. Povesteau despre pescuit când o remarcă a Oliviei i-a întrerupt brusc.

– Ce idee inovatoare, să-ți inviți servitorii la masă! Dragul meu Ben, trebuie să recunosc că ești foarte îngăduitor.

S-a lăsat brusc tăcerea în cameră, iar China s-a înroșit până în vârful urechilor de rușine, dorindu-și să poată să dispară. Ben o privea cu ochi reci; era evident că nu-l interesa ce se petrece.

– Ai grijă cum vorbești, Olivia! izbucnit Charles, luând apărarea Chinei.

Olivia a început să râdă, privindu-și soțul cu ochi răutăcioși.

– Vă puteți baza întotdeauna pe Charles, îi susține mereu pe cei asupriți, a spus ea ușor sarcastic.

Charles s-a înroșit și abia mai putea să-și controleze furia.

– Data viitoare n-o să te mai rog, Olivia, a avertizat-o el, furios.

– Oh, Charles, chiar ești amuzant, a răspuns ea, sigură că vorbele ei vor avea efectul scontat.

China și-a dus o mână tremurătoare la gură, lăsând furculița să-i cadă. Ura scenele de acest gen, mai ales cele în care oamenii

încercau să se rănească unul pe celălalt. Ben a privit-o, iar ochii i s-au întunecat.

– Olivia, cred că ar fi mai bine să mergi în camera ta, i-a spus el liniștit și autoritar.

Olivia s-a uitat la el, gata să-i răspundă, dar el o privea arogant, așa că n-a mai avut curajul să spună nimic. I-a aruncat Chinei și apoi lui Charles priviri pline de ură, s-a ridicat de la masă și a plecat, trântind ușa în urma ei.

– Ben, nu știu ce să-ți spun, a început Charles, stingherit. Apoi s-a întors către China. Nu pot decât să-mi cer scuze pentru comportamentul exagerat al Oliviei.

China a reușit să schițeze un zâmbet:

– Nu e vina ta, i-a răspuns ea, încercând să-l liniștească, șocată de durerea și rușinea pe care le citea în ochii lui.

– Poate că ar fi bine să-i duci niște cafea Oliviei, i-a sugerat Ben prietenului său.

Charles a sărit în picioare, fericit că are o scuză să poată pleca.

După plecarea lui Charles, China n-a avut curajul să-și ridice ochii. Și-a băut cafeaua repede, cu toate că era prea fierbinte, nerăbdătoare să plece și ea cât mai repede. Știa că Ben o privește.

– Biata China, a glumit el. Cina ta delicioasă a fost un dezastru.

– Nu mai contează, a spus ea.

– Te-a supărat cumva această scenă josnică? a zâmbit el.

– Cu siguranță, nu mi s-a părut atât de amuzantă cum ți se pare ție, a răspuns ea.

– Căsnicia lor nu merge prea bine acum, a remarcat Ben, indiferent. Nu părea că-i pasă prea mult. Sau poate că abia aștepta ca Olivia să fie liberă. China s-a încruntat. Olivia are o limbă ascuțită, n-o lăsa să te supere, a adăugat el.

– N-am să o las, a șoptit China.

– Mă bucur să aud asta. Oricum, nu te poți pune cu ea, are multă experiență. Și-a ascuțit dinții cu multe persoane nevinovate, așa ca tine. Ai fost drăguță cu Charles și asta a supărat-o.

– Dar nici nu-i pasă de el, a continuat China, mirată. De ce să se supere că am vorbit cu el?

– Pentru că ești tânără și frumoasă, iată două motive serioase.

– Tot nu înțeleg, a zis China, gândindu-se încă la complimentele pe care tocmai le primise. Ceea ce îi spusese nu avea nicio logică.

– Mai bine las-o baltă, a sfătuit-o el. Poate toate acestea au fost un avertisment, în cazul în care ai pus ochii pe frățiorul meu.

– Ești un prost! a șuierat ea, urându-l.

Dar el a ridicat din umeri.

– E foarte dureros când iubirea se transformă în ură. Tu încă n-ai învățat această lecție, i-a spus el nepăsător.

"Dar ce știi tu despre iubire?" ar fi vrut ea să-l întrebe, dar bineînțeles că nu i-a spus nimic. S-a ridicat în picioare și a început să strângă masa.

Charles a ajutat-o să spele vasele. Era foarte jenat de ceea ce se întâmplase la cină.

– Și eu și Olivia ne-am dat seama de mult că relația noastră s-a terminat, dar uneori e greu să renunți pur și simplu, i-a spus el, ștergând o farfurie.

– Dar tu o mai iubești? l-a întrebat China, simțind că e trist.

– Nu știu. Relația cu Olivia e ca și cum aș fi dependent de droguri. E o obișnuință de care am nevoie.

– Îmi pare rău, a șoptit ea. Părea destul de nejutorat și-l compătimea. Și ce o să faceți acum?

– Ea vrea să divorțeze, iar eu cred că e cea mai bună soluție pentru moment, a răspuns Charles. Îmi pare rău că a trebuit să fii și tu implicată în această situație jenantă.

– Nu-ți face griji, am un dar de a nimeri întotdeauna în situațiile cele mai jenante. China a început să râdă, iar apoi au terminat treaba, ca doi vechi prieteni.

China nu mai voia să dea ochii cu Ben, așa că imediat ce au terminat totul, s-a strecurat în camera ei. I-a spus lui Charles că o doare capul, iar el a părut că o înțelege. Dar, odată ajunsă în camera ei, nu mai avea stare. Era plină de energie. "Am nevoie de mișcare", își spuse ea, uitându-se pe fereastră. Era prea întuneric și prea frig afară ca să meargă la o plimbare, dar și-a amintit de piscină. Ben îi dăduse voie s-o folosească oricând dorea. Era exact ce avea nevoie: câteva ture de bazin o vor obosi destul și poate că astfel va putea dormi în sfârșit.

S-a dus în dormitor și a început să-și caute costumul de baie prin sertare. Și-a luat apoi halatul și a pornit spre piscină. Era foarte emoționată, de parcă ar fi încălcat toate regulile nescrise ale etichetei înotând la miezul nopții. A ajuns în seră fără să se întâlnească cu Ben, Olivia sau Charles, ceea ce era foarte bine. A aprins doar un bec, cel de deasupra bazinului.

A zâmbit în sinea ei. Singurătatea aceea era foarte plăcută. S-a așezat pe marginea piscinei și a sărit grațios în apa călduță. I-a luat doar câteva secunde pentru a se obișnui cu temperatura apei, care părea rece la început pe pielea ei fierbinte. A început să se bălăcească asemenea unui copil fără griji. Era minunat! S-a lăsat să plutească pe spate, privind stelele printre frunzele plantelor tropicale care umpleau sera. Se gândea la Ben, iar inima i se strângea de iubire.

Trebuia să plece cât mai repede de la Aspenmere Hall, iar

acest gând o umplea de tristețe. A început să înoate, încercând să se obosească. Trebuia neapărat să doarmă puțin, pentru că începuse să se simtă și să arate foarte rău. "Sau poate ar trebui să mă îmbăt", își spuse ea, apoi începu să râdă.

La un moment dat s-a simțit împăcată și, fără niciun motiv, destul de fericită. Se îndrăgostise pentru prima dată în viața ei. Se spune că e mai bine să iubești și să pierzi. Îl va pierde pe Ben Galloway, dar îl va iubi mereu, iar la acea oră din noapte asta n-avea prea mare importanță.

L-a zărit pe Ben câteva clipe mai târziu. Stătea în ușa serei și fuma. O privea pe ascuns. "Probabil crede că sunt nebună că înot și râd de una singură la ora asta", își spuse ea, iar sângele începu să-i fiarbă în vine, văzându-l.

– Ce faci aici? l-a întrebat, în timp ce stropea cu apă.

– Mă plimbam prin grădină și am văzut lumină, a răspuns el, apropiindu-se de marginea bazinului.

– Vino să înotăm împreună, l-a invitat ea.

– Nu vrei să fii singură? a zâmbit el.

– Nu neapărat. Am venit aici doar să fac o baie, nu ca să fiu singură, i-a explicat ea. Iar apa e perfectă, l-a încurajat.

Câteva minute mai târziu, Ben a sărit în apă și a înotat spre ea. Era un înotător foarte bun, iar trupul lui puternic înainta prin apă foarte repede și foarte ușor.

– Pari foarte fericită, a remarcat el.

– Sunt fericită pentru că nu mai îmi pasă, a spus ea râzând, privindu-l cu ochi strălucitori.

– Ești o norocoasă, atunci. Părea uimit de strălucirea ei și nu-și mai putea lua ochii de la ea. China, vreau să vorbim. Era foarte serios, iar China i-a întors spatele, panicată.

– Nu fi atât de serios, Ben – nu în seara aceasta, l-a rugat ea,

simțind că-i vine să plângă. E prea mult pentru mine. A vrut să se îndepărteze, dar el a prins-o de mână și a tras-o fără efort spre el.

– Va trebui să mă asculți, i-a șoptit el.

– Nu, a răspuns ea încet, îmbrățișându-l ca să se poată ține la suprafață. Mai bine sărută-mă! A rostit aceste cuvinte înainte să-și dea seama ce spune, exprimându-și astfel cea mai tainică dorință. N-a mai avut timp să dea înapoi, pentru că el a prins-o în brațe și a sărutat-o cu buze reci și pasionale, mângâind-o.

China s-a încolăcit în jurul lui, răspunzându-i la sărut cu o pasiune inocentă. Dar apoi i s-a făcut frică și s-a desprins din brațele lui. El a lăsat-o să plece, fără să încerce s-o ia din nou în brațe. Îl privea cu ochi mari, iar el i-a atins buzele cu un deget.

– Nu fi așa de șocată, micuțo. Tu ai vrut să te sărut, a glumit el, deși nu părea că-i pare rău pentru ce făcuse.

– Știu, și probabil că n-a fost o idee prea bună, a răspuns ea râzând, fără să înțeleagă de ce i s-a schimbat starea.

– Olivia și Charles pleacă mâine. Probabil și-au dat seama că vizita lor aici a fost o idee foarte proastă, iar Charles este foarte jenat de felul în care Olivia s-a purtat cu tine.

– Nu mai contează acum, a răspuns China. E prietenul tău și nu vreau să plece din cauza mea.

– Știu. Ben i-a zâmbit, apoi a adăugat: dar dacă Charles mai rămâne, cu siguranță se va îndrăgosti de tine.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. China îl privi uimită.

– Chiar nu înțelegi? Ești chiar atât de naivă încât să nu știi ce efect ai asupra bărbaților? întrebă el.

– Îți bați joc de mine? China se încruntă.

– Of, China, oftă Ben, mai în glumă, mai în serios. Ești întotdeauna pe poziție de apărare! I-a dat la o parte părul ud de pe față cu o mișcare senzuală și tandră. Charles s-a uitat doar o

dată la tine, la frumusețea și bunătatea ta, și nu și-a mai putut dezlipi ochii de tine. Inima ta curată strălucește, te face luminoasă. Pentru bărbați ca el, ești ca un far pe o mare agitată de furtună.

China s-a înroșit, jenată și flatată de complimentele lui. .

– Sunt sigură că vorbești ca să nu taci, spuse ea, încercând să nu-i tremure vocea.

– Iar eu sunt sigur că ți-ai dat seama că vorbesc serios. Dar mai bine povestește-mi despre James, i-a cerut Ben, aparent foarte liniștit.

China l-a privit, șocată de schimbarea bruscă de subiect. N-avea ce să-i spună despre James, inima ei era doar a lui.

– Îmi este foarte drag, i-a răspuns prevăzătoare, după o scurtă pauză.

– Drag? Ce sentiment mai e și acesta? a întrebat el, iar furia a început să crească în el. Dacă nu era atentă, poate o va face să-și mărturisească iubirea. Era foarte inteligent.

– Cred că asta nu te privește, i-a spus ea cu răceală.

– Aici te înșeli. Acum mă privește și pe mine. Spune-mi, China, gândul la James te face să pari atât de visătoare și de absentă, de fiecare dată când crezi că ești singură? Vocea lui era disprețuitoare, plină de furie. Iar vântul de toamnă șuiera afară, izbind geamurile serei.

China a pălit. Oare era așa de ușor să citească totul pe fața ei? Oare și-a dat seama că-l iubește?

– Și dacă ar fi așa? a murmurat ea, fără să mintă, dar și fără să-i spună tot adevărul. Tu nici măcar nu știi ce e iubirea! a adăugat ea, plină de durere, lovindu-l pentru că o rănea.

Ben a început să râdă.

– Cel puțin, acum ne apropiem de adevăr. Nu crezi că "a iubi"

e mult mai bine spus decât "mi-e drag"?

China și-a dat seama că înțelesese greșit vorbele ei. Credea că-l iubește pe James, ceea ce însemna că nu știa nimic despre sentimentele ei față de el. Nu va putea astfel să afle adevărul.

– Mă doare! a protestat ea. Degetele lui o strângeau tot mai tare de umeri, ca și cum ar fi vrut să-i frângă oasele fragile.

– Aș vrea să te ucid, a spus el, iar vocea lui era lipsită de orice expresie, dar i-a dat drumul imediat.

China l-a privit, înspăimântată. Era evident că se lupta cu el însuși, iar asta îl devasta.

– De ce? a șoptit ea, șocată de violența lui.

– Nici măcar tu nu ești atât de naivă să nu-ți dai seama, i-a răspuns Ben misterios, apoi și-a trecut mâna prin părul ud, cu un gest plictisit.

– Ești nebun, a hotărât ea, dând din cap. Dar nu putea să-și ia ochii de la mișcările grațioase și puternice ale trupului său.

– Cred că ai dreptate. Și, apropo, o să plec și eu mâine. Am avion după-amiază.

Această veste a fost ca o lovitură sub centură, iar el părea atât de relaxat.

– Pleci? Unde? Și pentru cât timp? l-a întrebat dintr-o suflare.

– De ce ești atât de șocată? O să-i fie oare dor de mine, China? Nu vorbea serios, dar a simțit că așteaptă răspunsul ei cu nerăbdare, ca și cum era foarte important pentru el.

– Să-mi fie dor de un vânzător de sclavi ca tine? Nu prea cred. A încercat să glumească, dar era îngrozită că o să-și dea pe față sentimentele. Reușise doar să-l insulte.

El nu i-a răspuns nimic, dar a continuat s-o fixeze cu ochi reci și strălucitori. Ea a înghițit în gol. Simțea că i se sfâșie inima și aproape ar fi vrut să-l impore să n-o părăsească.

– Ai afaceri de rezolvat?

– Da, a răspuns el scurt. Și pentru că e evident că ești foarte interesată, o să-ți spun și unde. Plec în Egipt, s-a scos la vânzare un teren acolo și am de gând să-l cumpăr. Mulțumită?

– O să dureze mult?

El a dat din umeri:

– Cred că vreo lună, sau poate mai mult. Dar de unde acest interes brusc? Credeam că o să te bucuri că plec. O să se mute James aici cât timp o să fiu plecat? a întrebat-o cu o voce sardonică.

– Am întrebat ca să știu ce să le spun celor care te sună, să știu cum fac cu mâncarea și lucruri de acest gen... a răspuns ea vag, simțindu-se atât de tristă și de nefericită, încât abia mai putea vorbi.

– Nu-ți face griji, o săți anunț din timp revenirea mea, ca să poți să scapi de iubitul tău. Iar pentru cei care mă sună, o să-ți dau toate instrucțiunile înainte să plec. Ben a înotat spre marginea piscinei și a ieșit din apă.

China a închis ochii. Nu voia ca el să plece, nu acum, când între ei lucrurile nu mergeau bine. L-a strigat încet, iar el s-a întors spre ea. Tandrețea din ochii lui i-a atins inima.

– Ce mai e acum? Vocea lui era indiferentă. N-avea niciun rost să continue.

– Nimic... Îmi pare rău. I-a întors spatele și a continuat să înoate. Mai erau atât de multe lucruri de spus, atâtea lucruri care trebuia clarificate. S-a dus până în capătul bazinului, apoi s-a întors. Voia să discute cu el, voia să mai încerce o dată. Dar rămăsese singură. Ben plecase, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

I-a fost foarte greu să doarmă în acea noapte, cu toate că era

foarte obosită de la înot. Ben urma să plece, iar ea nu știa dacă va putea rezista atâta timp fără el. Simțea că e la capătul puterilor. Toată această situație dureroasă îi întinsese nervii la maximum.

Ben credea că era îndrăgostită de James, iar această idee i se părea chiar amuzantă, într-un fel. "Trebuie neapărat să plec de aici", își spunse ea cu disperare, înainte să adoarmă.

La ora șapte a trezit-o ceasul. Se simțea atât de obosită și de deprimată, încât nici măcar dușul rece n-a avut vreun efect. S-a îmbrăcat și apoi s-a dus în bucătărie să dea drumul la filtrul de cafea, târându-și picioarele. Primise instrucțiuni cu o seară înainte ca la ora șapte și jumătate să ofere cafea oaspeților lui Ben. China a pregătit două tăvi, una pentru Olivia și Charles, iar una pentru Ben. "Iată avantajele faptului de a fi menajeră", își spuse ea cu durere, în timp ce deschidea ușa de la grădină pentru ca Noroc să poată ieși.

În timp ce aștepta să fie gata cafeaua, și-a aranjat puțin părul și l-a prins cu un elastic. Și-a privit pantalonii uzați și puloverul vechi, dar n-avea niciun chef să se schimbe cu ceva mai drăguț. Nu putea să-și facă griji de felul cum arăta, nu în acea zi, ziua în care Ben urma să plece.

Cafeaua era gata. A umplut ceștile și a hotărât să le ducă mai întâi în camera lui Charles și a Oliviei. A urcat cu grijă scara principală, dar s-a oprit când a ajuns în dreptul camerei lui Ben. Ușa s-a deschis, iar din cameră a ieșit Olivia Daniels, cu părul deranjat, încheindu-se la halat. Când a văzut-o pe China cu tava, a început să zâmbească.

– Ce bine că ai adus cafea, a spus Olivia scurt. Apoi, fără să mai adauge ceva, a luat tava din mâinile Chinei și, fără să-i mulțumească, a dispărut în camera ei.

China s-a lipit de balustrada din lemn, simțind că i se face rău.

Era destul de evident ce se întâmplase. Olivia Daniels își petrecuse noaptea cu Ben, în timp ce soțul ei, prietenul cel mai bun al lui Ben, dormise singur în camera de alături. Erau amanți, iar astfel se adeverea suspiciunea Chinei. A început să tremure din tot corpul și și-a dus mâna la gură într-un gest disperat.

Cum a putut Ben s-o sărute atât de pasional cu o seară înainte, știind că o să-și petreacă noaptea în brațele alteia?

A fugit pe scări în jos, cu ochii plini de lacrimi și cu inima sfâșiată de durere, întrebându-se cum putea fi îndrăgostită de un bărbat atât de rece și fără inimă.

Capitolul 7

Trei săptămâni și câteva zile mai târziu, China cobora din avion pe aeroportul din Atena. Îl căuta din priviri pe James, dar nu-l vedea niciunde. Spera că n-a uitat că sosește în acea zi, pentru că nu prea îi surâdea ideea să caute un taxi cu toate bagajele după ea și să ajungă singură la hotel. Dar după ce a trecut de controlul pașaportului, l-a văzut într-un colț, făcându-i cu mâna. Ea a zâmbit, iar după ce a terminat cu toate actele, s-a grăbit spre el, fericită că îl vede din nou.

– Ce bine că ți-ai amintit! i-a spus ea zâmbind.

– Cum să nu-mi amintesc? A sărutat-o prietenește pe obraz și apoi a privit-o din cap până-n picioare. Parcă ai mai slăbit, a comentat el.

– Cred că ți se pare, a mințit ea, când de fapt știa că slăbise în ultimele săptămâni.

– Hai să-ți luăm bagajele, apoi te conduc la hotel. Nu era genul de persoană care să piardă timpul cu discuții inutile, așa că i-a luat valizele și au mers la mașină, o decapotabilă albă. A pus valizele în portbagaj, iar pe ea a așezat-o pe scaunul din față.

– Ce mai faci, James? l-a întrebat ea când mașina a pornit,

îndepărtându-se de aeroport.

– Foarte bine, nu mi-a fost niciodată mai bine. Vrei să-ți spun un secret? Sunt îndrăgostit, i-a mărturisit el bucuros.

China a fost surprinsă puțin, dar era foarte fericită pentru el.

– Mă bucur foarte mult pentru tine. O cunosc? Sau este grecoaică?

– Nu, nu e grecoaică și s-ar putea s-o cunoști, dar deocamdată nu pot vorbi despre acest subiect, nici măcar cu tine, draga mea China. Așa că o să-ți spun doar că e foarte frumoasă și sunt sigur că o să-ți placă și ție.

– Și eu sunt convinsă, a zâmbit China. Dar m-ai făcut așa de curioasă! Când o s-o cunosc?

– Nu știu, dar sper că în curând, a răspuns James enigmatic.

– Dar s-a petrecut totul foarte repede, a continuat China, privindu-l cu ochi suspicioși.

– N-o să mă păcălești, să știi! a râs James. Nu ți-aș fi spus nimic, dar simțeam că explodez dacă nu spun cuiva. Dar tu ce mai faci? Povestește-mi tot ce s-a mai întâmplat de ultima dată când ne-am văzut. Și de ce ești atât de palidă și de slabă?

Erau prea multe întrebări la care nu putea răspunde.

– Sunt foarte bine și nu mi s-a mai întâmplat nimic deosebit. Și, în plus, nu e prea drăguț din partea ta să-mi spui că sunt palidă și slabă!

– Iartă-mă, draga mea, dar îmi fac griji pentru tine. Dar Ben, ce mai face?

China a înghițit în gol. Chiar și rostirea numele lui o durea.

– Cred că e bine. Nu l-am mai văzut de ceva timp, e plecat în Egipt, a adăugat ea repede, sperând că vocea n-o va trăda.

– Cum a reacționat? Mă refer la faptul că ai renunțat la slujbă, a întrebat James.

China s-a înroșit foarte tare, și era fericită că James trebuia să fie atent la drum și n-o putea privi.

– Nu a fost prea încântat, dar n-a avut ce să facă. Era o minciună, bineînțeles. Nici nu știa măcar dacă Ben aflase încă de plecarea ei, dar nu putea să-i spună asta lui James. Și-a amintit de bilețelul pe care i-l lăsase lui Ben, rușinată de lașitatea de care dăduse astfel dovadă.

Când au ajuns în centrul Atenei, mașina s-a abătut de la drumul principal și a cotit pe o alee umbrită de copaci.

– Am ajuns! James a sărit din mașină să-i deschidă ușa. Opriseră în fața unui hotel destul de mare, foarte modern și elegant, cu o grădină imensă în față, prin care erau împrăștiate mese albe de metal, cu umbrele colorate, și scaune asortate.

James a luat-o de mână și a condus-o prin grădină, până interiorul hotelului. Era destul de gol și liniștit, chiar puțin cam mohorât.

– L-am reamenajat în întregime, i-a spus James cu mândrie, iar China început să privească în jur cu atenție.

Apoi i-a arătat totul. Când au terminat, Chinei îi era foarte cald, îi era sete și se simțea amețită. Nu mai putea continua așa, dar nu voia să-i taie elanul lui James, care era foarte entuziasmat. Dar el i-a citit imediat gândurile.

– Of, Doamne! Te rog să mă ierți! Cred că ești moartă de sete după atâta drum, iar eu nici măcar nu te-am lăsat să stai puțin jos. M-am lăsat purtat de val. Apoi au urcat la etaj, unde erau apartamentele. A condus-o într-o cameră mobilată foarte modern și elegant.

– Ce vrei să servești? a întrebat-o el.

– Un ceai și un sandviș, te rog, a răspuns China imediat, pentru că-i era foarte foame, iar apoi s-a dus la fereastră.

– Dorința ta e poruncă pentru mine. Mă întorc într-un minut, iar între timp simte-te ca acasă. Și a plecat înainte ca ea să-i mai spună ceva, făcând-o să zâmbească. Era atât de diferit de Ben.

A privit orașul pe fereastră, traficul, dar totul era deformat de căldură. S-a simțit dintr-o dată foarte singură. "Ce caut eu aici?" s-a întrebat."Oare chiar am bătut atâta drum doar ca să scap de Ben?" A simțit că o să izbucnească în lacrimi, dar, din fericire, James s-a întors repede cu o tavă în mână, distrăgându-i astfel atenția.

A băut ceaiul și a mâncat aproape tot sandvișul, cu toate că gândul la Ben i-a stricat pofta de mâncare, și l-a ascultat pe James.

– Mă bucur foarte mult că ai venit aici în vacanță, înainte să te hotărăști ce o să faci în continuare, i-a spus el, umplându-i din nou cana cu ceai.

– Și eu mă bucur. Și-mi pare foarte bine să te văd din nou, a răspuns ea, străduindu-se ca vocea să-i sune normal. Când o să deschizi hotelul? Acest subiect era neutru, așa că a hotărât să vorbească cât mai mult despre asta.

– Cam într-o lună. Saul, partenerul meu, e plecat în Statele Unite acum și se întoarce cam în două zile. Apoi mai avem nevoie de vreo două săptămâni pentru pregătirile finale, așa că ai destul timp să te hotărăști, a adăugat el, foarte convingător.

China a zâmbit și și-a terminat ceaiul. Chiar dacă era singura ei opțiune, nu voia să ia o decizie pripită, așa cum făcuse cu ultimele două slujbe. S-a ridicat în picioare, foarte obosită.

– James, dacă nu te superi, aș vrea să mă odihnesc puțin. Sunt foarte obosită, după atâta drum.

James a sărit și el în picioare și a dat din cap.

– O să te conduc în camera ta. A dus-o într-un apartament la același etaj, promițându-i să vină s-o ia la cină.

China a intrat în dormitor. Jaluzelele erau trase, iar în cameră era o răcoare plăcută. A făcut un duș scurt, răcorindu-și trupul înfierbântat, apoi a îmbrăcat un halat de baie. Cu câteva ore înainte, tremura în ploaie în Anglia. S-a întins apoi în pat și, fără să vrea, a început să se gândească la ce se petrecuse la Aspenmere Hall.

După ce a văzut-o pe Olivia ieșind din dormitorul lui Ben, simțea nevoia să iasă cât mai repede din casă, nu mai putea rămâne acolo nici măcar un minut. A luat o haină și a fugit afară, ca și cum era urmărită de demoni. A luat-o prin grădină, printre copacii goi, cu răsuflarea tăiată și înecându-se de plâns. Credea că o să moară de durere. A hoinărit pe afară ore întregi, era un haos în mintea ei, fără să-și dea seama cum trece timpul. S-a întors acasă doar pentru că a început să plouă.

L-a găsit pe Ben foarte furios. Era trecut de ora douăsprezece, iar Olivia și Charles plecaseră deja.

– Pe unde naiba umbli? a întrebat-o el furios, privind-o cu ochi reci cum tremură, udă din cap până-n picioare.

Inima a început să-i bată mai tare când l-a văzut și și-a blestemat slăbiciunea, uimită de o astftel de reacție chiar și acum când era atât de supărată. Atracția față de el era mai puternică decât voința ei, și problema era că iubirea nu dispărea așa, pur și simplu. Era în sufletul ei pentru totdeauna.

– Am fost afară, i-a răspuns scurt, privindu-i gura.

– Ești plătită să fii aici când am nevoie de tine, a izbucnit el și era evident că abia se mai putea controla. Dacă doamna Stephenson n-ar fi venit ...

– De ce nu mă concediezi, dacă nu ești mulțumit de mine? i-a tăiat ea vorba.

Ben a luat-o atunci de mână, simțind că e rece și că nu-i mai

pasă.

– Ce ai pățit? Ești bolnavă? Grija lui a făcut-o să se simtă și mai rău.

– M-am săturat de tine, i-a răspuns ea răspicat. De ce nu mă lași în pace? Dacă vrei să plec, o să plec, dar hotărăște-te odată!

El i-a dat drumul, știind că n-o să poată scoate nimic mai mult de la ea. Iar ea a rămas închisă în cameră toată ziua.

Nici acum nu putea crede că e genul de bărbat care să aibă o aventură cu soția celui mai bun prieten. Era exact ca toți ceilalți bărbați, ca și domnul Cencelli. Crezuse că e diferit, sperase chiar că o va iubi într-o zi. Ce glumă bună!

L-a mai văzut puțin pe Ben înainte să plece, pentru că el insistase în această direcție. S-a prefăcut că e fericită și zâmbitoare, pentru că se temea că-și va schimba planurile dacă va rămâne în camera ei și va refuza să-l vadă. Se purtase foarte frumos, și-a cerut scuze pentru comportamentul ei de mai devreme, spunându-i că-i era rău de la mâncare. Ben a crezut-o până la urmă. I-a dat toate instrucțiunile necesare și i-a promis că va suna. China i-a zâmbit și a vorbit normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar simțea că înnebunește, o durea inima pentru că știa că aceea va fi ultima dată când îl vede. Avea de gând să plece de la Aspenmere Hall înainte ca el să se întoarcă din Egipt.

El ar fi vrut s-o sărute, s-o atingă, s-o strângă în brațe, știa și ea acest lucru, dar a evitat intenționat orice contact fizic și s-a prefăcut că nu înțelege aluziile. El a înțeles până la urmă mesajul și s-a enervat. Restul conversației a fost strict la obiect.

Apoi a plecat supărat, iar China a simțit că i se sfâșie inima când mașina lui a demarat. A anulat întâlnirea cu James și și-a petrecut restul zilei în pat, privind tabloul și gândindu-se la ce va face.

A fost destul de simplu să aranjeze totul și să plece de la Aspenmere Hall. James a zburat la Atena la o săptămână după plecarea lui Ben, iar China l-a sunat să-l întrebe dacă mai e valabilă oferta de serviciu pe care i-o făcuse cu ceva timp în urmă. El s-a bucurat s-o audă, dar a fost și surprins. Fără să o întrebe mai multe, i-a propus să meargă la el într-o vacanță și să vadă cum stau lucrurile acolo. Și-a împachetat lucrurile în cutii și le-a lăsat, împreună cu Noroc, în grija doamnei Stephenson până la întoarcere. I-a scris o scurtă scrisoare lui Ben prin care-l anunța că își dă demisia. Apoi s-a mai uitat o dată prin casă înainte să plece. Și-a dat seama că începuse să iubească acea casă, dar totul era ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Iar acest lucru era trist.

Știa că era laș din partea ei să plece așa, când Ben nu era acasă, dar n-avea de ales în această situație. Iubirea care o simțea pentru el o îngrozea, era prea vulnerabilă și prea ușor de rănit. El n-o iubea, probabil că o iubea pe Olivia Daniels. Știind aceste lucruri, n-ar fi putut trăi cu el în aceeași casă, să-l vadă în fiecare zi. Ar fi însemnat să sufere fără rost, așa că iat-o acum în Atena, la mii de kilometri distanță de Ben și de Aspenmere Hall, dar nu-i era deloc mai ușor.

S-a îmbrăcat cu indiferență pentru cină. Nu-i era foame, dar știa că trebuie să facă un efort de dragul lui James. S-a machiat puțin, s-a îmbrăcat într-o rochie verzuie de bumbac și cu o jachetă asortată, și-a lăsat părul pe spate. Era o seară foarte călduroasă. S-a uitat pe geam în timp ce își prindea o brățară la mână, și a văzut că orașul se trezește la viață. S-a gândit, plină de speranță, că poate acolo viața va fi o aventură, și a încercat să-și alunge tristețea care o copleșea.

S-a întâlnit cu James la lift și s-au dus la un restaurant în cealaltă parte a orașului. China și-a dat seama că apetitul i-a

revenit puțin, iar James s-a străduit din răsputeri s-o facă să râdă. A ajutat și băutura tradițională. China a băut destul de mult, fără să-și dea seama cât e de tare. S-a trezit doar că râde fără motiv. James îi vorbea plin de entuziasm despre planurile lui cu hotelul, iar ea îl asculta cu atenție.

– Dacă o să accept slujba pe care mi-o oferi, ce anume am de făcut? l-a întrebat ea, dându-și seama că gândul de a rămâne la Atena îi surâdea din ce în ce mai mult.

– Bună întrebare, a râs James. O să ai de făcut tot felul de lucruri: muncă de secretariat, supravegherea angajaților, acte, cam tot ce implică conducerea unui hotel.

– O treabă serioasă, a adăugat China, sorbind din cafeaua delicioasă.

– Așa e. Va fi așa doar până punem treaba pe picioare, dar o să fii bine plătită, iar unul din apartamentele de la etaj va fi al tău. Am nevoie de cineva care să știu că va munci serios, cineva în care să pot să am încredere, preferabil un prieten, așa ca tine, a încheiat el.

– O să mă gândesc serios la propunerea ta, a promis China. Era o o ofertă ideală, trebuia să recunoască. Va avea atât de multă treabă, încât nu va avea niciun moment timp să se gândească la Ben. Era exact ce avea nevoie, dar de ce ezita atât de mult?

Când s-au întors la hotel, s-a scuzat și s-a dus imediat la culcare. Spre surprinderea ei, a adormit imediat și nu s-a trezit până dimineață, când zgomotul de afară i-a deranjat visele. Era destul de ciudat să audă atâta gălăgie, deoarece casa lui Ben era atât de liniștită. Singurul lucru care ar fi putut-o deranja acolo era ciripitul păsărilor sau crengile copacilor din apropiere.

A mai rămas puțin în pat, nu era nerăbdătoare să-și înceapă ziua. Capul îi era încă plin de visele din timpul nopții, toate

despre Ben. Îl visa în fiecare noapte. A închis ochii, iar chipul lui i-a apărut în minte – figura bine cunoscută, ochii strălucitori, de o culoare ciudată, gura frumos conturată, care se încorda când era nervos sau plin de pasiune. Imaginea era atât de vie, încât și-a acoperit fața cu o pernă și i-a strigat numele.

Dar trebuia să se trezească și să facă un duș. Și-a strâns părul într-un coc la spate și s-a îmbrăcat într-un costumaș alb din bumbac, cu sandale fără toc. Nu s-a machiat prea mult, și-a dat doar cu puțin rimel ca să-și accentueze ochii, apoi a ieșit din cameră să caute niște cafea.

James servea micul dejun și vorbea la telefon în salonul unde au băut ceai cu o zi înainte. I-a făcut semn să intre și i-a arătat o tavă din fața lui, fără să întrerupă conversația la telefon, pe un ton foarte oficial. China și-a turnat cafea într-o ceașcă și a început să se uite prin cameră. Era rece și stilată, dar puțin cam impersonală pentru gusturile ei.

După ce a băut cafeaua, a luat o piersică din bolul de pe masă și a început s-o curețe cu un cuțit. James a terminat de vorbit la telefon și s-a întors spre ea, zâmbitor.

– Ai dormit bine? a întrebat-o, în timp ce umplea din nou cești le de cafea.

– Surprinzător de bine, chiar. Am adormit imediat – probabil că am băut destul de mult. A început să râdă, gândindu-se cât de relaxat și de fericit arăta James. Se simțea foarte norocoasă că-l are prieten.

– Ce ai de gând să faci azi? a întrebat-o el.

– Nu știu, nu mi-am făcut încă niciun plan. Ai nevoie de ajutor pe aici? Abia aștepta să-l răsplătească pentru că a invitat-o în vacanță la el și că i-a oferit chiar și o slujbă.

– Dar parcă tu erai în vacanță, i-a reamintit el râzând.

– Știu, dar pot să-ți dau o mână de ajutor dacă ai nevoie.

– Păi, de fapt ... James părea destul de încurcat. Am vreo treizeci de scrisori de bătut la mașină. Voiam să sun la o agenție și să cer pe cineva să mă ajute, dar la ora zece am niște interviuri pentru postul de asistent și...

– Ok, ok, am înțeles ... l-a întrerupt China, dar nu se putea abține să nu râdă, văzându-i figura neajutorată. Ești copleșit de treburi, iar eu sunt fericită să te pot ajuta.

– Speram să fie așa, a recunoscut James, deși n-am îndrăznit să te rog nimic.

China s-a strâmbat și și-a aprins o țigară, bucuroasă că are cu ce să-și ocupe dimineața. Simțea că timpul trece foarte greu pentru ea, dacă n-are nimic de făcut.

James i-a adus o mașină de scris și tot ce avea nevoie, și le-a așezat pe o masă pe balcon, pentru ca astfel China să profite de soarele blând al dimineții în timp ce lucrează. China a fost foarte încântată de această idee, pentru că astfel putea să mai arunce câte o privire asupra mulțimii și poate chiar să se bronzeze puțin.

A terminat toate scrisorile cam în două ore și a făcut o pauză de cafea, timp în care a urmărit cum doi tineri schimbau apa din piscină. Cântau și țipau unul la altul, făcând semne cu mâinile. China i-a privit până când unul din ei i-a observat prezența și i-a spus ceva în greacă. China s-a înroșit până în vârful urechilor, i-a făcut și ea cu mâna, dar a hotărât că era timpul să se întoarcă la treabă.

La prânz, James a luat-o cu el la o întâlnire de afaceri, după care ea a rămas în oraș să viziteze magazinele. Nu avea de gând să cumpere nimic, voia doar să se uite.

O săptămână a trecut pe nesimțite, iar ea a început să se adapteze cu Atena. Zilele semănau foarte mult între ele, dar avea

nevoie să urmeze un program prestabilit în tot ce făcea. Era ocupată tot timpul: dimineața lucra cu James, apoi luau prânzul împreună, iar dacă nu mai avea nevoie de ajutorul ei după aceea, se ducea să viziteze orașul, pe plajă sau prin magazine, încercând să cunoască mai bine orașul.

Într-o zi a crezut că l-a văzut pe Ben pe stradă. Nu era el, bineînțeles, dar semănau foarte bine, mai ales în lumină. Bărbatul aștepta la semafor să treacă strada. Era îmbrăcat într-un costum negru, era brunet, înalt și musculos. Chinei i s-a oprit inima în piept când l-a văzut, pentru că era convinsă că este Ben. Credea că o să se sufoce, iar inima îi bătea nebunește în piept. Dar apoi el s-a întors cu fața la ea, probabil a simțit că e privit cu insistență, dar nu era Ben. Era un bărbat ca oricare altul, nici măcar nu era drăguț, îi lipsea frumusețea aceea masculină care-l făcea pe Ben unic. S-a îndepărtat repede, fără să observe privirile curioase ale bărbatului. Acest incident a bulversat-o și i-a rămas în minte multe zile după aceea.

Într-o dimineață, după o noapte în care l-a visat tot pe Ben, a aflat vești despre el. Lua micul dejun cu James, iar acesta o privea destul de ciudat.

– De ce ești atât de serios în această dimineață? Sper că n-ai primit vești proaste, i-a spus ea, zâmbind.

Totul mergea atât de bine cu pregătirea hotelului pentru deschidere, încât James i-a mărturisit într-o zi că uneori se teme să nu se întâmple vreo nenorocire. I-a spus că totul decurge prea bine. Ea a râs de el și l-a sfătuit să nu se îngrijoreze. Dar cuvintele lui i-au rămas în minte și au făcut-o să-și dea seama cât de mult însemna pentru el succesul acelei acțiuni.

De atunci, se ruga în fiecare seară pentru succesul lui. Așa că atitudinea lui din acea dimineață a făcut-o imediat să se gândească

la ce era mai rău.

– N-am primit nicio veste proastă. M-a sunat Ben. A vorbit cu un ton foarte natural, dar pentru China a fost un șoc. S-a înecat cu cafea și aproape a scăpat cana din mână.

– Din Egipt? a reușit să întrebe ea, tușind.

– Nu, s-a întors în Anglia, i-a spus James, calm. Era foarte îngrijorat pentru că nu știa unde ești, așa că i-am spus că ești aici. Sper că nu te deranjează.

– Nu, nu, nu mă deranjează, s-a bâlbâit ea. Deci Ben știa unde e acum. Dar nu conta, pentru că luase hotărârea să nu-l mai vadă niciodată. Cu toate acestea, era șocată și i-a luat un timp să își vină în fire.

Dar James o privea ciudat. A tras aer în piept, pentru că acum știa de ce era prost dispus.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul, dar faptul că am plecat de la Aspenmere Hall a fost foarte dureros, încă nu pot vorbi despre asta fără să izbucnesc în plâns, i-a spus ea, sperând că el o va înțelege. El a luat-o de mână și a început să i-o mângâie.

– Cred că înțeleg foarte bine. Îl iubești pe Ben. China a tresărit, dar el i-a zâmbit. Mi-am dat seama din dimineața în care am venit să te văd. Și atunci am știut că n-am nicio șansă cu tine, a spus el cu durere. Cu toate acestea, m-am mirat foarte mult când m-a sunat disperat să mă întrebe dacă nu cumva știu unde ești.

China a rămas tăcută, șocată că iubirea ei pentru Ben era atât de evidentă. Nu-i venea să creadă că Ben era îngrijorat din cauza ei. Știa din experiență că James avea tendința să exagereze puțin lucrurile.

– Ce mai face? l-a întrebat ea, deși conversația o făcea să sufere.

– Ca de obicei. Se pare că a încheiat mai repede afacerea în Egipt, cu toate că nu părea prea mulțumit. Ben e o enigmă, după cum bine știi și tu.

– Sunteți apropiați? l-a întrebat ea, avidă de noutăți. Nu mai vorbise despre el de foarte mult timp, iar James i-a stârnit din nou curiozitatea.

– Eram foarte buni prieteni în copilărie, dar Ben a fost mereu mai singuratic din fire. Era foarte secretos, și puțini îl cunoșteau cu adevărat – așa sunt oamenii puternici. Ne-am îndepărtat când ne-am dus la facultate. După ce a ternimat, a plecat în lume să călătorească și nu ne-am mai văzut trei ani. Așa că nu cred că suntem foarte apropiați. Dar de ce întrebi?

– Mă gândeam doar că sunteți atât de diferiți, a spus ea într-o doară, dar de fapt toate aceste lucruri pe care le-a aflat despre Ben erau foarte prețioase pentru ea.

– Nu știu dacă ar trebui să mă simt flatat sau nu, a spus James cu răceală. Apoi s-a ridicat în picoare și s-a uitat la ceas. Trebuie să plec, în zece minute am o întâlnire.

– Ce-mi dai de făcut azi? l-a întrebat China în timp ce el și-a luat haina și a început să-și caute cheile de la mașină.

James s-a gândit puțin, apoi i-a spus:

– Nu-mi vine nimic în minte acum. Așa că poți să-ți iei liber în dimineața asta, o meriți din plin. Poți chiar să te prefaci că ești în vacanță, a adăugat el zâmbind.

Apoi a plecat, lăsând-o pe China să termine singură micul dejun. Ea a hotărât să meargă prin magazine, un lucru care i se părea de fiecare dată fascinant. Nu înțelegea de ce, dar se simțea singură în acea dimineață. Poate discuția despre Ben a făcut-o să fie melancolică.

O jumătate de oră mai târziu a plecat de la hotel, după ce s-a

schimbat într-o pereche de blugi și un tricou albastru fără mâneci. Și-a pus poșeta pe umăr și a pornit într-o parte a orașului pe care încă n-o explorase. A petrecut o dimineață plăcută, fără să facă ceva deosebit. Era foarte cald afară, iar străzile erau prăfuite și aglomerate. Privea oamenii cum merg care încotro, îmbibându-se de atmosfera orașului.

Pe la prânz, se simțea foarte obosită și-i era foarte cald. A găsit o cafenea și s-a trântit într-un scaun, fericită că nu mai trebuie să stea în picioare. A comandat un sandviș și o limonadă rece. Era visătoare și cu mintea în altă parte, așa că n-a observat că se apropie cineva de ea.

– Deranjez dacă mă așez cu tine la masă? Vocea aceea răgușită îi era foarte familiară, așa că a ridicat capul și a observat că lângă ea stă ultima persoană pe care se aștepta s-o întâlnească acolo: Ben.

Capitolul 8

I se părea că visează și-i era teamă că o să leșine. A scăpat sandvișul și s-a prins cu mâinile de marginea mesei, pentru că totul se învârtea în jurul ei.

Ben n-a mai așteptat răspunsul ei, și-a tras un scaun la masă și a comandat o cafea unui chelner care trecea pe acolo. China îl privea și inima îi bătea să-i iasă din piept.

– Arăți de parcă ai văzut o fantomă, a remarcat el ironic, iar ochii aurii îi studiau fața palidă.

– Cum ... când ai ajuns aici? a murmurat ea, sorbindu-l din priviri. Părea obosit, iar umerii îi erau încordați, semn că nu mai dormise de ceva timp.

– Am ajuns azi-dimineață. Cu avionul, i-a răspuns el foarte natural.

– De ce ai venit? l-a întrebat ea, abia abținându-se să nu-i sară în brațe și să-i spună ce dor i-a fost de el. "Oh, Doamne, ce dor mi-a fost de el", și-a dat brusc seama, chiar dacă n-o va iubi niciodată, chiar dacă avusese o aventură cu Olivia Daniels.

– Am venit să-l văd pe James și să vizitez hotelul. Se poate spune că am venit să văd dacă investiția mea a dat roade. Ea n-a

înțeles răceala din vocea lui.

Ar fi vrut să spună că venise s-o vadă pe ea. Cu toate că acesta era doar un vis nebunesc, cuvintele lui au rănit-o.

– Cum adică investiția ta? l-a întrebat curioasă. James și Saul sunt proprietarii hotelului. Vocea ei era tăioasă. Era atât de ciudat că puteau avea o astfel de conversație obișnuită, după tot ce se petrecuse între ei. Se întreba cu durere dacă fuseseră vreodată altceva în afară de cunoștințe foarte politicoase.

– Să înțeleg că James nu ți-a spus toată povestea?

– Care poveste? China avea o presimțire.

– Eu i-am împrumutat banii de care avea nevoie pentru hotel. Douăzeci și cinci la sută din acțiuni sunt ale mele, i-a răspuns Ben. China era foarte surprinsă și nu știa ce să spună. Oare de ce nu-i spusese James nimic? Ben o privea insistent. Nu știai?

Ea a dat din cap fără să spună nimic. După o scurtă pauză, el a întrebat-o:

– De ce naiba ai fugit de mine? Era foarte supărat, iar ochii lor s-au întâlnit.

– Ți-am explicat în scrisoare, i-a spus ea.

– N-am înțeles nimic din bucata aceea nenorocită de hârtie.

Cuvintele lui o dureau, așa că s-a dat înapoi ca un copil speriat. Voia să-l rănească, așa cum și el o rănise.

– Dar era totul foarte clar, a izbucnit ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui cu asta? a întrebat el, total nepăsător la privirile curioase ale celor din jur.

– Nu încerca să mă intimidezi, nu vei reuși de data asta, i-a spus China cu răceală și s-a ridicat în picioare. Și acum, te rog să mă scuzi ...

A plecat de la masă fără să se uite înapoi. Era și ea surprinsă de calmul ei. Dar nu vedea pe unde merge, pentru că ochii îi erau

plini de lacrimi. De ce a venit? Ca să-i distrugă liniștea fragilă pe care și-o câștigase atât de greu? Ar fi trebuit să își dea seama că nu putea să plece pur și simplu de la Aspenmere Hall.

O mașină neagră s-a oprit lângă ea. Ben a deschis ușa din dreapta.

– Urcă! Tonul lui era implacabil

– Du-te naibii! i-a spus ea, întorcându-i spatele.

– Urcă în mașină, China! a repetat Ben. Acum! Era ceva amenințător în vocea lui, ceva care-i spunea că dacă nu va face ce i se spune, va fi mai rău pentru ea.

Așa că a urcat speriată în mașină. Abia a avut timp să închidă ușa în urma ei, că mașina a demarat, scârțâind din pneuri. A stat nemișcată și fără să spună nimic, cât mai departe de el. Ben a privit-o o dată, dar nu i-a spus nimic. Mergeau undeva spre suburbiile orașului, iar el conducea ca un adevărat profesionist în traficul aglomerat.

Tăcerea dintre ei s-a transformat treptat într-o tensiune de nesuportat, iar China voia să țipe. Din fericire, mașina a încetinit, apoi s-a oprit la marginea unui drum pustiu. L-a privit temătoare pe Ben, dar el privea înainte și nu putea citi nimic pe fața lui. A aprins două țigări, iar una i-a dat-o ei. Acest gest fără importanță i s-a părut prostesc Chinei. Ce-l făcea să creadă că are chef să fumeze? Voia s-o arunce pe fereastră, dar s-a abținut. Dacă fuma, avea ce face cu mâinile, iar dacă o arunca ar fi părut o copilă prostuță.

– Nimeni, a spus brusc Ben, nimeni n-a reușit vreodată să mă enerveze așa de tare ca tine, fără măcar să se străduiască.

– Asta-i problema ta, i-a răspuns China fără să-l compătimească deloc.

– Din contră, e o problemă care te privește și pe tine, a spus

el, fulgerând-o cu privirea.

– Ben, de ce ne certăm tot timpul? a șoptit China. Simțea că mai are puțin și o să izbucnească în plâns. Se simțea vulnerabilă și nu mai putea să-i suporte cruzimea.

– De ce ai fugit imediat ce am întors puțin spatele? a murmurat, fără să țină cont de întrebarea ei.

China a oftat și era gata să-i spună adevărul, dar și-a dat seama că n-are curajul.

– Nu mai puteam să rămân acolo, iar James mi-a oferit ...

– Să-l ia naiba pe James! Se pare că mereu ne întoarcem la el, a intervenit Ben tăios. A aruncat țigara pe geam și a pornit din nou mașina.

Era evident că discuția lor luase sfârșit. China era puțin confuză, dar se bucura că n-a făcut-o să se dea de gol și să admită că-l iubește.

Zece minute mai târziu mașina a oprit în fața hotelului, iar China a coborât imediat și a fugit în camera ei, fără să mai aștepte ca Ben să spună ceva. S-a prăbușit pe pat, nemaiputându-și opri lacrimile.

A plâns până a simțit că s-a eliberat de toată durerea care se adunase în sufletul ei de când plecase din Anglia. Când s-a ridicat din pat, o jumătate de oră mai târziu, și s-a spălat pe față, se simțea destul de calmă. Arăta ca un zombi: fața îi era palidă și pătată de urmele lacrimilor, ochii roșii și umflați. Nu era o imagine prea plăcută. A dat cu apă din belșug pe ochi, poate că astfel se mai dezumflau, s-a pieptănat și s-a dus pe balcon să ia puțin aer.

Și-a aprins o țigară și a început să se gândească. Ben era proprietarul unui sfert din hotelul în care ea urma să lucreze. Era o veste destul de șocantă, deoarece crezuse că a scăpat de el.

Instinctul îi spunea să plece imediat de acolo, ca să nu mai sufere, dar dacă făcea așa l-ar fi dezamăgit pe James, care se baza pe ajutorul ei. El credea că o să rămână acolo și bineînțeles că nu știa nimic despre ceea ce se petrecuse între ea și Ben.

Era o situație foarte delicată: dacă pleca îl rănea pe James, care fusese atât de bun cu ea, iar dacă rămânea se făcea de râs. Iar dacă se gândea mai bine, n-avea unde să meargă. Și de ce trebuia să fugă de Ben? El nu știa că îl iubește, ba mai mult, credea că e îndrăgostită de James. Nu va putea rămâne mult timp la Atena. Afacerile lui erau prin alte părți și era nevoit să călătorească mult. Mai avea și o casă în Anglia, dar care era sigură că nu-i plăcea prea mult. S-a simțit foarte vinovată, pentru că și-a dat seama cât de mult îi lipsește Aspenmere Hall.

Dacă va fi în stare să se poarte normal și rece cu Ben până când va pleca, totul ar trebui să fie bine. O durea să-l vadă în fiecare zi, dar trebuia să recunoască și că prezența lui o fascina. Era așa de bine să-l vadă din nou, să-l poată privi, să-l asculte vorbind, cu toate că știa că nu înseamnă nimic pentru el.

Va sta departe de el, iar când va pleca i se va rupe inima, dar măcar el nu va ști nimic niciodată. Iar ei îi va rămâne mândria, va avea o slujbă și va fi împăcată că nu l-a dezamăgit pe James. Ceva dinăuntrul ei îi spunea că până la urmă nu va mai avea nimic din toate acestea.

Era încă adâncită în gânduri când a auzit o bătaie la ușă.

– Intră! a strigat fără a întoarce capul, preocupată de planurile ei de viitor.

După câteva clipe, Ben a apărut lângă ea. Se aștepta să fie James, așa că a înțepenit văzându-l pe Ben, iar zâmbetul i-a pierit de pe buze privindu-i fața atât de dragă. Părul negru îi era ud și se schimbase într-o pereche de blugi strâmți care-i puneau în

evidență coapsele puternice și o vestă neagră, care-i descoperea brațele musculoase.

– Ce mai vrei? l-a întrebat ea, privind în altă parte. Și-a simțit gâtul uscat; apropierea lui o afecta la fel de mult ca de obicei, făcând-o să se întrebe dacă va putea într-adevăr să stea departe de el.

– Cred că știi deja ce vreau, i-a răspuns el încet.

China s-a înroșit. Voia ca el să plece, dar el s-a dus la marginea balconului pentru ca astfel să fie în fața ei. S-a sprijinit cu spatele de balustradă și și-a încrucișat brațele pe piept. A început s-o studieze. I-a observat paloarea feței, ochii roșii și gura vulnerabilă, nu i-a scăpat nimic. China a trebuit să strângă din dinți și să se abțină să nu fugă undeva unde n-o putea vedea, cât mai departe de acei ochii care-i puteau citi atât de ușor în suflet.

– Cred că ar fi timpul să discutăm, i-a spus el, fără să-și ia ochii de la ea.

– Nu văd ce am mai avea să ne spunem, i-a răspuns China tăios, fără să-l poată privi în ochi.

– Chiar așa? Eu cred că avem foarte multe de discutat. Părea destul de iritat, iar corpul i s-a încordat. La naiba, China, uită-te la noi – nu putem nici măcar să avem o simplă discuție!

– Asta pentru că ai un temperament detestabil, i-a răspuns ea. Se temea de intențiile lui și de dragostea pe care o simțea pentru el.

– Ai dreptate, am un temperament detestabil, mai ales când ești tu prin preajmă. Recunosc, dar nici tu nu poți afirma că ești un model de răbdare. Mușchii feței îi zvâcneau, semn că era foarte nervos.

China s-a ridicat, tremurând, în picioare.

– Nu sunt obligată să stau aici și să-ți ascult insultele, a țipat

ea, fără a fi în stare să-l privească în ochi.

El a prins-o de braț, ușor dar ferm, și a întors-o cu fața la el.

– Dar nu voiam să te insult, micuțo! În ochii lui se putea citi tandrețe. Hai să ieșim puțin – vreau să-ți arăt ceva, a adăugat el destul de convingător, în timp ce o mângâia cu degetele pe brațul gol, făcând-o astfel să nu-i mai poată opune rezistență.

Ea l-a privit, încercând să-i ghicească intențiile. El i-a zâmbit, iar inima ei a început să bată nebunește. Parcă toată căldura și tandrețea din lume erau cuprinse în acel zâmbet.

– Promit să nu fac nicio șmecherie, a adăugat el, văzând-o că ezită.

– Bine, a acceptat ea, neputincioasă. Era prea tentant ca se refuze. Fusese singură atâta timp, tânjind după el, iar acum simțea că ar fi dat orice doar ca să fie puțin cu el.

S-au dus împreună la mașină, iar Ben a luat-o ca din întâmplare de mână. China a simțit puterea din acea atingere, iar inima i s-a strâns. "Oricine ne vede acum, crede că suntem împreună", și-a spus ea cu tristețe, dorindu-și din toată inima să fie așa. Niciunul n-a spus nimic, dar pentru prima dată simțeau amândoi că se pot înțelege dincolo de cuvinte.

S-au urcat în mașină, iar după o jumătate de oră au oprit într-un mic port. Era o zi însorită și foarte călduroasă. China se simțea foarte slăbită. Din fericire mergea alături de Ben, iar el o ținea cu mâna după talie.

– Te simți bine? A privit-o cu atenție, observându-i transpirația de pe frunte.

– E așa de cald! s-a plâns ea, zâmbind copilărește.

– Așteaptă-mă puțin aici. A plecat înainte ca ea să mai poată spune ceva. S-a sprijinit de un zid și a început să privească bărcile legate în port, care se legănau pe apa scânteietoare.

Ben s-a întors după un minut cu o pălărie de paie, care avea prinsă de ea o panglică albastră, exact de culoarea ochilor ei. I-a așezat-o ușor pe cap, aranjând-o astfel încât să o protejeze de soare.

– Îți vine foarte bine, i-a spus el, zâmbind.

– Mulțumesc. Bunătatea lui a impresionat-o și simțea din nou că e gata să plângă.

Fără să se gândească prea mult și fără să țină cont de consecințe, China s-a întins și l-a sărutat scurt pe buze. El a tras aer în piept, trupul i s-a încordat, dar nu i-a răspuns la sărut. China și-a dat seama că a făcut o greșeală, așa că s-a îndepărtat de el cu durere.

– China ... a început el foarte încet.

– Ce voiai să-mi arăți aici? l-a întrebat repede. Nu voia să știe ce avea de gând să spună, era mult prea jenată ca să poată vorbi despre ceea ce se întâmplase.

Ben a tăcut, apoi a luat-o de mână și a condus-o pe o pasarelă de lemn. S-au oprit în dreptul unui iaht superb.

– E al tău? a întrebat ea, deși deja cunoștea răspunsul.

– Îți place? Ben o sorbea din ochi.

– E foarte frumos. Întotdeauna mi-au plăcut bărcile.

– Vrei să arunci o privire înăuntru?

Ea a dat din cap, iar el a ajutat-o să ajungă pe puntea din lemn. Iahtul se numea Hallowe'en, sau cel puțin așa scria pe plăcuța de pe cârmă.

China a început să se plimbe pe punte, încercând să-și imagineze cum e când ești pe mare. Nu mai fusese niciodată pe o barcă, dar și-a dat seama că îi place foarte mult. A deschis o ușă lăcuită și a intrat înăuntru.

– Ai grijă la trepte, sunt foarte alunecoase. Vocea lui Ben a

răsunat chiar în spatele ei, făcând-o să dea înapoi.

A coborât cu grijă și s-a trezit într-o cabină imensă, mobilată foarte luxos. Totul în interior era fi fixat de podea sau de pereți pentru caz de furtună. Vasul mai avea și alte trei cabine cu paturi, toaletă și duș, tot confortul necesar. Era într-adevăr foarte frumos. Când s-a întors în cabina principală l-a găsit și pe Ben acolo. O privea insistent, cum era plină de grație și foarte entuziasmată de tot ce văzuse.

– Vrei ceva de băut?

– Ceva rece mi-ar prinde foarte bine, mulțumesc, i-a răspuns ea, privindu-l cum scoate din frigider limonadă.

Când i-a dat paharul, degetele lor s-au atins o clipă. China și-a tras repede mâna, parcă o electrocutase ceva.

– E perfect, mulțumesc, a spus ea pentru că simțea nevoia să vorbească. Nu știam că ai un iaht.

– Mai sunt multe alte lucruri pe care nu le știi despre mine. Vocea lui Ben era seacă și știa foarte bine că încerca disperată să facă conversație cu el. Îl am de vreun an.

– Și te-ai plimbat pe undeva?

– Doar de la Santa Lucia până aici. Are nevoie de câteva reparații, nu prea am avut timp să mă ocup de asta.

– Dacă aș avea și eu un iaht ca acesta, cu siguranță mi-aș face timp să navighez cu el. Ochii îi erau plini de vise. Aș pleca în lume și nu m-aș mai întoarce.

Ben a început să râdă, fără să-și ia ochii de la ea.

– Chiar așa de rău o duci pe aici? a glumit el.

– Voiam să spun că...

– Am înțeles ce ai vrut să spui. Apoi privirile lor s-au întâlnit. Chinei i s-a tăiat respirația pentru că simțea atracția irezistibilă dintre ei. Parcă se umpluse toată cabina de scântei, copleșindu-i

mintea și toate simțurile.

Ochii ei flămânzi au coborât spre buzele lui, iar gura i s-a întredeschis involuntar. Acest gest n-a scăpat privirii lui Ben, care a prins-o în brațe cu o mișcare plină de grație, strângând-o la piept. Apoi gurile lor arzânde s-au atins. Cu un oftat, China i-a îmbrățișat gâtul, lăsându-se în sfârșit pradă dorului.

El îi șoptea numele și o privea cu ochi arzători, plini de dorință.

– Îmi era atât de dor să te simt în brațele mele, să te ating din nou, i-a spus el.

China îl privea, iar în ochii ei albaștri se putea citi surpriza unei astfel de mărturisiri.

– Ben, dragul meu, strânge-mă în brațe, a șoptit ea.

El și-a aplecat din nou buzele spre ea, iar ea se simțea pierdută. Voia doar să-l facă fericit, iar inima îi bătea nebunește de atâta fericire. Apoi a deschis ochii să-l privească. Nu trebuia niciodată să afle cât de mult îl iubește. Dar cum putea să i se dăruiască dacă nu știa ce simte pentru el?

Dintr-o dată, a simțit că i se face teamă și a încercat să se elibereze din îmbrățișarea lui.

– Ben, te rog ... Vocea îi era plină de teamă. El a privit-o și și-a dat seama ce simte.

O privea cu ochi tandri, iar ea simțea că nu poate suporta atâta bunătate și grijă din partea lui. Ochii i s-au umplut de lacrimi și se simțea copleșită de rușine. Cum a putut să-l lase s-o atingă, s-o sărute așa când știa foarte bine că n-o iubește? Oare înnebunise? Da, era nebună după el.

Ben a strâns-o la piept și i-a sărutat părul.

– China, te rog să mă crezi că n-am vrut să te sperii, i-a spus el încet, încercând s-o consoleze.

Ea stătea nemișcată în brațele lui. Simțea cât e de încordat și că încearcă să-și stăpânească dorința.

– Îmi pare rău, a șoptit ea.

El i-a zâmbit și i-a șters lacrimile.

– Iar îți ceri scuze? a glumit el și a sărutat-o pe frunte.

I-a dat drumul din brațe și s-a ridicat în picioare. China i-a mulțumit în gând pentru tactul de care dăduse dovadă. Ben i-a întins o țigară și părea destul de stăpân pe el. Ea se simțea destul de jenată.

– Ar trebui să mă întorc la hotel, i-a spus ea doar că să rupă tăcerea dintre ei, fără să-l poată privi în ochi.

– De ce? Vocea lui era atât de caldă, încât Chinei nu-i venea să creadă.

– James o să se îngrijoreze și ... N-a mai continuat, pentru că Ben a fulgerat-o cu privirea. Era de-ajuns să amintească de James, că imediat îi sărea țandăra.

– Și o să-i spui lui James ce s-a întâmplat între noi în această după-amiază? a întrebat-o el cu asprime.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? a țipat ea, șocată de cruzimea lui.

– Îndrăznesc, China, pentru că te doresc. Dar deja știi asta, i-a spus el încet. Dar poate că ar fi mai bine să-i spun chiar eu lui James.

– N-ai îndrăzni ... Îl privea cu uimire și durere. Ar putea oare să povestească cuiva acele momente minunate de intimitate dintre ei? Acele clipe erau ceva foarte special, pentru ea și nu avea nicio intenție să-i povestească ceva nici lui James, nici altcuiva.

– Oh, dar o să îndrăznesc. Aș face orice să te aduc în patul meu. Oare chiar așa de mult îți displace această idee? Și apoi, aș putea face schimb de opinii cu James, a încheiat el.

– Ești un om crud și fără scrupule, Ben Galloway, și te urăsc! i-a spus China, deși simțea că o doare tot corpul.

Ben a ridicat nepăsător din umeri.

– Așa spui acum, dar aveai altă părere acum cinci minute. Aș fi putut să te am foarte ușor, iar tu n-ai fi făcut nimic să te opui, așa că hai să nu mai facem pe proștii, China. Știm amândoi adevărul. Cuvintele lui au rănit-o adânc.

S-a ridicat în picioare și a fugit afară din cabină. Ben a urmat-o și s-au întors la hotel fără să-și mai spună nimic. China se simțea amorțită și rece, iar capul o durea îngrozitor. Când au ajuns la hotel, a sărit imediat din mașină și a intrat înăuntru, fără să mai privească înapoi.

S-a întâlnit cu James la recepție, iar el a întâmpinat-o cu un zâmbet.

– Ai fost la cumpărături? Îmi place foarte mult pălăria.

China și-a smuls pălăria de pe cap de parcă ar fi ars-o și s-a încruntat la James.

– De ce nu mi-ai spus că Ben vine la Atena? l-a întrebat pe un ton acuzator.

– Ben? În Atena? Era evident că James e foarte surprins. Am fost plecat toată ziua, abia acum m-am întors. E aici, la hotel?

– Nu știu, i-a spus ea, deși nu era sigură că e adevărat. Spera că Ben n-a urmărit-o. Dar l-am văzut în dimineața asta.

– Ești sigură că era el? Pentru că nu mi-a spus nimic când am vorbit la telefon.

– Bineînțeles că sunt sigură, chiar am vorbit cu el! a izbucnit China, exasperată.

– Bine, iartă-mă! Te rog să te calmezi. Credeam că l-ai văzut de la distanță și l-ai confundat, i-a spus James împăciuitor.

China a oftat. N-avea niciun rost să-și descarce nervii pe

James, nu era vina lui că o durea capul și că era supărată.

– Te rog să mă ierți. Am o durere cumplită de cap. Dar apoi și-a amintit ce i-a mai spus Ben. De ce nu mi-ai spus că Ben e proprietarul a douăzeci și cinci la sută din hotel?

James s-a înroșit.

– Nu ți-am spus asta? Era un răspuns mult prea vag.

– Știi bine că nu mi-ai spus nimic, i-a răspuns China.

– Nu mi s-a părut așa de important, și nici acum nu mi se pare. Schimbă cu ceva lucrurile? James o privea plin de curiozitate.

– Nu cred că le schimbă cu nimic, a recunoscut China. El nu știa cum stau lucrurile între ea și Ben, așa că nu putea înțelege că ar fi fost important să știe. Dar ar fi fost drăguț din partea ta dacă îmi spuneai, a adăugat ea.

– Îmi pare rău, draga mea, dar chiar nu mi s-a părut important. Nu credeam că te interesează partea legată de afaceri. Părea destul de spășit, iar Chinei i s-a făcut milă de el.

– Of, James, mai bine uită tot ce ți-am spus în această după-amiază, pentru că nu mă simt prea bine. Cred că ar fi mai bine să merg în camera mea, să iau vreo două aspirine și să mă întind puțin. Ne vedem mai târziu. I-a întors spatele și a vrut să pornească spre lifturi, dar el a mai reținut-o puțin.

– Am uitat ceva. Te invit la cină în această seară. Am rezervat o masă la un restaurant. Și te rog să nu mă refuzi, China. Ezitase puțin înainte s-o întrebe, dar părea foarte entuziasmat, iar ei îi părea rău că fusese atât de dură cu el.

– Mi-ar face mare plăcere să iau cina cu tine, i-a răspuns ea, zâmbind radios, încercând să-și îndrepte greșeala.

– Minunat! Te aștept la mine la șapte și jumătate. Sper să te simți mai bine.

China a urcat în apartametul ei, a luat niște calmante și apoi s-a întins în pat. Avusese o zi dezastruoasă. Planurile de a-l ține pe Ben la distanță se duseseră. Nu trebuia decât să o privească puțin și toată rezistența ei se topea. Era evident că avea nevoie de alte tactici. După un timp, a adormit gândindu-se la el.

S-a trezit cu puțin înainte de ora șapte, așa că s-a grăbit să facă un duș și să se pregătească de întâlnirea cu James. Încă o mai durea puțin capul, dar oricum se simțea mai bine. Era însă foarte obosită, cu toate că dormise toată după-amiaza.

S-a simțit mai bine după ce a făcut duș, apa rece a înviorat-o. S-a machiat cu grijă și s-a îmbrăcat într-o rochie simplă din mătase galbenă, care i se mula foarte frumos pe corp și-i scotea în evidență părul. Niște cercei din fildeș, câteva brățări de argint și niște sandale galbene, cu toc, îi completau ținuta. Și-a prins părul într-un coc, lăsându-și libere doar câteva șuvițe. Privindu-se în oglindă, și-a dat seama că arată mult mai sofisticat cu părul ridicat.

Era deja ora șapte și jumătate, așa că era timpul să plece. S-a dat puțin cu parfum, și-a luat poșeta și un șal galben, în caz că se va face răcoare, și a plecat. Când s-a apropiat de apartamentul lui James, l-a auzit râzând prin ușa întredeschisă. Rugându-se să nu fie și Ben acolo, a tras aer în piept și a intrat.

Dar a avut o surpriză la care nu se aștepta deloc. Alături de James nu era doar Ben, ci și Olivia Daniels, foarte elegantă și sorbindu-l din priviri.

Capitolul 9

"Cu siguranță, este o zi a șocurilor", își spuse China atât de supărată, încât nici măcar n-a auzit când James a întrebat-o ce vrea să bea.

– Ce spuneai? S-a întors spre el, pentru că și-a dat totuși seama că-i vorbise.

– Bei ceva? a repetat James, zâmbind.

– Un sherry, te rog, a îngânat China, cu ochii pironiți încă pe Olivia Daniels.

– Olivia și Ben vor lua cina cu noi. Nu te deranjează, nu-i așa? a întrebat-o James.

– Bineînțeles că nu, a spus ea repede, conștientă că Ben o privește insistent. Ce altceva ar fi putut răspunde?

Ar fi trebuit să-și dea seama încă de când îl văzuse în acea dimineață. Ar fi trebuit să-și dea seama că Ben n-a venit singur la Atena. James i-a întins un pahar.

– China, bănuiesc că o cunoști pe Olivia.

– Da, ne-am cunoscut deja. China s-a străduit să-i zâmbească celeilalte femei, dar aceasta nu avea de gând să facă la fel. A fulgerat-o cu privirea pe China.

– Văd că te-ai descurcat foarte bine, draga mea, a râs ea. Era o insultă indirectă, voalată de râsul acela delicat.

– Și tu, sunt sigură, a răspuns China la fel de amabil. Nu mai era menajera lui Ben, așa că nu mai trebuia să fie politicoasă cu Olivia Daniels. Îi va plăti exact cu aceeași monedă. Ai venit azi?

– Da, l-am implorat pe Ben să mă ia cu el, a spus Olivia. Se pare că avioanele private sunt singurul mijloc de transport onorabil în ziua de azi.

China a început să se gândească mai bine la acest lucru. Știa că Ben are un avion privat, dar era surprinsă să afle că venise cu el la Atena. Probabil că se grăbea.

Olivia i-a aruncat Chinei o privire plictisită, apoi i-a întors spatele și a început să discute cu James. Era evident că n-avea chef să mai discute cu ea. China a privit-o. Arăta foarte bine în rochia verde de șifon, plisată. Nu era de mirare că Ben o dorea! Acest gând o făcea să sufere, așa că i-a întors și ea spatele și s-a trezit astfel față în față cu Ben.

– Bravo, draga mea, i-a șoptit el, în așa fel încât numai ea să audă. China l-a privit emoționată, fără să-și poată controla inima care-i bătea nebunește. Era îmbrăcat cu o jachetă din catifea și pantaloni negri. Arăta foarte bine și-i simțea parfumul învăluind-o. O atrăgea în mod irezistibil și a trebuit să lupte ca să se stăpânească.

– Unde e Charles? l-a întrebat cu răceală.

– La Londra, probabil. El și Olivia au divorțat, i-a răspuns Ben foarte natural, ca și cum aceste lucruri nu-l priveau. Olivia a venit aici ca să ... Dar s-a oprit și a schimbat imediat subiectul. Vrei să-ți mai aduc ceva de băut?

Era foarte politicos și șarmant, iar China a dat aprobator din cap pentru că nu putea să vorbească și i-a întins paharul. Nu mai

voia nimic de băut, dar așa va avea la dispoziție câteva momente ca să se adune.

Știa ce voia să spună – Olivia Daniels venise acolo ca să fie cu el. Era foarte evident, deși o durea, și făcea ca ceea ce se petrecuse între ei în acea după-amiază să pară foarte josnic. Ar fi putut face dragoste cu ea când tocmai venise cu Olivia? Era cam ciudat totul.

Ben se dovedise foarte sincer, inteligent și tandru. Avea un caracter integru și onorabil. Dar de ce se comporta așa? "Poate că nu-i plac femeile", își spunse ea cu disperare, deși știa foarte bine că nu era adevărat. Era cald și pasional, de fapt magnetismul era una dintre cele mai puternice fațete ale personalității lui misterioase.

Sau poate că o singură femeie nu-i este de-ajuns. Dar nici această variantă nu i se părea potrivită. China simțea instinctiv că, în ciuda faptului că Ben nu era căsătorit, ar fi putut fi fidel dacă iubea cu adevărat. Atunci și-a dat seama că James avusese dreptate. Ben era într-adevăr o enigmă. Și era foarte evident acum că Olivia Daniels era iubita lui.

Ben s-a întors lângă ea, făcând-o să-și dea seama că în tot acest timp îl privise insistent.

– Arăți foarte bine în această seară, i-a spus el, întinzându-i paharul cu sherry. A rămas tăcut un timp, după care a continuat: China, în legătură cu ceea ce s-a petrecut în această după-amiază...

– Te rog, Ben, nu vreau să vorbim despre asta. Cel puțin nu acum. Obrajii îi erau în flăcări.

El a privit-o un timp, iar ea avea impresia că ochii lui aurii puteau să-i citească până în suflet.

– Atunci, vorbim mâine, i-a spus el pe un ton implacabil. Ea

n-a putut să-i răspundă nimic. Nu avea nici cea mai mică intenție să vorbească despre acel incident, dar știa că n-are rost să-i spună așa ceva. Va trebui să se ascundă de el câteva zile, iar acest lucru nu era atât de greu, acum că Olivia Daniels era și ea prin preajmă.

Au cinat într-un restaurant foarte mare și scump, la o masă foarte bine plasată. China a băut repede un pahar de vin și și-a dat seama că pofta de mâncare îi dispăruse complet. A început să se uite în jur, la ceilalți clienți. Majoritatea erau greci bogați, dar mai erau și câțiva americani.

Una dintre femeile americane îl sorbea din priviri pe Ben, cu siguranță atrasă de farmecul lui. China l-a privit și ea pe Ben, dar el nici măcar n-o observase pe acea femeie, sau pur și simplu o ignora. Discuta cu James despre hotel. Olivia ședea între ei doi și părea și ea foarte absorbită în conversație, întorcându-și capul când spre unul, când spre celălalt.

China a evitat să se amestece în discuția lor, cu toate că și James și Ben au făcut eforturi în această privință. A comandat doar o salată, explicând că nu-i este deloc foame.

În timp ce mâncau, îl privea pe furiș pe Ben, fascinată de șarmul lui, și asculta foarte atent tot ce spunea. Se simțea destul de ciudat: avea frisoane, o durea stomacul și capul. Era foarte palidă, iar pe frunte avea broboade de sudoare rece. A tot învârtit salata prin farfurie, dar simțea că i se face rău numai privind-o. S-a gândit că poate i-ar face bine să meargă la trabă și să se spele pe față. Poate se va simți mai bine după aceea.

S-a scuzat și s-a ridicat în picioare, dar camera a început să se învârtă cu ea. A încercat să facă un pas, dar n-o mai țineau picioarele, parcă erau din cauciuc. A scos un țipăt scurt și a căzut. "Oh, Doamne, sper că nu mi se face rău aici. Ar fi mult prea jenant", își spuse ea.

Ben a venit imediat lângă ea, atât de repede încât China nici n-a văzut când s-a mișcat. A ridicat-o de jos, iar ea s-a sprijinit de el, pentru că nu putea sta în picioare. Olivia o privea cu furie și dispreț, probabil credea că doar se preface, încercând cu disperare să le atragă atenția. James părea destul de îngrijorat și nu știa ce să facă.

– Te duc înapoi la hotel, i-a spus Ben.

– Dar cina... a bâiguit China, ținându-se de abdomen, pentru că simțea că i se face rău din nou.

– Să o ia naiba de cină. Poți să mergi? I se citea îngrijorarea în ochi.

Olivia i-a șoptit ceva lui James, dar China n-a auzit ce anume.

– Nu cred că pot să merg singură ... Oh, mă simt atât de penibil! a murmurat ea, dându-și seama că toți cei din restaurant priveau scena.

Șeful de sală a venit să-i ajute, dar Ben deja se descurca foarte bine. I-a zâmbit și a luat-o în brațe, ca pe un copil.

– O duc eu acasă pe China. Voi rămâneți aici și terminați de mâncat, i-a spus el lui James, care deja se ridicase în picioare.

China i-a rugat și ea același lucru. Era destul că Ben trebuia să plece din cauza ei, nu voia să le strice și lor seara. Ben a ieșit cu ea în brațe din restaurant. Se simțea protejată la pieptul lui puternic și și-a lăsat capul pe umărul lui.

– Pot să iau și un taxi ... a murmurat ea, pentru că nu voia să-l deranjeze.

– Nu vorbi prostii! i-a tăiat-o el.

I s-a făcut din nou rău când au ajuns afară. Ben i-a șters fruntea de transpirație cu o batistă și apoi a așezat-o ușor în mașină, după care au pornit spre hotel. În ciuda protestelor ei, n-a lăsat-o să meargă singură, ci a dus-o în brațe până în camera

ei, unde a așezat-o ușor pe pat.

O durea stomacul îngrozitor. Ben a privit-o câteva clipe, apoi a ajutat-o să se ridice în picioare și a început s-o dezbrace. China a vrut să protesteze, să-i spună că se descurcă și singură, dar știa că nu e așa. A stat nemișcată, iar el i-a dat rochia jos, făcând-o să se înroșească până în vârful urechilor.

I-a scos ușor toate hainele, dar nu i se putea citi nimic pe față. Apoi a îmbrăcat-o într-o cămașă de noapte, a așezat-o pe pat, după care i-a desfăcut părul și a pieptănat-o. A ajutat-o să se întindă și a acoperit-o. China era copleșită de atenția și tandrețea lui.

– Merg să sun un doctor. Să mă strigi dacă te simți rău.

Apoi a ieșit din cameră, iar ea a încercat să se relaxeze. Nu se simțise niciodată atât de rău.

Doctorul a venit după o jumătate de oră. A examinat-o repede și i-a spus că are o ușoară indigestie și e deshidratată. I-a spus lui Ben că trebuie să rămână în pat și să nu mănânce nimic. I-a scris o rețetă și a plecat împreună cu Ben.

China se întreba cum reușise să facă indigestie. Apoi și-a amintit că a mâncat un sandviș la cafenea în acea dimineață. Probabil că aceea era cauza.

Ben s-a întors după câteva minute, zâmbitor și cu un vas în mână. I-a șters fața cu apă rece, iar ea nu-și putea lua ochii de la el. Se dezbrăcase de jachetă și-și descheiase cămașa. China simțea că îl iubește enorm. Fusese atât de drăguț cu ea în acea seară, atât de atent, încât nu-i venea să creadă.

– Acum, încearcă să dormi puțin, micuțo, i-a spus el după ce i-a șters fața și a așezat vasul pe noptiera de lângă pat.

– Ben, mai rămâi puțin cu mine, te rog? Se simțea foarte singură și i se părea foarte trist să fii bolnav într-o țară străină.

El a privit-o câteva clipe, încercând să-i citească gândurile.

– Dacă asta îți dorești, rămân, i-a răspuns el. Și-a tras un scaun lângă patul ei și s-a așezat.

Dar China și-a amintit de cina lor la resturant.

– Oh! Am uitat de cină ... Trebuie să te întorci ... Olivia ...

– Rămân aici cu tine. Și, în plus, nici măcar nu mi-e foame, i-a spus Ben foarte ferm. S-a ridicat în picioare, a deschis fereastra și a început să privească orașul.

Privindu-l de la distanță, China a simțit că e foarte singur și el, iar inima ei a început să-l cheme. Și-a adus aminte cuvintele lui James. Ben era un bărbat puternic și foarte misterios. Cel puțin ea n-a reușit niciodată să înțeleagă ce se petrece în capul lui. N-o mai durea așa de tare stomacul și simțea că s-a mai liniștit puțin.

– Cât mai rămâi la Atena? l-a întrebat ea, deși nu voia să afle, pentru că știa că i se va rupe inima când se vor despărți.

– Abia aștepți să scapi de mine, nu-i așa? a întrebat-o el cu un ton sardonic.

– Nu-i adevărat, voiam doar să știu ...

– Nu știu exact. Am niște treabă în nord, la Salonic, pe care trebuie s-o rezolv înainte să plec. Dar vreau să fiu aici la deschiderea hotelului. Dar tu, draga mea China, cât timp mai ai de gând să rămâi la Atena?

Ea nu i-a răspuns imediat, pentru că se gândea la ce-i spusese el. Se pare că va fi prin preajma ei destul de mult timp, iar această veste o făcea să fie fericită și tristă în același timp.

– Rămân atâta timp cât James are nevoie de mine, i-a spus ea.

Fața lui Ben s-a strâmbat de furie.

– Câtă loialitate! a remarcat el. Sper doar că James apreciază.

– Sunt sigură că mă apreciază, i-a spus ea. Era foarte mirată și nu știa unde o să ducă această conversație.

– Și ce răsplată aștepți pentru acest devotament mișcător? O

căsătorie? A săgetat-o cu privirea.

– Asta nu te privește, a izbucnit ea. Îl ura, pentru că era atât de crud.

– James e fratele meu, așa că am tot dreptul să știu, i-a spus Ben cu răceală.

China a oftat. Și-ar fi dorit să nu-l mai lase să creadă că e îndrăgostită de James, pentru că lucrurile începeau să ia o turnură periculoasă.

– Nu cred că lui James i-ar conveni să te amesteci în treburile lui, i-a răspuns ea. Iar eu credeam că te interesează cu totul alte lucruri.

– Ca de exemplu?

– De exemplu Olivia Daniels, i-a spus indiferentă.

Ben ridică surprins din sprâncene.

– Doar nu crezi că am o aventură cu doamna Daniels? Părea într-adevăr foarte surprins.

"Îl surprinde faptul că știu", și-a spus China, furioasă.

– De fapt nici nu-mi pasă dacă ești sau nu cu ea. Vocea îi era rece și și-ar fi dorit să-l lovească, să-i șteargă zâmbetul de pe buze. Dar a început din nou să o doară stomacul și abia a avut timp să coboare din pat și să ajungă la baie.

Ben a urmat-o și a privit-o, aplecată deasupra toaletei. Ea s-a simțit foarte umilită.

– De ce nu mă lași în pace? a șoptit ea, în timp ce își dădea cu apă rece pe față. Nu prea avea chef de spectatori când îi era așa de rău.

– Tu m-ai rugat să rămân, i-a amintit Ben. Iar doctorul mi-a sugerat să te supraveghez.

A ajutat-o să se întindă din nou în pat și s-a așezat lângă ea. I-a luat mâinile reci ca gheața în mâinile lui, încercând să le

încălzească. China se simțea foarte obosită, dar în siguranță în prezența lui.

– Mi-e cam somn, a murmurat ea, privindu-l cu ochi mari, albaștri.

– Dormi, atunci, i-a spus el zâmbind.

Ea a închis ochii și a adormit imediat. S-a mai trezit o dată în toiul nopții pentru că îi era foarte rău. A aprins veioza și a văzut că Ben adormise și el pe scaun. S-a dat cu greu jos din pat și s-a dus la baie. Apoi s-a întors și l-a privit cum doarme. Era foarte relaxat și frumos. Abia se abținea să nu-l atingă.

Dar el a deschis ochii brusc, parcă simțind că e privit.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi s-a făcut rău din nou, i-a răspuns China supărată. Stricase totul.

– Biata de tine, a șoptit el tandru, trecându-și mâna prin păr, trădându-și astfel înrijorarea. Cât e ceasul?

– Patru.

– Merg să caut niște cafea. N-o să pățești nimic până mă întorc, nu-i așa?

– O să supraviețuiesc, i-a răspuns ea, privindu-l plină de dor cum se ridică în picioare și se întinde.

A stins lumina, dar nu-și putea lua gândul de la el, iar pe buze îi era întipărit un zâmbet. Când Ben s-a întors, aproape adormise. El s-a așezat pe pat lângă ea, dar nu putea să-i vadă fața în întuneric. Ea i-a întins mâna, iar el i-a luat-o între palmele lui și a început s-o mângâie. China i-a zâmbit, somnoroasă.

– Vrei să mă săruți, Ben? a șoptit ea, aproape fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare.

El s-a aplecat asupra ei și a sărutat-o ușor pe gură, cu buzele lui senzuale și fierbinți. Ea i-a zâmbit fericită.

– Păcat că mă simt atât de rău, a murmurat ea. Îi era dor s-o țină în brațe, acum că era atât de bolnavă și de vulnerabilă.

El a sărutat-o tandru pe frunte, privind-o cu ochi strălucitori.

– Oh, Doamne, cât te doresc. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe cineva. A spus aceste cuvinte cu o voce intensă și vibrând de dorul ei. Trupul lui era arcuit deasupra ei fără s-o atingă și o privea, iar China îi simțea respirația fierbinte pe obraji.

Il înțelegea foarte bine, pentru că și ea îl dorea la fel de mult. Dar nu-i va spune niciodată acest lucru, pentru că astfel își va trăda iubirea. Ben îi dorea trupul, nu dragostea ei. El a oftat, s-a ridicat de lângă ea și s-a așezat din nou pe scaun.

– Te deranjează dacă fumez? a întrebat-o ca să schimbe subiectul.

– Nu, i-a răspuns China. I-a întors spatele și și-a ascuns capul între perne. Nu știa de ce, dar era foarte tulburată și o durea inima. Apoi a adormit, iar sunetul brichetei lui Ben era ultimul lucru pe care și-l mai amintea.

Când s-a trezit a doua zi, Ben nu mai era cu ea. Se simțea mult mai bine, n-o mai durea deloc stomacul, dar era foarte slăbită. Îi era foarte sete, așa că s-a dat jos din pat și s-a dus să caute niște apă. A intrat în apartamentul lui James, dar nu era nimeni acolo. A găsit însă o sticlă de apă pe masă.

În mod misterios, se auzeau voci care râdeau într-o cameră vecină. A recunoscut vocea lui James, dar s-a blocat pentru că și-a dat seama că nu e singur. Abia atunci a văzut o rochie aruncată neglijent pe jos, în spatele canapelei. Era rochia verde cu care fusese îmbrăcată Olivia Daniels la cina de seara trecută. Era foarte clar totul, iar în plus China a auzit și vocea Oliviei, rostind vorbe dulci de dragoste. Când și-a dat seama ce înseamnă toate aceste lucruri, mâna i s-a crispat pe sticla de apă. Olivia și James

erau amanți și erau chiar atunci împreună, în camera de alături. A ieșit de acolo foarte repede și fără să facă niciun zgomot, cu obrazii arzându-i.

Pe hol a dat nas în nas cu Ben. A oprit-o din mers și a privit-o din cap până-n picioare. Era desculță, iar corpul i se vedea aproape în întregime prin cămașa de noapte.

– De ce te-ai dat jos din pat? a întrebat-o supărat, privind suspicios sticla de apă pe care o strângea cu putere într-o mână.

China l-a privit fără să-i răspundă. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți și avea un prosop în jurul gâtului. Trupul lui musculos strălucea în lumina dimineții, iar ea a simțit că i se taie respirația. Era copleșită de apropierea lui, de prezența lui plină de forță.

– Căutam apă pentru că îmi era foarte sete, s-a bâlbâit ea, umezindu-și buzele cu vârful limbii, cu un gest foarte provocator.

Ben i-a luat sticla de apă din mână, a prins-o de mijloc și a condus-o înapoi în camera ei. Odată ajunși acolo, i-a turnat apă într-un pahar și a deschis obloanele, lăsând aerul proaspăt al dimineții să pătrundă înăuntru.

– Acum fugi înapoi în pat și să nu te mai dai jos de acolo, i-a ordonat el foarte protector.

China a făcut întocmai, dar i-a aruncat o privire supărată care lui i s-a părut foarte amuzantă. Ben o privea cu ochi insondabili cum își bea apa cu poftă, zâmbind ușor.

– Te simți puțin mai bine azi, nu-i așa? a întrebat-o.

– Da, nu mă mai doare nimic, sunt doar puțin slăbită, i-a răspuns ea strâmbându-se.

– Mă bucur să aud asta, dar nu vreau să te mai dai jos din pat. Doctorul a spus că trebuie să te odihnești și exact așa o să faci. Dacă ai nevoie de ceva, orice, strigă-mă și o să vin. Bine?

– Ești un pisălog, i-a spus China, turnându-și încă un pahar cu apă.

– Trebuie să fiu așa cu tine, i-a răspuns el zâmbind.

S-a întors apoi și voia să plece, iar China îi privea tristă spatele musculos.

– Ben, vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine aseară, că m-ai adus acasă, că ai chemat doctorul și ... S-a înroșit, amintindu-și că a dezbrăcat-o și a așezat-o în pat. A însemnat foarte mult pentru mine, deși îmi pare rău că ți-am stricat seara, a adăugat ea repede, pentru că mai voia să-l rețină.

Ben s-a întors și i-a zâmbit fermecător.

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești și nu mi-ai stricat seara. Și ești foarte frumoasă când dormi, i-a spus încet, apoi a plecat.

China s-a întins în pat, foarte încântată de ceea ce auzise. Oare chiar o privise în timp ce dormea? "Doamne, sper că n-am sforăit sau n-am adormit cu gura deschisă", și-a spus ea îngrozită.

Apoi a început să se gândească la Olivia și la James. Era foarte șocată de ipocrizia Oliviei. Venise acolo cu Ben, era cu siguranță iubita lui, dar tocmai își petrecuse noaptea cu James. Era destul de ciudat și dureros. Dar oare Ben știa despre toate acestea? Și cum a putut Olivia să facă așa ceva? China spera din toată inima Ben să nu sufere din această cauză. "Dacă Ben ar fi iubitul meu, n-aș putea nici măcar să mă uit la un alt bărbat. Dar din păcate nu e nimic între noi, doar iubirea mea pentru el și din când în când câte un moment de dorință reciprocă."

James a venit s-o viziteze mai târziu în acea dimineață. Părea foarte fericit, dar China era destul de stânjenită, pentru că știa de el și de Olivia.

– Cum te mai simți? a întrebat-o voios, așezându-se pe marginea patului.

– Mult mai bine. Și vreau să-mi cer scuze pentru aseară.

– Nu e nicio problemă. Tot ce contează e că te simți mai bine.

– Ce mai face Olivia? Ar fi trebuit să-și muște limba, dar întrebarea i-a scăpat fără să-și dea seama.

James a privit-o suspicios.

– Cred că e la cumpărături. Dar de ce mă întrebi? China se gândea că n-are niciun rost să se prefacă, era mult mai bine dacă îi spunea totul, pentru că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să deschidă subiectul. A tras aer în piept și a început să vorbească.

– James, nu știu cum să-ți spun, dar ... Ei bine, te-am auzit pe tine și pe Olivia, azi-dimineață. Eu ... Căutam niște apă și ... Of, nu pot să spun nimic. Mai bine nu aduceam vorba. Se simțea foarte jenată și total lipsită de tact.

James s-a înroșit și a început să se joace cu cuvertura de la pat.

– Dacă tot ai aflat, cred că ar fi mai bine să îți spun totul. Sunt îndrăgostit de Olivia și o să mă căsătoresc cu ea imediat ce se pronunță divorțul ei.

China era șocată.

– Ea e femeia despre care mi-ai povestit? a întrebat China cu o voce stinsă.

James a dat din cap aprobator.

– N-am putut să-ți dau detalii atunci pentru că era încă cu Charles, dar acum s-au despărțit, așa că nu cred că mai contează dacă mai află cineva. Știu că tu și Olivia nu sunteți în relații prea bune, dar să știi că ea e foarte timidă. Dacă ajungi s-o cunoști cu adevărat, așa cum o cunosc eu, sunt sigur că puteți fi prietene foarte bune. China simțea că James are nevoie de aprobarea ei, și atunci i-a zâmbit.

-Sunt sigură că ai drepatate, a mințit ea pentru că știa că nu se va putea înțelege niciodată cu Olivia. Ben știe despre toate

acestea?

– Nu. Olivia vrea să păstrăm secretul până anunțăm logodna, i-a spus James visător, ca și cum ar fi vrut ca toată lumea să afle.

"Cred și eu că vrea să păstreze secretul", își spuse China. "Ben nu va fi deloc fericit să afle că Olivia e de fapt cu James."

– N-ar fi trebuit să-ți spun nici ție nimic, dar ești prietena mea cea mai bună. Promiți să nu spui nimănui, nici măcar lui Ben? a rugat-o James.

– Îți promit, l-a liniștit China. Era foarte confuză și-i părea rău pentru Ben.

– Dar de ce ești atât de tăcută, draga mea? Nu te bucuri pentru mine? N-am mai fost îndrăgostit niciodată până acum și mă simt minunat! Era foarte zâmbitor și i-a luat mâinile în mâinile lui.

China a reușit să schițeze un zâmbet.

– Sunt foarte fericită pentru tine, prostuțule, și îți doresc tot binele din lume. Se străduia să pară entuziastă. Dar trebuie să mă ierți, mă simt cam slăbită, iar această veste m-a cam surprins.

Ar fi vrut să-l avertizeze, să-i spună cum e Olivia, dar, bineînțeles, n-a avut curajul. Oricum, n-ar fi crezut-o. Iubirea lui era oarbă.

– Cum merg lucrurile cu Ben? a întrebat-o James.

– Ca de obicei, i-a răspuns China, oftând.

– Părea foarte îngrijorat seara trecută, a speculat el. E un semn bun, nu crezi?

– Nu neapărat. Știu că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar el nu mă va iubi niciodată, i-a răspuns China cu tristețe. Nu voia să mai vorbească despre acest subiect.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Era foarte jenat.

– Dar nu m-ai supărat deloc, i-a zâmbit ea.

– Acum, te las să te odihnești. Fratele meu mi-a pus în vedere

că aceasta a fost recomandarea doctorului, i-a spus James vesel, după care s-a ridicat în picioare. Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc. Când el i-a întors spatele să plece din cameră, a simțit că îi vine să plângă. A vrut să-l cheme înapoi, să-l avertizeze. Olivia a distrus foarte ușor atâția bărbați. Mai întâi pe Charles, apoi pe Ben și acum pe James. Dar nu a mai spus nimic și l-a lăsat să plece, apoi și-a ascuns capul în perne și a început să plângă.

China și-a petrecut cea mai mare parte a zilelor următoare în camera ei. Ben plecase pentru cel puțin trei zile, iar James hoinărea prin zonă, foarte fericit. Muncea din greu, dar o vizita regulat.

Olivia a venit și ea s-o viziteze într-o zi, cu un buchet mare de flori în brațe și un zâmbet fals pe buze. N-a rămas mult, iar conversația a fost rece și forțată. China nu putea să se prefacă, oricât s-ar fi străduit, că îi place de acea femeie. S-a simțit foarte ușurată când a plecat.

Se simțea destul de bine ca să se ridice din pat, dar i-a spus lui James că e foarte slăbită încă, și astfel a putut rămâne în casă. Mânca în cameră și era foarte melancolică. Nu-i păsa de timpul care trece, stătea doar în pat și se uita în tavan. Se gândea că dacă stă la distanță, James va fi foarte fericit pentru că astfel avea tot timpul să se dedice femeii pe care o iubea. Era foarte îngrijorată pentru el, intuia că Olivia o să-i frângă inima mai devreme sau mai târziu. James nu merita așa ceva.

I-a scris lui Clare și lui Paul și le-a povestit cum e la Atena. Urmau să se întoarcă în curând din Mexic, din luna de miere, și China voia să țină legătura cu Clare.

Dar cel mai mult se gândea la Ben, pe care-l iubea atât de mult încât o durea inima. Întotdeauna a căutat alinare în brațele lui, iar

el a fost acolo pentru ea de fiecare dată, plin de tandrețe și generozitate. Dacă într-adevăr o iubea pe Olivia, atunci va suferi când va afla că se va căsători cu fratele lui. Era sigură că nu va veni la ea să caute alinare. Va suferi în tăcere, singur.

"Ar fi fost mult mai bine dacă n-aș fi avut niciodată de-a face cu această familie", și-a spus ea cu durere, dar și-a dat seama că se minte singură. Îl va iubi pe Ben toată viața, chiar dacă aceasta nu va mai avea sens fără el. Dar cel puțin știa că a iubit o dată în viață, lucru care nu se întâmplă oricui. "Acum, cel puțin am experiență", și-a spus ea, dorindu-și în secret să fi acceptat să fie amanta lui Ben. Cel puțin ar fi avut amintirea unei nopți petrecute în brațele lui, lucru la care s-ar fi putut gândi apoi toată viața.

Era foarte supărată, pentru că viitorul ei era din nou foarte nesigur. Chiar dacă va accepta slujba pe care i-o oferise James, odată ce se va căsători cu Olivia va trebui să plece de la hotel. Oricare ar fi decizia ei, tot va trebui să plece de acolo la un moment dat. Întrebarea era unde va merge. Și ce va face? Chiar nu exista nimeni care să-i ofere iubirea și siguranța de care avea nevoie?

Într-o după-amiază, când se simțea foarte tristă, și-a scos tabloul din Italia din geantă. A vrut să îl lase la doamna Stephenson, împreună cu toate celelalte lucruri ale ei, dar s-a răzgândit în ultimul moment și l-a luat cu ea. L-a privit ore întregi în acea după-amiază. Ben a găsit-o întinsă pe pat, cu tabloul strâns la piept, privind tavanul și gândindu-se cum o s-o scoată la capăt și de data aceasta. Intrase încet în cameră și a privit-o un timp înainte să spună ceva.

– Mi-a spus James că n-ai ieșit din cameră de când am plecat la Salonic. Ce se întâmplă cu tine, China?

Ea a sărit în picioare, șocată, dar n-a îndrăznit să se uite la el.

– Nu m-am simțit prea bine, i-a răspuns ea, strângând tabloul și mai tare la piept.

– Nu mai vorbi prostii, i-a spus el, apropiindu-se de ea. Erai foarte bine în ziua în care am plecat.

Deci ce naiba se întâmplă?

S-au așezat unul lângă altul pe pat, ea l-a privit în sfârșit, iar inima i s-a oprit în loc.

– De ce te interesează?

De ce nu mă lași în pace? a țipat ea. Nevoia de el o făcea să fie agresivă.

– Aș vrea să te pot lăsa în pace, a murmurat Ben, mai mult pentru el. Ce se întâmplă, micuțo, sau n-ai încredere în mine? Vocea lui a devenit brusc foarte tandră, iar ea a simțit că o să înceapă să plângă.

Grija lui o rănea.

– N-am nimic, i-a spus ea. Pur și simplu n-am avut chef să ies din casă.

– Vrei să iei cina cu mine în această seară? a întrebat-o Ben.

– De ce n-o inviți pe Olivia?

– Pentru că vreau să te invit pe tine, i-a spus el implacabil.

– Bine, accept, i-a răspuns ea încet. Nu putea să-i spună ce se petrece cu ea, așa că a acceptat propunerea lui. Altfel n-ar fi renunțat și ar fi tras-o de limbă.

El i-a zâmbit, iar ochii lui de chihlimbar o studiau.

– Ce-i ăsta?

A arătat cu degetul tabloul pe care ea îl strângea în continuare le piept.

– Tabloul meu preferat, a recunoscut ea timid și i l-a arătat. Îți place? Era foarte important pentru ea ca el să fie de aceeași

părere.

Ben nu i-a răspuns nimic, dar a privit cu atenție tabloul.

– Da, îmi place mult. E foarte frumos și e foarte bun. Îmi amintesc că l-am văzut și acasă.

Felul în care a rostit cuvântul "acasă" a răscolit-o pe China. Era casa lui, nu a ei și, nici nu va fi vreodată. Ochii i s-au umplut de lacrimi și de aceea a lăsat capul în jos.

Ben a prins-o de bărbie și i-a ridicat fața, dar s-a încruntat când a văzut că plânge.

– China, draga mea, de ce ești atât de nefericită? a șoptit el. De ce nu vrei să-mi spui nimic? E din cauza lui James?

Ea a dat din cap dezaprobator, iar el s-a aplecat și a sărutat-o ușor pe buze. Apoi a vârât mâna în buzunar și a scos o cutiuță.

– Asta e pentru tine, i-a spus el, schimbând astfel subiectul. Știa că nu mai are rost să insiste. I-a dat cutia, iar ea s-a uita la el cu ochi mari, umezi.

Deschide-o! Înăuntru era o brățară de argint, cu pietre de un albastru viu, exact ca ochii ei.

– E minunată! a exclamat ea. Dar de ce mi-ai adus un cadou?

– M-am gândit că se potrivește foarte bine cu pălăria, i-a răspuns el într-o doară. Ne vedem la șapte și jumătate.

Apoi a plecat, fără să-i mai lase timp să-i mulțumească pentru brățară. China a zâmbit în sinea ei și și-a dat seama că era în sfârșit fericită, după atâtea zile. A recunoscut că Ben îi lipsise foarte mult.

Olivia și James nu i-au însoțit la cină. Olivia era în vizită la niște prieteni, iar James avea o întâlnire de afaceri. China și Ben au luat masa cu un asociat al lui Ben din America și cu soția acestuia. Au petrecut o seară minunată, iar China s-a simțit foarte bine.

Ben o privea tot timpul, foarte insistent. A zâmbit mulțumit când a surprins-o admirându-și brățara pe care o purta la încheietura mâinii.

Când s-au întors la hotel, a sărutat-o scurt pe buze. Ea s-a întins imediat în pat, obosită, dar fericită. "Oh, Ben, ce mult mă bucur că te-ai întors", și-a spus ea înainte să adoarmă.

Capitolul 10

China stătea relaxată în cadă și se săpunea, gândindu-se cu ce o să se îmbrace. Apa era caldă și parfumată cu sarea ei de baie preferată. Simțea că e un lux să facă baie, pentru că de obicei nu avea timp decât pentru un duș scurt.

În acea seară era petrecerea de deschidere a hotelului și voia să arate cât mai bine. S-a spălat pe păr și s-a hotărât să-l încrețească puțin în acea seară. Când a ieșit din baie, s-a uitat la ceas. Mai avea la dispoziție exact trei sferturi de oră ca să se pregătească.

Avusese o zi foarte agitată, pentru că l-a ajutat pe James cu pregătirile pentru petrecere. S-a ocupat de flori și de alte o mie de lucruri care trebuia făcute. Saul, partenerul lui James, sosise și el din America pe la prânz. Era scund, brunet și foarte tăcut. A privit-o cu ochi admirativi pe China când James le-a făcut cunoștință, iar ea l-a îndrăgit imediat. Saul a rămas la hotel doar o jumătate de oră, după care a plecat la o întâlnire cu niște bancheri.

S-a îngrijorat puțin din cauza lui James pentru că, pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai iritat. Țipa la toată lumea,

inclusiv la China.

N-a văzut-o deloc pe Olivia și nici pe Ben, care avea de rezolvat ceva în cealaltă parte a orașului. Relația cu el nu mai fusese atât de tensionată în ultimele zile. Nu se mai certau deloc. El era foarte politicos, dar păstra o anumită distanță, așa că se înțelegeau destul de bine, dar superficial.

S-a uitat puțin prin dulap, dar n-a găsit nimic potrivit. Voia să se îmbrace cu ceva foarte frumos și seducător, dar n-avea nimic de acest gen. Olivia va arăta cu siguranță foarte bine, iar China știa că nu putea concura cu ea, dar măcar putea să încerce. Și-a amintit apoi de o rochie pe care i-o împrumutase Clare. Era perfectă pentru o astfel de ocazie: era dintr-un material albastru-metalic, care strălucea în lumină, foarte mulată și fără mâneci.

S-a îmbrăcat cu ea, apoi a început să se machieze. Și-a pus foarte frumos în evidență ochii. S-a coafat repede și s-a parfumat. Când s-a uitat din nou în oglindă, a fost uimită de transformarea care o suferise. Rochia îi punea în evidență rotunjimile corpului și avea un efect magic asupra ochilor. A recunoscut cu greu femeia fermecătoare care o privea din oglindă. Și-a pus brățara primită de la Ben și s-a încălțat cu niște sandale cu toc.

A terminat cu zece minute mai repede, dar nu voai să coboare încă. James era foarte stresat și cu siguranță îi va mai da ceva de făcut. Așa că a ieșit pe balcon să respire aerul călduț al serii. Era o seară foarte frumoasă, iar cerul părea de catifea. Începuse să îndrăgească foarte mult acel oraș, și nu era deloc bine, dată fiind situația.

Un zgomot surd i-a atras atenția și l-a văzut pe Ben la două balcoane depărtare de ea. Își aprinsese o țigară, stătea pe un scaun cu picioarele sprijinite de balustradă și privea în noapte. N-a observat-o pe China, așa că ea s-a retras mai la întuneric, ca

să-l poată privi în voie. A simțit că e foarte singur și puțin supărat. Tânjea după iubirea lui și ar fi vrut să meargă la el și să-i aline suferința, oricare ar fi fost aceasta. "Aș putea să-l fac să uite", își spuse ea cu durere. "Îl iubesc atât de mult, încât aș putea să-l fac să uite totul."

O bătaie la ușă i-a întrerupt reveria. A intrat în cameră, bucuroasă că Ben n-o observase. La ușă era James, care a făcut ochii mari când a văzut-o.

– Arăți incredibil! a exclamat el zâmbind cu gura până la urechi. Absolut incredibil!

– Mulțumesc. China i-a zâmbit și ea, mulțumită și amuzată de un astfel de compliment extravagant.

– Voiam să-mi cer iertare că am fost atât de cicălitor azi. N-am nicio scuză. Îmi pare rău. Părea un băiețel, iar China a început să râdă și l-a sărutat pe obraz, iertându-l pe loc.

Au coborât împreună și au văzut că invitații începuseră deja să sosească. James s-a despărțit repede de ea, pentru că trebuia să-i întâmpine. Era plin de energie.

Ben a apărut lângă ea după cinci minute. A privit-o plin de admirație din cap până-n picioare, apoi și-a oprit ochii pe fața ei roșie, dar foarte frumoasă.

– Ești foarte frumoasă, i-a spus el încet. China și-a băut vinul și apoi i-a zâmbit fermecător, iar în ochii lui s-a aprins o lumină.

– Îți place rochia mea? Am împrumutat-o de la Clare, a recunoscut ea, trecând agitată paharul dintr-o mână în alta.

– E perfectă, i-a răspuns el, privindu-i umerii goi.

Dar și Ben arăta foarte bine în acea seară, cu frac și pantaloni negri, eleganți. China a simțit că leșină doar privindu-l. De ce oare n-o iubea și el?

S-a mai uitat prin încăpere și l-a văzut pe James cu Olivia. Era

foarte elegantă, iar China s-a simțit brusc mult prea extravagantă cu rochia ei strălucitoare.

– E foarte elegantă, a murmurat ea, mai mult pentru sine.

– Cine? Ben o auzise și era foarte curios.

– Olivia, a răspuns ea. Se simțea dintr-o dată foarte deprimată și nu putea să ascundă acest lucru.

– Așa e. Răspunsul lui scurt i-a dat de înțeles că vrea să vorbească despre asta. Oare aflase despre James și Olivia? Oare aceasta era cauza suferinței lui?

China a oftat. Se săturase până peste cap de această situație, se săturase să mai sufere. Totul părea atât de complicat, mai puțin dragostea ei pentru Ben, care era pură și inocentă, dar o făcea să-și piardă mințile. S-a scuzat și s-a dus repede la toaletă.

Când s-a întors, Ben dansa cu Olivia, care se agățase de el fără rușine. S-a străduit să pară veselă, a vorbit cu toată lumea, a dansat cu James și cu Saul și a râs mult. A ajutat-o din plin și vinul.

Petrecerea părea să fie un succes, iar după o oră, China reușise să se relaxeze și să se simtă bine. Strălucea și-i atrăgea ca un magnet pe toți bărbații. Ben o privea și el din când în când. Îl ignora intenționat și a stat cât mai departe de el.

Puțin mai târziu, când ieșea de la toaletă, a fost acostată de un prieten american de-al lui James, care era foarte beat. S-a apropiat de ea și i-a blocat trecerea pe hol. China i-a zâmbit rece, crezând că nu va fi prea greu să scape de el.

– Scuzați-mă, domnule ... a început ea, sarcastic.

– Spune-mi Andy, dulceață. Nici nu-i trecuse prin cap să se dea la o parte din calea ei.

– Te rog să mă lași să trec, Andy, i-a spus China foarte rece, simțind că începe să intre în panică. Erau destul de departe de sala unde era petrecerea și nimeni n-ar fi auzit-o dacă ar fi strigat

după ajutor, era mult prea gălăgie. Probabil că o urmărise până acolo, iar acest gând o înspăimânta.

– Nicio șansă, draga mea. Am fost cu ochii pe tine toată seara. O privea obraznic. Ce zici dacă noi doi – tu și cu mine – mergem undeva să ne distrăm puțin?

S-a apropiat de ea, iar ea a simțit că i se face rău din cauza mirosului de alcool pe care-l emana.

– Lasă-mă în pace! i-a spus ea, încercând să treacă de el. Dar reușise s-o prindă într-un colț și nu se mai putea mișca de acolo. Bărbatul a început să râdă, iar ea a simțit că-i îngheață sângele în vine.

– Foarte inteligentă mișcarea, dar n-o să-ți meargă cu mine. Cel puțin nu în rochia asta – ai căutat-o cu lumânarea toată seara. China a încercat să-i dea un picior. Intrase deja în panică și situația îi amintea perfect de domnul Cencelli. Bărbatul a început să înjure, pentru că-l lovise.

– Dacă nu mă lași în pace, o să țip de o să mă audă toată strada, l-a amenințat ea.

– Încearcă, i-a spus el, prinzându-i umerii goi și făcând-o să se cutremure, plină de dezgust.

Ea a început să țipe cât o ținea gura. În secunda următoare, l-a văzut pe Ben apropiindu-se furios de ei. L-a întors pe bărbat cu fața la el și i-a dat un pumn.

China a profitat ca s-o ia la fugă. Era speriată de atâta violență și nici măcar nu l-a băgat în seamă pe Ben, care o striga. A ieșit din hotel în aerul cald al serii, pentru că simțea nevoia să scape puțin de toată lumea, chiar și de Ben. Dar unde să meargă? Și-a amintit de iahtul lui Ben. Ar putea să ia un taxi și nimeni nu se va gândi s-o caute acolo.

Erau mai multe taxiuri în fața hotelului, iar China s-a urcat în

primul. Din fericire și-a amintit numele plajei unde o dusese Ben. În mai puțin de o jumătate de oră, au ajuns. A găsit repede iahtul, dar când a trecut pasarela a căzut în genunchi, pentru că i s-a rupt un toc al sandalei. S-a ridicat cu greu și a coborât în cabină.

Nu era complet întuneric înăuntru, pentru că lumina din port și de la celelalte iahturi pătrundea prin hublouri. Era o petrecere pe o ambarcație din apropiere și se auzea muzică. China a găsit niște țigări pe o masă și a început să fumeze, încercând să se calmeze. S-a așezat pe un scaun, privind în gol.

Probabil că avusese o reacție exagerată la petrecere, dar toată scena fusese atât de înspăimântătoare și semăna atât de mult cu ceea ce se petrecuse în Italia, încât își pierduse controlul. Dar era foarte bine acolo. Se simțea în siguranță, singură pe iaht.

După o oră se calmase, dar nu se aștepta ca ușa să se dechidă și în prag să apară Ben. A aprins lumina și s-a uitat la ea fără să spună nimic. Probabil că părul deranjat și obrajii purtând urmele lacrimilor au vorbit de la sine.

– Mă gândeam eu că te găsesc aici, i-a spus el încet, intrând în cabină și închizând ușa în urma lui.

Ea l-a privit cu ochi mari. Se pare că îi cunoștea foarte bine reacțiile.

– O să ți se simtă lipsa la petrecere, i-a spus ea.

– Mă îndoiesc, i-a răspuns el în timp ce își aprindea o țigară. S-a sprijinit de marginea mesei, foarte aproape de ea, iar ea a simțit că devine brusc foarte timidă și nu mai știe ce să spună.

– Te simți bine? a întrebat-o, întorcându-i fața spre el.

– Da, a șoptit ea. Simțea că atingerea lui o arde.

– Te-a rănit?

China s-a cutremurat, dar i-a spus că e în regulă.

– Dar tu l-ai rănit?

– Nu așa de tare cum mi-aș fi dorit. Leșinase deja după ce i-am dat un pumn. Părea foarte satisfăcut de ceea ce făcuse. O privea din nou cu insistență, încercând să-i citească gândurile. Ea și-a întors fața în altă parte, conștientă că nu se poate controla fiind atât de aproape de el.

– Plec din Atena, i-a spus ea dintr-o dată, pentru că simțea nevoia să spună ceva. Tăcerea dintre ei îi făcea nervii întinși la maximum.

– Și unde o să mergi? A simțit că-l șocase, chiar dacă nu se uita la el.

– Nu contează unde merg. Oriunde, i-a răspuns ea, simțind că îi vine să plângă.

– Ai putea să te întorci cu mine la Aspenmere Hall, i-a sugerat Ben.

– În niciun caz, i-a răspuns ea încet, impresionată de bunătatea lui.

– De ce nu? Îți ofer un loc de muncă de care ai nevoie.

– Așa e, am nevoie de o slujbă, a țipat ea. Dar am nevoie de mai mult decât atât. Am nevoie de ceva permanent, de ceva sigur!

Îi tremura vocea, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. "Am nevoie de iubire", i-a spus ea în gând. "De iubirea ta!"

– Dar James nu-ți oferă această siguranță de care ai nevoie? a întrebat-o el, ironic.

– James o are pe Olivia, n-are nevoie de mine, i-a spus ea. Nu intenționase să fie ea cea care să-i spună despre Olivia și James, dar oricum ar fi aflat până la urmă. L-a privit, dar vestea n-a avut niciun efect asupra lui.

– Și asta te face să suferi?

– Nu vreau decât ca el să fie fericit, i-a răspuns ea, conștientă că se aflau din nou pe un teren minat.

Ben a înjurat, s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră.

– Pot să-ți ofer eu siguranța de care ai nevoie. Poți să te căsătorești cu mine, i-a spus el calm.

China l-a privit cu ochii plini de durere. Îl ura pentru că-i era milă de ea.

– N-am chef de glumele tale acum, i-a spus ea furioasă, dar el a întrerupt-o.

– Dar nu glumesc. E o ofertă serioasă. Eu pot să-ți ofer siguranța de care ai nevoie.

Ea ar fi vrut să-l lovească.

– Și care e prețul? l-a întrebat ea cu sarcasm.

Ben a oftat, dar ea nu putea citi nimic în ochii lui insondabili.

– Nu-ți cer nimic. Nici măcar n-o să te ating, dacă nu vrei asta.

– Nu! S-a ridicat în picioare și a pornit spre ușă. Nu putea să se căsătorească cu el. Ar fi fost o agonie să se mărite cu bărbatul pe care-l iubește și să știe că lui nu-i pasă de ea, că tot ce-i poate oferi e mila lui. Ben voia doar să fie amabil și ea nu putea să suporte așa ceva. Sau poate voia doar să se împace cu Olivia. Oricare ar fi fost motivele lui, China nu mai voia nimic de la el.

N-a apucat să ajungă la ușă. Ben i-a blocat ieșirea și a prins-o de umeri.

– De ce naiba nu vrei? a întrebat-o el. Tot din cauza lui James?

– Nu, nu! a țipat ea, zbătându-se în brațele lui. N-a fost niciodată din cauza lui James, pentru că nu sunt îndrăgostită de el! Îi spusese în sfârșit adevărul și se simțea ca și cum i se luase o piatră de pe inimă.

– Dar m-ai lăsat să cred că-l iubești. De ce naiba ai făcut asta?

Ea nu i-a răspuns, pentru că nu putea să-i spună că de fapt îl iubește pe el. El a scuturat-o, aproape pierzându-și controlul.

– Spune-mi, China! La naiba, hai să fim sinceri până la urmă!

China se simțea neajutorată și rănită în brațele lui. I-a citit furia pe față. Dacă voia să știe adevărul, o să i-l spună. Nu-i mai păsa de consecințe.

– Pentru că erai încurcat cu Olivia Daniels, i-a spus ea, mulțumită de surpriza pe care i-o citea în ochi.

– Nu pot să cred! a exclamat el, de parcă simpla ideea îi păru absurdă. N-am și nici n-am avut nimic de-a face cu Olivia de când te-am întâlnit pe tine. Cum aș fi putut să fac așa ceva? a întrebat el simplu.

– Nu ... nu înțeleg ce vrei să spui. Era foarte confuză, dar simțea un strop de speranță în inimă, iar inima a început să-i bată mai tare.

– Chiar nu înțelegi? Ochii lui s-au luminat brusc, iar atingerea lui a devenit foarte tandră. Chiar nu ți-ai dat seama că te iubesc parcă dintotdeauna și că o să te iubesc mereu? China a tras aer în piept, incapabilă să spună ceva. Și în tot acest timp în care te-am iubit, James era mereu între noi. Dar dacă spui că nu-l iubești ... S-a oprit, căutând un răspuns pe fața ei.

– Ben, și eu te iubesc, a șoptit China, mângâindu-l pe obraji pentru a-i alina durerea pe care i-o citea în ochi.

El a inspirat adânc și a luat-o în brațe, căutându-i gura. China l-a îmbrățișat și l-a tras mai aproape de ea. Apoi s-a oprit și el a privit-o cu ochi plini de dorință și de dragoste.

– Căsătorește-te cu mine, China! a rugat-o el. Viața mea e goală și monotonă fără tine, doar o goană nebună după bani și putere.

Ea s-a abandonat în brațele lui, iar ochii îi ardeau de iubire.

– Da, Ben, dragul meu, o să mă căsătoresc cu tine. El a strâns-o și mai tare în brațe. Dar Olivia ... Am văzut-o ieșind din

camera ta în ziua în care ai plecat în Egipt ... a șoptit ea.

– Dar nu știi că a venit la mine neinvitată și că am scos-o afară imediat. Îți jur, China, că n-a fost niciodată nimic între noi – e o nemernică. Mi-a făcut avansuri, bineînțeles, dar am refuzat-o categoric. Am urât-o pentru ceea ce i-a făcut lui Charles. Iar acum a pus gheara pe James. Nu credeam că știi, voiam să te protejez de această veste. Spunea adevărul, iar Chinei îi părea rău că gândise toate acele lucruri despre el.

– I-am văzut împreună într-o dimineață, iar James mi-a mărturisit că e îndrăgostit de ea. Credeam că o să suferi dacă afli, credeam că o iubești.

– Copil prostuț, nici măcar nu-mi pasă de ea și acum nu pot decât să-l compătimesc pe James pentru că știu că nu-l iubești.

China a început să râdă.

– Ai fost foarte rău cu mine, i-a spus ea în glumă.

– Ai dreptate și îmi cer iertare, draga mea. N-am putut să mi te scot din minte din ziua în care aproape că te-am călcat cu mașina. Iar când te-am găsit la mine la duș și ai început să-l strigi pe James, am crezut că ești a lui, iar asta a fost o lovitură sub centură. Era atât de crud pentru că te iubeam chiar și atunci, iar numai gândul că ești în brațele lui mă făcea să vreau să te ucid – și pe tine și pe el. De fiecare dată când te țineam în brațe și simțeam că îmi răspunzi, nu puteam să-mi scot din minte faptul că îl iubești pe el. Eram înnebunit după tine, iar unica mea consolare era faptul că știam că te vei întoarce mereu în brațele mele să cauți alinare. Nu am putut să dorm trei nopți înainte să plec în Egipt și m-am hotărât să plec numai pentru că simțeam că nu mă mai puteam abține. Când m-am întors acasă și nu te-am găsit, am simțit că o iau razna. L-am sunat pe James și am zburat imediat încoace.

– Cu Olivia, a adăugat China, mai în glumă, mai în serios.

– M-am întâlnit cu ea la aeroport. Voia să vină să-l vadă pe James. M-a rugat s-o iau și pe ea, iar mie nu-mi păsa. Voiam doar să ajung mai repede la tine, i-a explicat el. Știu că m-am purtat urât cu tine, dar promit că o să mă revanșez, în fiecare zi de acum încolo.

A sărutat-o din nou. China era atât de fericită, încât simțea că o să moară.

– Și când ne căsătorim? a întrebat-o el, parcă privind-o cu inima, nu cu ochii. Ai nevoie de cineva care să-ți poarte de grijă. Și promit că o să scap de așternuturile roșii de acasă.

O tachina, iar ea s-a înroșit, amintindu-și ce îi spusese în acea dimineață.

– Ne căsătorim când vrei tu și... și cred că de fapt îmi plăceau acele așternuturi, i-a răspuns ea timid. Încă nu-i venea să creadă că e adevărat ce se întâmplă.

– În luna de miere o să plecăm în lume cu iahtul, i-a spus el, și n-o să ne mai întoarcem.

China a zâmbit. Acestea erau cuvintele ei. Nici nu-și putea imagina o lună de miere mai frumoasă. I-a pus mâinile în jurul gâtului, sigură în sfârșit de iubirea lui.

– Dar putem să începem acum luna de miere ... i-a șoptit ea.

Ben s-a cutremurat, abandonându-se mângâierilor ei.

– China ... A vrut să spună ceva, dar ea i-a acoperit gura cu un sărut. El a strâns-o și mai tare la piept, iar ea știa că n-o să-i poată rezista, că ajunsese în sfârșit acasă.

Sfârșit